Machine Translated by Google

The Collected Writings of Gottfried Feder

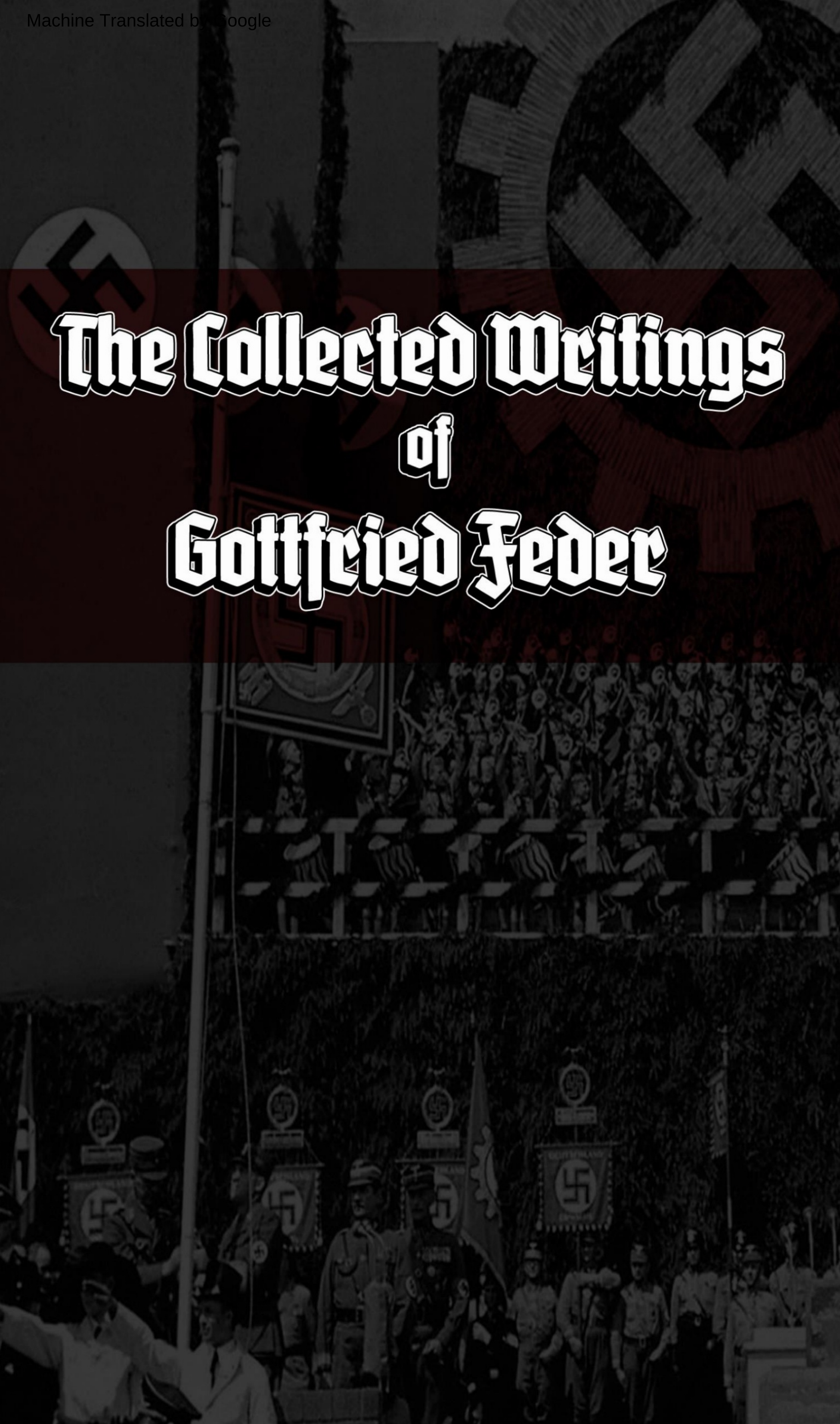

Machine Translated by Google

Са рани списи од

Готфрид Федер

О јављено у Кали Југи, 130. године по хиџри

SUDETENLAND VERLAG

Machine Translated by Google

Садржај

Програм НСДАП-а и његове опште концепције 5

Увод и предговор 6

1. Званични манифест странке о ставу НСДАП-а у вези са пољопривредним становништвом и пољопривредом.. 13

Политика НСДАП-а о власништву над земљишном имовином 17

2. 25 тачака... 21

3. Основне идеје 25

4. Детаљан преглед захтева програма.. 32

5. Шта не желимо.. 52

6. Закључак.. 53

Манифест за укидање ропства камате 55

Имплементација и о разложење 57

Конверзија ратних о везница у анкарске кредите 75

Посе ни коментари о захтеву за законом у манифесту 76

Приговори и њихово по ијање 79

Даљи програм 89

Немачка држава на националсоцијалистичким темељима 56

Увод и предговор 92

1. Темељи.. 97

2. Програм 116

3. Државна структура националсоцијалистичке државе 122

Machine Translated by Google

Готфрид Федер

Готфрид Федер, (27. јануар 1883, Вирц ург, Немачка — 24. септем ар , 1941, Мурнау), ио је немачки политички активиста и главни економски теоретичар. почетне фазе немачког националсоцијализма.

Федер, грађевински инжењер, стекао је славу 1919. године з ог своје књиге „Манифест за раз ијање" „Ропство интереса", а његов говор пред састанком Немачке радничке партије у Минхену у септем ру те године пружио је непосредну инспирацију за Адолфа Хитлера улазак у политику. Федерове социјалистичке и антикапиталистичке идеје касније су нашле израз у Хитлеровом програму од 25 тачака за Националсоцијалистичку немачку радничку партију (НСДАП) у марту 1920. године, као и у Федеровој књизи „Немачка држава на националсоцијалистичкој основи", коју је Хитлер сматрао „катихизисом [националсоцијалистичког] покрета". Између 1924. и 1936. године Федер је седео у немачком Рајхстагу и служио је као председник економског савета НСДАП-а (1931), државни секретар немачког Министарства економије (1933) и државни комесар за становање (1934). Међутим, са општим прилагођавањем нацистичке политике постојећем економском систему, Федерова улога у страначким пословима драстично се смањила и до 1936. годи

Machine Translated by Google

Програм Националног

Социјалистичка немачка радничка

партија и њени општи концепти

Machine Translated by Google

Историјски приказ успона

НСДАП са иографским прегледом каријере Адолфа Хитлера

Адолф Хитлер је рођен 20. априла 1889. године у Браунау-на-Ину, селу у старом... Баварска.

Његов отац је ио сироче сиромашног сељака и успео је да постане царински служ еник. Његова мајка је потицала из немачке сељачке породице. Када је имао 13 година, изгу ио је оца, а четири године касније и мајку. Адолф Хитлер је тада ио ученик у Реалној школи у Линцу на Дунаву, након што је напустио Националну школу. Очева жеља је ила да постане служ еник, али његова сопствена жеља је ила да уде уметник. Мајчина смрт га је приморала да ез даљег одлагања сам зарађује за живот.

Са 17 година Хитлер је отишао у Беч, где је намеравао да постане архитекта. Зарађивао је за живот сопственим трудом, прво као грађевински радник, мешајући малтер, а затим као архитектонски цртач. Са 18 година већ се интересовао за политику; постао је антимарксиста, али до тада није играо водећу улогу. Од најраније младости Хитлер је ио страствени националиста и надао се да ће спојити друштвена искуства свог радног периода са својим националистичким уверењима. Неколико година је живео у Бечу у екстремном сиромаштву.

Године 1912. емигрирао је у Минхен, где је ио студент. Никада није познавао младалачке уживања, али од дана када је напустио дом са 50 круна у џепу, рад и оскудица су или његова суд ина. У фе руару 1914. успео је да се осло оди о авезе служења у аустријској војсци. Шест месеци касније из ио је рат. Одмах се до ровољно пријавио за служ у у немачкој војсци и, директним апелом краљу Лудвигу од Баварске, до ио је дозволу да се придружи аварском пуку као до ровољац за рат. 10. окто ра 1914. нови пук је кренуо у рат.

Другог децем ра 1914. године, двадесетпетогодишњи до ровољац је одликован Гвозденим крстом, II. Класа.

У знак признања за његову хра рост у нападу на „Бајернвалд“ и у другим иткама код Витшетеа, наређено му је да преузме дужност курира, што је захтевало посе ну хра рост и поузданост, јер су извештаји често морали да се носе преко отвореног терена под јаком ватром. Ово је рзо учинило његово име познатим у целом пуку, ван уског круга његових другова.

7. окто ра 1916. године рањен је гелеретом гранате. У марту 1917. године вратио се у свој пук. До ио је неколико других одликовања, укључујући Диплому пука за посе ну хра рост у ор ама код Фонтена, и коначно Гвоздени крст I класе.

Дана 14. окто ра 1918. године, тешко је повређен, заједно са многим друговима у свом пуку, од сенфа који су Британци тада први пут користили, и привремено је ослепео. Док је ио у олници, из ила је револуција.

На основу тога, Хитлер је одлучио да постане политичар. Године 1919. придружио се малој странци која се састојала од 6 људи и на њој је основао Националсоцијалистичку немачку радничку партију. Укратко је израдио програм новог покрета и утврдио његов карактер и циљеве.

Machine Translated by Google

Језгро: Седам људи

У септем ру 1919. године, Адолф Хитлер је одржао свој први говор пред седам мушкараца; затим се о ратио пу лици од 11, 25 и 47 људи; у децем ру 111; у јануару 1920. године, 270, а у рзо након тога 400. Четрнаестог новем ра 1920. године, говорио је на масовном митингу 1700 људи. Он је сада организовао пропаганду младе странке, која је после годину дана радаројала 64 члана. Годину дана касније - 1920. - већ је достигао 3000. Хитлерова пропагандна активност у Минхену ила је таква да је коначно три пута недељно говорио на масовним митинзима, а понедељком је водио курс наставе. Нападао је пре свега лудост Версајског споразума и негирао тврдње марксиста, Централне странке итд. да је могуће испунити тај споразум. Осудио је слоган ових странака - „Одајте оружје, и остали ће се разоружати“. Говорио је под претпоставком да ће, након што ми предамо оружје, остали наставити да се наоружавају, - ако не својим новцем, онда милионима исцеђеним од потпуно разоружане немачке нације. Док се супротстављао пропаганди СПД-а и Центра у корист потписивања Споразума, прорекао је да ће Рур ити окупиран, шта год да потпишемо.

1921. године.

Ову годину је оележило оснивање првих локалних група у Розенхајму и Ландсхуту. Хитлер је организовао прву групу људи за заштиту Партије и започео ор у против сепаратистичког покрета у Баварској. Наш вођа се такође о ратио скупу са преко 5000 људи у Циркусу у Минхену.

На својим састанцима је изјављивао да испуњење Уговора неће помоћи, како су тврдили СПД, Центар и Народна партија, да се у миру и тишини изгради немачки просперитет, већ да ће резултат те глупе политике неиз ежно ити инфлација великих размера, што ће нанети огромну штету немачкој индустрији. Хитлерова тврдња да црно-црвена влада планира денационализацију Државних железница проглашена је „отвореном лажи“. Покушај по уне унутар странке је од ијен. Хитлер је саставио нови Устав странке, који му је дао диктаторска овлашћења.

Социјалдемократија, која није могла да настави да игнорише име Хитлера, сада је покушала да се реши своје напасти методама тероризма. На састанцима је ило крвавих суко а, у којима су гвоздени живци нашег вође одржали предност. Током њих је формирана непо едива телесна гарда, која је од тада названа „Sturmabteilung“ (Штурма тејлунг).

1922. године.

Док је освајање Минхена трајало, покрет је почео да се шири по остатку Баварске. Хитлер је од ио све понуде, путем компромиса, да се придружи другим странкама. Постепено је уништио све сличне „националистичке“ партијске формације и учинио националсоцијалистички покрет над њима врховним.

У окто ру 1922. године, Хитлер је марширао на челу 800 људи ка Ко ургу и за два пута по 24 сата први пут потпуно здро ио црвени терор у том граду.

Адолф Хитлер је тада јавно изјавио да јуримо ка инфлацији, коју је предвидео као резултат политике црно-црвене коалиције. Постао је

Machine Translated by Google

познат као најопаснији и најомраженији непријатељ система. Социјалдемократија и Централна странка престале су да се   ране аргументима и усвојиле су политику клевете.

1923. године.

У јануару 1923. године одржана је прва велика партијска конференција и освећени су први   арјаци странке. Штурма   теилунг је формално основан.

Партијска пропаганда је исцрпно проучавана и усавршавана, а трајни принципи организације су утврђени и успостављени. Присталице су се окупљале око Хитлера у великом   роју, од којих је већина данас његов верни партнер у   ор   и. Напади на њега су у међувремену настављени са све већом одлучношћу; он се први пут нашао у затвору под оптуж   ом да је ометао састанке својих противника; стално је кажњаван новчаним казнама. Ипак, ниједног тренутка није престао да се   ори против система.

Током лета 1923. године, Адолф Хитлер је наставио са суз   ијањем црвеног терора у већини градова Баварске; Ратис   он, Хоф, Бајројт, Нирн   ерг, Фирт, Инголштат, Вирц   ург, Швајнфурт, — често по цену крвопролића у уличним   ор   ама, у којима је поразио социјалдемократске и комунистичке терористичке   анде.

Његова   ор   а против неспосо   не владе Рајха   ила је праћена горким оптуж   ама. Прорекао је неуспех сла   ог отпора владе у питању Рура и стално је нападао глупу политику споразума са Француском и политику испуњења. Никада није пропустио да истакне неопходност споразума са Енглеском и Италијом.

У новем   ру 1923. године, Адолф Хитлер је покушао да сруши систем. Устанак је пропао, а Хитлер је ухапшен.

1924. године.

Велико суђење одржано је у Минхену у марту 1921. године. Иако је проглашен кривим на основу чињеница, наш вођа је постигао огромно морално оправдање. Хитлерова од   рана је у толикој мери утицала на суд, а његово преузимање искључиве и једине одговорности   ило је толико у   едљиво да се говор адвоката који га је оптужио претворио у изванредно сведочанство о његовим часним мотивима. Судија га је, међутим, осудио на одређено време притвора.

Националсоцијалистичка партија је патила з   ог гу   итка свог вође. Њени противници су   или уверени да је покрет пропао и скупили су хра   рост да потпишу озлоглашени Довсов пакт, чиме су намерно започели систем пљачке Немачке који је кулминирао Јанговим планом. Какав тријумф за социјалдемократе и центар! Циљ поро   љавања Немачке је очигледно постигнут!

Узалуд је Хитлер покушавао преко својих сарадника, који су   или на сло   оди, да се   ори против Довесовог пакта. Узалуд их је натерао да јавно изјаве да су уверавања Централне партије, СПД-а и Народне партије да ће страни кредити у оквиру Плана повећати национални просперитет, да ће незапосленост престати, да ће плате   ити повећане, а порези смањени, да ће пољопривреда   ити спасена, само о   мана нације. Узалуд их је натерао да истакну да је Довесов пакт неиз   ежно повећао сиромаштво, јер   и камате на кредите осакатиле индустрију, док   и сами кредити служили само испуњавању финансијских о   авеза према Плану;   анкрот и незапосленост   и се повећали, плате...

Machine Translated by Google

и потонуле, цене и порези и још више порасли, а пољопривредници и се суочили са потпуном пропашћу и или и приморани да се растану са свим што су поседовали.

Двадесетог децем ра Хитлер је напустио тврђаву.

1925. године.

До 27. фе руара 1925. године , позив Адолфа Хитлера на поновно рођење Партије је стигао до изражаја. одржао је свој први говор након затварања пред пу ликом од 4000 људи.

Националсоцијалистички покрет је раз ијен након догађаја 9. новем ра , и сва њена имовина и новац су или конфисковани; тако да је Адолф Хитлер сада, ез ичега у руци, почео да о навља странку од њених темеља. Форвертс и Германија у Берлину су се ругали његовим напорима и исмевали „ удалу коју је затвор излудео".

Ипак, реконструкција Партије је текла великом рзином под Хитлеровим вођством. Стари вође су се поново верно окупили око њега. Хитлер је подстакао партијску штампу на нову активност.

До децем ра 1925. године, странка је ројала 27.000 чланова. Центар и друштвени Демократе су у уз уни одлучиле да лидер не сме да говори у јавности две године.

1926. године.

У јуну ове године одржана је прва Конференција странке од Хитлеровог заточења.

Буржоаски свет је и даље ио уверен да ће политика испуњења спасити Немачку и да ће Довсов пакт оживети индустрију. Марксисти су или уверени да је њихова доминација непоколе љива.

Председник фон Хинден ург се одвојио од својих присталица и марширао са Центром и СПД-ом. Странка је наставила ор у; до краја године ројала је 49.000 чланова.

1927. године.

Наред а којом се Хитлеру за рањује јавно говорење је повучена, јер се утврдило да је немогуће спровести је. Он је говорио на ројним масовним скуповима. Сваког месеца је странка све чвршће консолидована.

Догађаји на свим фронтовима су све јаче доказивали да је Хитлер ио у праву. Довсов пакт је разоткривен, а његове последице су иле страшне. Социјалдемократе и Централна странка покушале су да спасу оно што се могло спасити помоћу лажи и злоупотре а.

У августу је Хитлер сазвао Партијску конференцију у Нирн ергу, која се показала као велики успех. До краја године Партија је ројала 72.000 чланова.

1928. године.

Адолф Хитлер је предводио своју партију у интензивираном нападу на постојећи систем. Националсоцијализам је сада ио неумољиви непријатељ разарача Немачке, изнутра и споља. Хитлер је усмерио свој напад посе но против есмисленог уништавања пољопривредника и средње класе. Прорекао је катастрофу која ће задесити домаћа тржишта. На стотинама састанака је изнова и изнова изјављивао да је политика испуњења лудост и да је њена

Machine Translated by Google

Последице и значиле смрт и пропаст немачке индустрије. Социјалдемократе и центар су се ругали и исмевали у покушају да се освете. Њихове лажи и увреде иле су усмерене лично на Хитлера.

До краја године чланство јеројало 108.000, а 12 чланова странке седео је у Рајхстагу.

1929. године.

Адолф Хитлер је наставио своју ор у против постојећег система са неуморном енергијом. Штампа партије је усавршена, Штурма теилунг је повећан, формације ојачане, а пропаганда интензивирана. Доктрине националсоцијализма почеле су ду око да продиру у националну свест.

Четвртог августа у Нирн ергу је одржана друга партијска конференција огромних размера. Хитлер је са све већом енергијом напао црно-црвени систем и истакао се ез премца као најмоћнији вођа против свега што се подразумевало под „демократијом“. Сви покушаји да га се свргне са руководства партије или су угушени.

До краја године странка јеројала 178.000 чланова.

1930. године.

Бор а против Јанговог плана ила је у пуном јеку. Хинден ург га је енергично ранио, тврдећи да ће њиме Немачка ити спасена, да ће немачка индустрија оживети, да ће незапосленост ити заустављена, да ће пољопривредници поново дисати и да ће ити могуће олакшати опорезивање.

Адолф Хитлер је такве ставове описао као нестварне и ко не; он је прорекао супротно. Његова странка је наставила да просвећује нацију усред жестоких ор и. Противници су одговорили низом лажи.

Из ори за Рајхстаг одржани су 14. септем ра , 1930. Странка је освојила 6,5 гласова милиона гласова, а иза рано је 107 чланова. Његова унутрашња организација је ила јача него икад. Неколико мањих покушаја по уне, подстакнутих споља, Хитлер је рзо угушио, а они који се нису езусловно покорили или су протерани.

Централна странка, која се сада предала у руке СПД-а, ило да је то до ро или лоше, почела је да хушка Цркву против Хитлера. Владике и свештеници, који су припадали Централној странци, започели су фанатични напад на националсоцијалистички покрет, екскомуницирали његове присталице, па чак и од или да им се сахрани по хришћанском принципу. Хитлер се непоколе љиво држао свог уверења да центар значи пропаст за Немачку и наставио је ор у против њега са још већом одлучношћу него раније. Строго је од ацио сваки покушај да се од њега изнуди нека измена његових ставова.

До краја године странка јеројала 389.000 чланова.

1931. године.

Бор а против Јанговог плана се наставила. Последице које је Хитлер предвидео постале су стварност.

Machine Translated by Google

Влада је почела да управља путем ванредних мера, мислећи да ће на тај начин спасити индустрију. Уследиле су оштре расправе, у којима је Адолф Хитлер поново указао на ко не последице те политике. За неколико месеци - чак и неколико недеља - показало се да је ио у праву.

У међувремену, почео је да излази велики рој националсоцијалистичких новина, а централна издавачка канцеларија Партије постепено је израсла у огромно предузеће. Организација је постала веома ефикасна, а Штурма теилунг је временом достигао висок степен развоја.

Наши противници су се ваљали у лажима и дозвољавали су да се ро а наручује у Француској.

До краја 1931. године чланство Хитлерове странке достигло је 806.000, месец дана касније 862.000, а поново месец дана касније 920.000. На дан из ора ило је око милион чланова и не ројени милиони присталица на иралиштима.

Човек који је некада ио сиромашни радник, а касније војник на фронту, тако је за једва тринаест година изградио највећу политичку организацију коју је Немачка икада видела. Једини ресурси које његови противници могу да користе против овог човека су лажи и клевета. И он је до сада увек по еђивао упркос свим лажима, а овог пута је ио лизу тога да уде иза ран за председника Рајха.

Да ли је ико у целокупној историји Немачке икада постигао слично достигнуће за дванаест година, упркос противљењу Партије, високих финансија, Капитала, Штампе, јавног мњења, ирократије, лажи, тероризма и прогона?

Ово није ило заштићено дете; од најранијих година ио је човек у највишим круговима смислу те речи, ослањајући се искључиво на сопствене снаге.

Machine Translated by Google

Предговор

У Вајмару је 1926. године Савет странке одлучио да о јави серију рошура, које ће се у сажетом о лику авити фундаменталним питањима која утичу на сваки аспект политичког живота у Немачкој. Наша намера је ила, и јесте, да представимо доследну и потпуну слику става националсоцијализма према различитим задацима нашег јавног живота и како се нада да ће отклонити његове грешке и недостатке.

Наш задатак је, дакле, да исцрпно испитамо како оно стоји, затим да научно истражимо одакле потиче и коначно, са креативном инспирацијом, да одговоримо на суд оносно питање, шта онда? Високи циљ ових памфлета је да укажу на нове методе за живот државе, за финансије и економију; да подигну „ ронзану скалу“ током хаоса, да пажљивим проучавањем формирају залиху јасног знања, тако да из свега тога може произаћи јединствена политичка воља.

На великом састанку 31. августа 1927. године, Адолф Хитлер је одлучно изјавио: „Питања програма не утичу на Административни савет; Програм је фиксни и никада нећу трпети промене у принципима покрета, како су наведени у његовом Програму.“ Са овом одлучном изјавом нашег Фирера се свим срцем слажем, јер ништа није опасније по живот и ударну снагу покрета као што је наш, него да, како време пролази, његов фиксни Програм уде подвргнут негативној критици.

Ниједан човек који осећа да не може до краја да иде са нама у јеврејском питању, у нашој ор и против високих финансија, Довесовог пакта и политике осиромашења, или у ило ком другом питању садржаном у нашем Програму, или је склон да замени сло оду немачке нације кроз Лигу народа, Локарнски пакт, компромисом и кукавичлуком, не мора да се пријави код нас; његово место је ван НСДАП-а. Ми потпуно од ацујемо „супериорно приватно знање“ које такви као он тако спремно износе у својим говорничким и новинарским изливима.

Човек који се у основи слаже са нашим принципима можда може имати скрупуле око неколико мањих детаља, јер не можемо очекивати да се икада сложимо апсолутно око свих питања, посе но у агресивном политичком покрету.

Међутим, другачија је ствар када политички непријатељи умањују неку тачку гнусним погрешним представљањем које је сасвим не итно, као што се заиста и десило. У таквом случају је неопходан званични коментар.

Од ијамо да мењамо наш Програм из разлога сврсисходности, као што то чине друге странке, како и се прилагодио такозваним измењеним условима. Намеравамо да прилагодимо услове нашем Програму тако што ћемо их савладати.

Адолф Хитлер ме је наручио да издам ову серију памфлета, које су
да формира званичну литературу Партије.

Укључио сам званични манифест странке од 6. марта 1930. године; такође, мој одговор на десет питања која нам је поставио Deutsche Tageszeitung, водећи орган Reichslandbund-а.
Те новине су прихватиле моје одговоре.

Ово је нај ољи и најефикаснији начин да се решимо свих лажи о нашем лошем ставу према власништву и наслеђивању земљишне имовине у Немачкој.

Machine Translated by Google

1. Званични манифест странке о ставу НСДАП-а у вези са пољопривредним становништвом и пољопривредом

Минхен, 6. март 1930.

1. Значај земљорадничке класе и пољопривреде за Немачку

Немачка нација значајан део своје хране до ија од увоза страних намирница. Пре светског рата успевали смо да платимо тај увоз нашим индустријским извозом, нашом трговином и нашим депозитима капитала у иностранству. Исход рата је окончао ову могућност.

Данас плаћамо увозну храну углавном уз помоћ страних кредита, који немачку нацију све више задужују код међународних финансијера који јој дају кредите. Ако ствари наставе овако, немачки народ ће све више осиромашити.

Једина могућност екства из овог ропства лежи у спосо ности Немачке да производи основне намирнице код куће. Повећана производња немачке пољопривреде је стога питање живота и смрти за немачку нацију.

Штавише, становништво земље, економски здраво и високо продуктивно, је неопходно за нашу индустрију, која ће у удућности имати све више могућности да тражи сло одна радна места на домаћем тржишту.

Такође сматрамо сеоско становништво носиоцем здравственог наслеђа, извором младости нације и кичмом њене оружане снаге.

Одржавање ефикасне пољопривредне класе, чији се рој повећава како се општа популација повећава, суштински је део националсоцијалистичке платформе, јер наш покрет разматра до ро ит свих наших људи у генерацијама које долазе.

2. Занемаривање пољопривредне класе и пољопривреде од стране данашње државе

Пољопривредна производња, која се може повећати, је ограничена, јер све већа задуженост пољопривредника спречава њихову куповину потрепштина за пољопривреду, а чињеница да се пољопривреда не исплати уклања подстицај за повећање производње.

Разлози зашто пољопривреда не даје довољан поврађај за рад тре а тражити у:

1. у постојећој фискалној политици, која претерано оптерећује пољопривреду. То је з ог партијских разматрања и зато што јеврејско светско тржиште новца — које заправо контролише парламентарну демократију у Немачкој — жели да уништи немачку пољопривреду, јер и то немачку нацију, а посе но радничку класу, ставило на њену милост

Machine Translated by Google

2. у конкуренцији страних пољопривредника, који раде под повољнијим условима и које не ограничава политика заштите немачке пољопривреде;

3. у екстравагантним профитима које остварују велики велетрговци, који се увлаче се е између произвођача и потрошача.

4. по репресивним стопама пољопривредник мора да плати за електричну енергију и вештачко ђу риво предузећа којима углавном управљају Јевреји.

Високо опорезивање не може се покрити лошим приходом од рада на земљи. Фармер је приморан да се задужује и плаћа лихварске камате на кредите. Он тоне све ду ље и ду ље под ову тиранију и на крају гу и све што поседује у корист јеврејског лихвара. Немачка пољопривредна класа ива експроприсана.

3. У Рајху, како се надамо да ћемо га видети, права на земљу ће ити поштована и постојаће пољопривредна политика за Немачку.

Не може ити наде у ило какво значајно по ољшање услова сиромаштва сеоског становништва, или у оживљавање пољопривреде, све док немачку владу заправо контролишу међународни новчани магнати, уз помоћ парламентарно-демократског система власти; јер те жеље уништавају снагу Немачке, која се заснива на земљи.

У новој и веома другачијој немачкој држави, којој тежимо, пољопривредници и пољопривреда ће до ити пажњу која им припада з ог чињенице да су главни ослонац истински националне немачке државе.

Из овога произилазе следећи захтеви:

1. Земља Немачке, коју је стекла и ранила немачка нација, мора ити у служ и немачке нације, као дом и као средство за живот. Они који заузимају земљу морају је управљати у том смислу.

2. Само припадници немачке нације могу поседовати земљу.

3. Земљиште које су законито стекли сматраће се наслеђивом имовином. Међутим, уз право поседовања имовине везана је о авеза да се она користи у националном интересу.
   За надгледање ове о авезе иће именовани специјални судови; они ће се састојати од представника свих одељења класе земљопоседника и једног представника државе.

4. Немачко земљиште не сме постати предмет финансијских спекулација, нити сме о ез еђивати незарађени приход свом власнику. Може га стећи само онај ко је спреман да га сам о рађује. Стога, држава има право прече куповине на сваку продају земљишта.
   За рањено је залагање земље приватним зајмодавцима. Потре ни кредити за о рађивање под повољним условима иће додељени пољопривредницима или од стране удружења које признаје држава, или од стране саме државе.

5. Држави ће се плаћати таксе за коришћење земљишта према о иму и квалитету имовине. Овај порез на земљиште ће отклонити свако даље опорезивање земљишне имовине.

6. Не може се поставити чврсто правило у погледу количине о раде земљишта. Са становишта наше популационе политике, потре ан нам је велики рој малих и средњих

Machine Translated by Google

фарме. Међутим, пољопривреда великих размера има веома важну улогу и, ако очува здрав однос према мањим предузећима, оправдана је.

7. Биће потре ан закон о наслеђивању како и се спречила подела имовине и нагомилавање дугова на њему.

8. Држава има право присвајања земљишта, уз одговарајућу надокнаду одо рено:

a. када није у власништву члана нације;

. када се — пресудом Земљишног суда — утврди да је његов власник, лошим пољопривреда, не делује у националном интересу;

ц. ради насељавања независних пољопривредника на њему, када га власник сам не о рађује;

д. када је то потре но за посе не државне сврхе у националном интересу (нпр. комуникације, национална од рана). Земљиште стечено незаконито (према немачком закону) може се конфисковати ез надокнаде.

Дужност је државе да колонизује земљиште које је постало доступно, по 9. шеми заснованој на високим разматрањима политике становништва. Земљиште ће ити додељено досељеницима као наследно поседо под условима који ће омогућити егзистенцију. Досељеници ће ити ода рани испитивањем њихове грађанске и професионалне подо ности. Посе на наклоност ће ити указана синовима пољопривредника који немају право на наслеђивање.

Колонизација источних граница је од изузетне важности. У овом случају само оснивање фарми неће ити довољно, већ ће ити неопходно основати трговачке градове у вези са новом граном индустрије. То је једини начин да се отвори простор за претварање мањих фарми у исплатив подухват.

Дужност немачке спољне политике иће да о ез еди велике просторе за исхрану и насељавање растућег становништва Немачке.

4. Пољопривредна класа мора ити економски и о разовно уздигнута

1. Садашње сиромаштво сеоског становништва мора се одмах у лажити осло ађањем од пореза и другим хитним мерама. Даље задуживање мора се зауставити смањењем каматне стопе на кредите на ону из предратног периода законом и хитним мерама против изнуде.

2. Државна политика мора ити да се по рине да пољопривреда уде исплатива. Немачка пољопривреда мора ити заштићена царинама, државном регулацијом увоза и системом националне о уке.

Одређивање цена пољопривредних производа мора ити осло ођено тржишних спекулација, а мора се зауставити експлоатација пољопривредних интереса од стране великих посредника, чији пренос пословања на пољопривредна удружења држава мора подстицати.

Задатак таквих струковних организација иће да смање трошкове пословања пољопривредника и повећају производњу. (О ез еђивање опреме, стајњака, семена, ђу рива за узгој

Machine Translated by Google

залихе под повољним условима, по ољшања, рат против штеточина, есплатни савети, хемијска истраживања итд.) Држава ће пружити пуну помоћ организацијама у о ављању њиховог задатка. Држава посе но мора инсистирати на значајном смањењу трошкова вештачког ђу рива и електричне енергије за пољопривреднике.

3. Организације такође морају успоставити класу пољопривредних радника као чланове пољопривредне заједнице путем уговора који су праведни у друштвеном смислу. Надзор и ар итража у овим питањима иће функција државе. Мора се омогућити до рим радницима да се уздигну до статуса власника фарми. Много тражено по ољшање животних услова и плата пољопривредних радника уследиће чим се општа ситуација у пољопривреди по ољша. Када се ови услови по ољшају, више неће ити потре но запошљавати страну радну снагу на земљишту, а овај о ичај ће у удућности ити за рањен.

4. Национални значај пољопривредне класе захтева да држава промовише техничко о разовање у пољопривреди. (Институције за малолетнике, средње пољопривредне школе, са веома повољним условима за младе са талентом, али ез средстава.)

5. Професионалне организације не могу пружити сву помоћ која је потре на пољопривредној класи; то може учинити само политички покрет НСДАП-а за немачку сло оду.

Сеоско становништво је сиромашно зато што је цела немачка нација сиромашна. Погрешно је замишљати да једна једина класа радника може из ећи дељење суд ине немачке заједнице као целине — и злочин је изазивати љу омору између градских и сеоских људи, који су повезани у до ру или злу.

Економска помоћ у оквиру садашњег политичког система не може довести до трајног по ољшања, јер је политичко ропство у корену сиромаштва нашег народа, и само политичке методе могу то уклонити.

Старе политичке странке, које су иле и јесу одговорне за национално поро љавање, не могу ити лидери на путу ка сло оди.

Професионалне организације у нашој удућој држави чекају важни економски задаци; чак и сада могу да ураде много припремног рада у том правцу; али за политичку ор у за осло ођење, која тре а да постави темеље новог економског поретка, оне нису погодне; јер ће се та ор а морати водити са становишта не једне професије, већ са становишта целе нације.

Покрет који ће спровести политичку ор у за осло ођење до краја је НСДАП

(потписано) Адолф Хитлер

Machine Translated by Google

Политика НСДАП-а о власништву над земљишном имовином

Одговор Готфрида Федера

„Дојче Тагесцајтунг“ (р. 47) од 25. јануара 1930. године о јавио је низ питања која су нам поставили лидери Бранден уршког Ланд унда. Њихов главни циљ ио је да се дефинише став НСДАП-а према приватном власништву над земљом, наслеђивању, прикупљању кредита, царинама, регулисању цена, подели профита и према питањима од општег друштвено-политичког и из орно-тактичког интереса.

Ја.

Да и се у лажила за ринутост з ог евентуалног каснијег произвољног тумачења тачке 17 Програма странке, прво питање је постављено гласинама: „Да ли је

НСДАП спреман да гарантује да се неће супротставити...“ власништво над земљом“.

Одговор: Националсоцијализам признаје приватно власништво као принцип и ставља га под заштитом државе.

Тежиће одржавању здраве ком инације свих предузећа, малих и великих, у економском животу нације.

Дух целог Програма јасно доказује да националсоцијализам, као у еђени и доследни противник марксизма, потпуно од ацује његову погу ну централну доктрину опште конфискације и сматра сталну пољопривредну класу нај ољим и најсигурнијим темељем за националну државу.

Али, удући да је такође одлучни противник великих капиталиста чији је циљ да мо илишу за се е све пољопривредне вредности и да из аце пољопривреднике путем опорезивања и камата на кредите, националсоцијализам захтева државну заштиту пољопривредника од агресије интереса крупног изниса.

Потре на нам је јака, здрава класа пољопривредника, сло одна од ропства камате и тираније опорезивања.

II.

Друго питање је ило упућено мени лично, као мени који ме је именовао Хитлер „коначни ар итар свих питања која се тичу Програма“.

„Какав је став националсоцијализма према наслеђивању имовине и дужности наслеђивања?”

Одговор: Пошто је то главни ослонац националне идеје, континуитет власништва, тј. наслеђивање земље коју су човекови преци о новили и о рађивали, је природна последица. Националсоцијализам стога признаје принцип наслеђивања, као што признаје и власништво над земљом.

Machine Translated by Google

Ако имовина иде даљим рођацима, националсоцијалистичка држава ће увести посе ан порез, али у случају лижег сродства, он ће се о рачунавати по стопи која важи у том тренутку.

III.

Ово питање је постављено з ог за ринутости — сасвим неосноване — у вези са могућим последице за ране кредита од приватних капиталиста по ез едност земљишта.

Одговор: Држава која жели да осло оди пољопривредну имовину од дугова и да спасе пољопривреднике из канџи професионалних финансијера — толико пољопривредника је, већ сада, протерано из њихових домова од стране Јевреја — држава која жели да сруши новчани монопол капитализма и да укине ропство камате, вероватно неће ускратити неопходне кредите нити ће наплаћивати претеране камате; напротив, националсоцијализам намерава да помогне пољопривреди колико год је то могуће.

IV.

„Раскидање ропства камате.“ Укидање незарађених прихода. „Шта је став Националсоцијалистичке партије према уштеђеном или наслеђеном капиталу?

Одговор: Да ли иједан пољопривредник данас има „незарађени приход“ од потражње за каматом, или може ли иједан земљопоседник живети од новца уштеђеног од закупнине?

То значи да постоји за ринутост међу одређеним земљопоседницима којима је још увек преостало мало капитала, или пак постоји намерно погрешно разумевање или непознавање тог најважнијег захтева националсоцијалистичког програма.

Напомена: Буквално мислимо на „рушење ропства камате“. Нико неће описати мале износе камате од штедње или хипотеке или државног зајма као ропство камате. Под тим подразумевамо када нас је намерна инфлација опљачкала од све наше уштеђевине, а пољопривредник мора да плаћа камату на нове хипотеке и краткорочне кредите по каматним стопама које га уништавају.

Они који су за то да се држе садашњег система капитализма противе се истинским интересима пољопривредника и за то да се анкама и њиховим агентима дозволи да се аве пољопривредом. За остало их упутио читаоце на моје рошуре под називом „Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage“ и „Das Programm der NSDAP“ (Немачка држава на националсоцијалистичкој основи и програм NSDAP-а).

В.

Наша политика у погледу опорезивања јасно и доследно наводи: Осло одити потрошача од терет индиректног опорезивања, а произвођача од пореза који ограничавају његово пословање.

„Да ли странка намерава да укине увозне царине?“

Одговор: Ланд унд и тре ало да уде свестан да је гласање националсоцијалиста у Рајхстагу апсолутно ишло у корист заштитних царина на пољопривредне производе, у складу са својим принципом - Заштита националног рада у граду и на селу.

VI.

Питање поделе профита. Немогуће је овде о радити ову широку и тешку тему. У свом недељнику, „Пламен“, детаљно сам описао наш став уројним чланцима.

Machine Translated by Google

Чланак у „Дојче Тагесцајтунгу" је о   мањујући, јер из контекста извлачи реченице које цитира. Лично сматрам да подела профита у општем смислу капиталистичке и марксистичке школе идеја није исправно решење. По овој теми наш Програм се односи на раднике у фа   рикама и нема смисла покушавати да се то питање разјасни у памфлету који се   ави пољопривредом.

VII.

Продужење давања осигурања за старост.

„Како се предлаже прикупљање средстава за ову сврху?"

Одговор: Тренутно постоји осигурање за старост, али је у многим случајевима недовољно и сматра се осиромашењем. Када се уклони терет опорезивања и они који су сада незапослени, али спосо   ни за рад, врате се у економску сферу,   иће довољно средстава за о   ез   еђивање о   илних давања за старост онима који су прошли радни век.

VII, IX, X.

То су само питања која се тичу партијске тактике, а не   ило каквог принципа.

Будући да смо у опозицији против коалиције која је донела несрећу Немачкој, природно је да повремено гласамо за комунисте (иако нас читав свет дели од њих),   аш као што то чине Немачки национал и Хришћански национални фармери. Не дозвољавамо никоме да нам диктира одакле нам присталице, већ се окрећемо свима - радницима,   уржоазији и фармерима - који имају „до   ро немачко срце у телу" и људи су до   ре воље, и желе да виде крај лоше парламентарне власти и   едне политике спровођења (мировних уговора). Не сматрамо да је „друштвена комуникација" са другим странкама прави метод осло   ађања немачке нације од марксизма и парламентаризма, - јер то води ка политичком ценкању. Ништа осим диктаторске акције и одлучне употре   е власти не може извући Немачку из   лата.

Нација не жели лепе речи, већ снагу; не ценкање, већ солидан рад за нашу јадну, угњетавану нацију.

Потпун и јасан приказ горе наведеног дат је у   р. 19 националсоцијалистичке з   ирке — „Наш тешки   раћо: Основна питања немачке пољопривреде"; аутора Хермана Шнајдера, Екерсдорф, округ Намслау, у вези са целокупном политиком националсоцијализма у погледу пољопривреде. Садржи до   ро осмишљене предлоге за поновно успостављање патње пољопривредне класе Немачке.

Бр. 16, аутора др Бухнера, садржи одличан есеј о значењу и духу наше економске политике.

Бр. 12, од пуковника Хирла, описује нашу политику националне од   ране.

Закључићемо са неколико опаски о одређеним питањима која наши политички непријатељи зло   но и неистинито погрешно представљају у нади да ће нам нанети штету.

Наш став према сталној чиновничкој класи је свакако достојанствен. Не   исмо   или тако искрени поштоваоци великог краља Пруске када   исмо   или против ове класе. Оно што је војска   ила у иностранству, то је чиста, непоткупљива чиновничка класа за државу код куће. Част и дужност морају поново постати   итне осо   ине код наших чиновника. Врста чиновника који су на располагању црвеним и црним нестаће у   удућој држави; такви партијски шмекери немају користи од части и дужности.

Machine Translated by Google

Сугестија да су националсоцијалисти против званичника и да намеравају да им смање плате и укину пензије је политичке лажи, коју је ширила штампа наших противника. Напротив, желимо да свим члановима нације који су верно служили Немачкој целог живота доделимо почасну пензију која ће их осло одити рига у старости. Само тако ће социјална помоћ ити осло ођена стигме „пауперизације".

Морамо се осврнути и на проширење идеје о пензијама на занатлије и ручне раднике. Нема потре е да ринемо о томе како ћемо прикупити средства за ту сврху. Када престанемо да плаћамо хиљаде милиона у иностранство сваке године, а још више нашим анкама, само делић тих износа иће довољан за плаћање пензија за старост.

Помоћ и осигурање за незапосленост

Није, само по се и, ствар државе да државним средствима подржава људе који су спосо ни за рад. Наш став према садашњем систему помоћи за оне који не могу да зараде за живот никада се није променио; увек смо инсистирали у Парламенту на ољим условима за незапослене.
То радимо не зато што сматрамо да је то исправно стање ствари, већ зато што је влада попут садашње, чија је идиотска спољна и унутрашња политика довела радну снагу, производњу хране и сву трговину до ивице понора, дужна да своју политику пусте на миру.

Држава која није у стању да врати у економски свет милионе људи који могу да раде, заслужује да уде з рисана; па, ако финансијски не успе да реши про лем помоћи незапосленима, ми само слежемо раменима.

Разни напади на систем социјалне помоћи, чак и ако су оправдани када се односе на случајеве злоупотре е ове социјалне помоћи, не успевају да нас одврате од принципа у који верујемо. Узимајући у о зир да међу скоро 3.000.000 незапослених може ити 2 или 300.000 озлоглашених лењиваца који и се лако вратили на посао ако и се социјална помоћ укинула — не смемо за оравити да остаје најмање 2,5 милиона до рих радника, служ еника, инжењера, техничара, предрадника, служ еника итд. који очајнички траже посао и не могу да га пронађу. Управо з ог неуспеха наше потпуно нездраве државне политике немогуће је направити ило какву промену у едној социјалној помоћи за незапослене.

Напади на религију и свештенство

Не можемо пречесто изјављивати да НСДА не сања о нападу на
Хришћанска религија и њене достојне слуге.

Нападамо коруптивну политику Центра и Баварске народне партије; они не пропуштају прилику да вичу „Црква у опасности" осим када се залажу за атеистичку, огопоричућу социјалдемократију.

Управо зато што имамо тако висок и свет идеал човековог односа према његовом Богу, мрзимо да видимо религију упрљану прљавштином политичког суко а.

Machine Translated by Google

2. 25 поена

Националсоцијалистичка немачка радничка партија је на великом масовном скупу 25. фе руара 1920. године у Хоф раухаус-Фестсали у Минхену о јавила свој програм свету.

У члану 2 Статута наше странке овај Програм је проглашен непромењивим.

Програм

Програм Немачке радничке партије је временски ограничен; вође немају намеру, када се циљеви најављени у њему остваре, да доносе нове, само да и вештачки повећали незадовољство маса и тако осигурали даљи опстанак партије.

1. Захтевамо уједињење свих Немаца у стварање Велике Немачке на основу права самоопредељења које уживају нације.
2. Захтевамо једнакост права немачког народа у односима са другим народима и укидање мировних уговора из Версаја и Сен Жермена.
3. Захтевамо земљу и територију (колоније) за исхрану нашег народа и за насељавање нашег сувишног становништва.
4. Нико осим чланова нације не може ити грађанин државе. Нико осим оних немачке крви, ез о зира на њихову веру, не може ити члан нације. Стога, ниједан Јеврејин не може ити члан нације.
5. Свако ко није држављанин државе може живети у Немачкој само као гост и мора сматрати се подложним страним законима.
6. Право гласа о државној влади и законодавству припада само грађанима државе. Стога захтевамо да сва званична именовања, ило које врсте, ило у Рајху, на селу или у мањим локалним заједницама, уду додељена само грађанима државе. Противимо се коруптивном о ичају да Парламент попуњава положаје само из страначких разлога, а не ослањајући се на карактер или спосо ности.
7. Захтевамо да држава учини својом првом дужношћу унапређење индустрије и средстава за живот грађана државе. Ако није могуће прехранити целокупно становништво државе, страни држављани (који нису држављани државе) морају ити искључени из Рајха
8. Свака имиграција не-Немаца мора ити спречена. Захтевамо да се од свих не-Немаца који су ушли у Немачку после 2. августа 1914. године захтева да одмах напусте Рајх.
9. Сви грађани државе су једнаки у погледу права и дужности.
10. Прва дужност сваког грађанина државе мора ити да ради својим умом или својим телом. Активности појединца не смеју ити у суко у са интересима целине, али мора се одвијати у оквиру заједнице и ити за опште до ро.

Machine Translated by Google

Стога захтевамо:

11. Укидање прихода незарађених радом.

Укидање ропства интереса.

12. С о зиром на огромне жртве живота и имовине које сваки рат захтева од нације, лично огаћење услед рата мора се сматрати злочином против нације.
Стога захтевамо немилосрдну конфискацију свих ратних до итака.

13. Захтевамо национализацију свих предузећа која су до сада ила формирана у компаније (трастове).

14. Захтевамо да се профит од велетрговине подели.

15. Захтевамо опсежан развој система за старење.

16. Захтевамо стварање и одржавање здраве средње класе, хитну комунализацију велепродајних пословних просторија и њихово издавање у закуп по ниској цени малим трговцима, као и да се свим малим до ављачима држави, окружним властима и мањим локалним самоуправама покаже изузетна пажња.

17. Захтевамо аграрну реформу прилагођену нашим националним потре ама, доношење закона о конфискацији земљишта ез надокнаде за комуналне сврхе; укидање камата на земљишне кредите и спречавање свих спекулација земљиштем .

18. Захтевамо немилосрдно гоњење оних чије су активности штетне по општи интерес. Гнусни криминалци против нације, зеленаши, профитери итд. морају ити кажњени смрћу, ез о зира на њихову веру или расу.

19. Захтевамо да се римско право, које служи материјалистичком светском поретку, замени правним системом за целу Немачку.

20. Са циљем да се сваком спосо ном и вредном Немцу отвори могућност високог о разовања и тиме напредовања, држава мора размотрити темељну реконструкцију нашег националног система о разовања. Наставни план и програм свих о разовних установа мора се ускладити са захтевима практичног живота.
Разумевање идеје државе (државна социологија) мора ити циљ школе, почевши од прве зоре интелигенције код ученика. Захтевамо развој даровите деце сиромашних родитеља, ез о зира на њихову класу или занимање, на рачун државе.

21. Држава мора да се по рине за подизање здравственог стандарда у земљи заштитом мајки и одојчади, за раном дечјег рада, повећањем телесне ефикасности о авезном гимнастиком и спортовима прописаним законом, и широком подршком клу овима који се аве телесним развојем младих.

22. Захтевамо укидање плаћене војске и формирање националне војске.

23. Захтевамо правну ор у против свесног политичког лажи и њеног ширења у штампи. Да исмо олакшали стварање немачке националне штампе, захтевамо:

---

[1] Дана 13. априла 1928. године, Адолф Хитлер је дао следећу изјаву: Потре но је одговорити на погрешно тумачење тачке 17. Програма НСДАП-а од стране наших противника

Пошто НСДАП признаје принцип приватне својине, очигледно је да се израз „конфискација ез надокнаде“ само односи на могућа законска овлашћења за конфискацију, ако је потре но, земљишта незаконито стеченог или које није управљано у складу са националним лагостањем. Усмерен је у складу са националним лагостањем. Усмерен је у првом реду против јеврејских компанија које спекулишу земљиштем.

Минхен, 13. априла 1928. (потписано) Адолф Хитлер

Machine Translated by Google

а. да сви уредници новина и њихови помоћници, који запошљавају немачког језик, морају ити чланови нације;

. да је потре на посе на дозвола државе пре него што се могу појавити новине које нису немачког језика. Оне се не штампају нужно на немачком језику;

ц. да се не-Немцима законом за рани финансијско учешће у немачким новинама или њихов утицај, и да казна за кршење закона уде за рана издања ило којих таквих новина и тренутна депортација не-Немаца који су у њима укључени. Мора ити за рањено о јављивање новина које не доприносе националној до ро ити. Захтевамо правно гоњење свих тенденција у уметности и књижевности које и могле да разграде наш живот као нације, и суз ијање институција које се противе горе поменутим захтевима.

24. Захтевамо сло оду за све верске деноминације у држави, уколико оне не представљају опасност за њу и не делују против моралних осећања немачке расе.

Странка, као таква, заступа позитивно хришћанство, али се у питањима вероисповести не везује ни за једну посе ну конфесију. Она се ори против јеврејско-материјалистичког духа у нама и ван нас, и уверена је да наша нација може постићи трајно здравље само изнутра на принципу:

Заједнички интерес испред сопственог.

25. Да и се све горе наведено могло остварити, захтевамо стварање јаке централне власти државе. Неоспорни ауторитет политички централизованог Парламента над целим Рајхом и његовом организацијом; и формирање већа за класе и занимања ради спровођења општих закона које је Рајх донео у различитим државама конфедерације.

Вође странке се заклињу да ће ићи право напред — ако је потре но да жртвују своје животе — у о ез еђивању испуњења горе наведених тачака.

Минхен, 24. фе руар 1920.

Након детаљне дискусије на Генералној скупштини чланова 22. маја 1920. године, одлучено је да је „Овај Програм непроменљив“. То не значи да свака реч мора остати непромењена, нити да је ило шта што се ради проду љивања или развоја Програма за рањено, али то подразумева са апсолутном одлучношћу и непоколе љивом јасноћом да се принципи и водеће идеје садржане у њему не смеју мењати.

Не може ити никаквог савијања или извртања из разматрања сврсисходности, никаквог скривеног мешања у веома важне – и за данашње аранжмане у политици, друштву и економији, веома непожељне – тачке Програма, никаквог одступања од расположења.

Адолф Хитлер штампа његове две главне тачке словима: Заједнички интерес испред сопства — дух Програма. Укидање ропства интереса — срж националсоцијализма. Када се ове две тачке постигну, то значи по еду надолазећег универзалистичког уређења друштва у „правој држави“ над садашњим одвајањем државе, нације и економије под коруптивним утицајем индивидуалистичке теорије друштва каква је сада.

Machine Translated by Google

изграђена. Данашња лажна држава, која угњетава радничку класу и штити пиратске до итке анкара и ерзанских спекуланата, представља арену за езо зирно приватно огаћење и најниже политичко профитерство; не размишља о свом народу и не пружа никакву високу моралну везу јединства. Моћ новца, најсуровија од свих сила, држи апсолутну контролу и врши корумпирајући, разарајући утицај на државу, нацију, друштво, морал, драму, књижевност и сва питања морала, што је теже проценити.

Наравно, не сме ити коле ања, нема повлачења у овој огромној ор и; или је по еда или пораз.

Донекле другачији поглед на исти основни принцип, који сам дао у својој књизи „Немачка држава на националним и социјалним основама" (F. Eher Nachf.), није измена, већ низ тачака које припадају заједно, сакупљене и распоређене према различитим политичким, економским, финансијским, културним аспектима живота.

Ако и се ти моји ставови (видети стр. 22) могли посматрати као различити од или супротни 25 тачака, Хитлер никада не и описао моју књигу у свом кратком предговору као „катихизис нашег покрета". Свако је сло одан да иза ере ило који од ставова према свом укусу, али ако их упореди заједно, неће наћи да су међусо но контрадикторни.

Да исмо осигурали у удућности апсолутни договор око наших захтева изражених у нашем Програму и заштитили покрет од потреса који и могли да наштете ило ком покрету, — „предлозима за по ољшање" које су понудили професионални и аматерски критичари, гунђали и свезналице, Адолф Хитлер је на конференцији свих окружних организатора одржаној у Бам ергу 11. фе руара 1926. године формално именовао Готфрида Федера за коначног судију о свим питањима везаним за Програм.

Machine Translated by Google

3. Основне идеје

Наша је намера да у овој рошури што краће и једноставније изложимо основне принципе националсоцијалистичке концепције државе. У каснијој рошури ћемо се детаљније авити социолошким, теоријским и духовним аспектима те концепције.

Такође нећемо покушавати да опишемо разне друге политичке тежње нити оне који их представљају у различитим странкама и удружењима — то је задатак сам по се и — већ ћемо овде изнети само итне тачке наших захтева.

Свет је настао из хаоса, ред из нереда, организација из дивље з рке.

Данас хаос влада светом — конфузија, ор а, мржња, угњетавање, пљачка, окрутност, се ичност. Брат је отуђен од рата. Чланови исте нације нападају једни друге, из адају човека на смрт само зато што носи крст са свастиком. Сви пате под истим теретом, истим оскудицама; па ипак, ко је икада током ових последњих месеци чуо да марксистички радници нападају или у ијају своје послодавце, или своје партијске вође, или ило кога од анкара и крвопија са ерзе, или ило кога од велепродајних профитера? Једина жртва хаосу је до ар, једноставан радник. Марксисти су изгу или главу и гомилају се да се придруже пљачкашима сопствене класе, док се дивљачки окрећу против оних који су спремни да је спасу.

Националистичке и друге странке су у влади или се оре да уђу у њу са онима који су уништили њихове националне идеале и тиме изгу или и част и карактер. Од рам ена удружења настоје да продру „у државу" — државу Северинга и Гжешинског, — пацифисте, интернационалисте и Јевреје, са којима верују да могу да воде владу.

Полудели су! Такозвана правна окружна организација не види да орлови и змије, вукови и јагњад, човечанство и ацил колере, не могу да се придруже сарадњи. Они улажу сву своју снагу да и дали привид „реда" нереду, политичком хаосу, политичкој изнемоглости. Али они се супротстављају националсоцијалистима, тим „фанатицима", испуњени лудим страхом да и их ови други могли лишити неких од њихових ранијих привилегија и положаја, — за орављајући да су све изгу или з ог управо оних људи од којих сада траже „удео у политичким хле овима и ри ама".

Индустријци, велики или мали, имају само један циљ — профит —, само једну чежњу — кредите —, само један протест — против опорезивања; плаше се и поштују само једну ствар — анке; слежу раменима пред националсоцијалистичким захтевом за раз ијањем ропства камате.

Њихова једина жеља је да „стваре дугове". Огромни данак који анке извлаче из кредита, ез муке и рада, сматрају сасвим у реду. Основали су странке штедње и гласају за Досове законе, који су главни узрок високог опорезивања.

Част је напустила изнис, који је у потпуности у рукама моћних компанија. Произвођачи су се предали високим финансијама, свом највећем непријатељу. Послодавци у фа рикама и канцеларијама, ду око у дуговима, морају се задовољити најмањом свотом, јер сва до ит од рада иде у џепове езличне новчане моћи у о лику камата и дивиденди.

Људи који су на власти су потпуно неспосо ни да зауставе хаос. Пригњечени одозго опорезивањем и плаћањем камата, угрожени одоздо гунђањем потопљених.

Machine Translated by Google

радници, они су се слепо везали за државу којом управља капитализам, док експлоататори садашњег хаоса дозвољавају да остану на власти само као гоничи ро ова над радничким масама. Њихов ес није усмерен против лудила марксизма, већ против носилаца Кукастог крста. За орављају да смо ми, и само ми, видели како се трагедија немачке економије при лижава, опажали и показивали како, ако се предузме на време, Немачка сопственом снагом може да успостави равнотежу.

Удружења под свим врстама имена, разумна у својим основним идејама - езнадежна у садашњем хаосу јавног живота, траже начине да створе ред. Све је то узалуд, јер нису у контакту са нацијом као великом друштвеном целином. Сва су само усмерена на то да отму мале предности за своју касту; лишена икаквог политичког или економског принципа, она се редом о рађају свакој политичкој странци. Клањају се постојећем систему и покоравају се такозваном врховном ауторитету.

Коштали су немачку нацију неизмерне суме у плаћањима ез ројним организаторима, директорима и преварантима, али нико од њих не чини ни најмање до ро. Инфлација - криминална мера - опљачкала је све класе, штедљивце, чланове удружења, занатлије њихове уштеђевине.
Неки нови порез, директно са зеленог стола, уништава наде засноване на годинама рада. Предност стечена након ез ројних састанака, дискусија, депутација влади, о ично се поништава повећањем трошкова живота, порастом или падом цена.

Хаос и лудило! Како пољопривредник може да живи под таквим прогоном? Како радник може да купује уз стално растуће цене? Каква је корист од повећања плата служ еницима и запосленима када индекс трошкова живота стално расте. Они у својој лаковерности траже помоћ од државе, државе која је проузроковала сво сиромаштво и угњетавање, која није „Отац нације“, већ тиранин и порески служ еник новчаног деспотизма.

Зато се изнова и изнова окрећу старим странкама, кажу да их није рига за политику и да припадају ниједној странци, а истовремено дозволити да се јадне партијске препирке наставе као и пре.

Велики задатак који је националсоцијализам поставио пред се е јесте одлучност да о нови форму, да растера хаос, да поново успостави ред у свету, који је одступио од старих система, и да чува тај поредак - у највишем платонском смислу.

Овде тре а напоменути да „редом“ не сматрамо ни привидни ред полицијски контролисане државе, нити пљачку финансија коју освећује о ичај и дозвољава закон, нити завере синдиката, фондова и других организованих мера националне издаје, колико год до ро оне „функционисале“. Чак и анда раз ојника има „ред“, затвори имају своје „прописе“. Али у нацији, схваћеној као органска целина, сваки аспект нашег јавног живота показује ол, ропство, суз ијање, неискреност и представља хаотичну слику ор е свих против свих.

Влада против народа, странка против странке, истовремено склапајући најнеприродније савезе, послодавац против запосленог, трговац против произвођача и потрошача, станодавац против закупца, радник против пољопривредника, служ еници против јавности, радник против „ уржоазија“, Црква против државе, свако слепо прилагођава свом противнику и мисли само на своје се ичне интересе, свој напредак и своје огатство. Нико не размишља о томе да други има право на живот, или да тежња ка сопственим се ичним циљевима значи да неко други мора да плати за то. Нико не размишља о до ро ити својих комшија, или о својим вишим дужностима према заједници. Тежња за личном до итком која одузима дах. Удари лактом свог комшије да и се укрстио, згази му тело ако ћеш тиме нешто до ити — зашто и те ило рига? То је модерно пословање.

Не заваравајмо се. Налазимо се усред велике светске промене и природно је да једноставне душе, јадни лутајући духови, не виде излаз из хаоса, траже олакшање у

Machine Translated by Google

самоу иство, или помислити да се свет лижи крају и придружити се трци за златним телетом и слепо јурити у вртлог. „Уживајте док можете — после нас потоп."

Тако страшан ударац моралу једне нације је могућ и о јашњив само када је читав интелектуални темељ друштва пољуљан или је лажан, — а заправо видимо да марксизам, капитализам и вође нашег јавног живота сви о ожавају истог ога — Индивидуализам. Лични интерес је једини подстицај — стицање предности за сопствену уску класу у животу.

Касније ће се појавити још један допринос овој серији, посвећен пажљивом социолошка студија о конструкцији друштва.

Овде ћу само укратко покушати да покажем упоредну слику разлике између органских грешака у данашњој држави и политичкој економији и суштине националсоцијалистичке државе. Данашња доктрина је: Друштво је з ир појединаца - држава у свом нај ољем издању је погодна агрегација појединаца или удружења.

Ову доктрину о изградњи друштва можемо упоредити са гомилом камења. Једина стварна ствар у вези са њом су појединачни комади камена. Њен о лик је ствар случаја; да ли је камен на врху или испод, свеједно је. Резултат није ни више ни мање него гомила камење.

Истим поређењем, држава која одговара нашој националсоцијалистичкој доктрини друштва и филозофији државе је кућа. Механички говорећи, кућа се такође састоји од толико појединачних цигли - песка, цемента, греда, прозора, врата, подова итд. Али свако може видети да је кућа, со а, виши ентитет, нешто ново и посе но и потпуно само по се и, више од пуког з ира цигли нагомиланих заједно. Свако може разумети да кућа не настаје гомилањем више појединачних делова на гомилу, већ само склапањем тих делова према промишљеном плану.

Тако је и са нацијом. Тек када се хаос органски, промишљеним планом, доведе у ред и не да места форми, тек када се из масе делова састави разумна целина, може се појавити права Држава. Тек тада ће саставни делови попримити сврсисходан о лик. Отмар Шпан, ивши ректор Бечког универзитета, дивно је о јаснио у својој књизи „Ваша држава" и у свом делу „Друштво" социолошке основе данашње индивидуалистичке државе насупрот високом идеалу универзалног поретка у држави заснованој на научним принципима.

Ми, националсоцијалисти, сковали смо фразу коју сви људи могу да разумеју:

Заједница пре појединца.

Само служећи општем интересу као члан националне заједнице, појединац се уди за виши живот, свако на свом месту. Само тако ће свако достићи истински социјализам, заједнички осећај, истински живот, стећи свест о сигурности и схватити да само под доминацијом ове идеје може настати органска, национална влада из садашњег система пљачке и ити од користи заједници и сваком њеном члану.

Данас је појединац еспомоћна жртва снага које се оре за превласт; његова удружења су немоћна да му помогну. Није јасно схваћено ко је прави непријатељ — еспослени профитер и експлоататор. Упркос марксистичком повику против капитализма, по ожним изјавама Центра, жал ама пословног света на терет...

Machine Translated by Google

опорезивање и камата, нико не схвата светског непријатеља, финансије које засењују свет, и њиховог представника, јеврејског магната.

Све класе су осетиле удар камате; порески служ еник тешко оптерећује сваки део становништва — али ко се усуђује да се супротстави моћи анака и ерзе? Капитал о јављује свој карактер тако што расте, супротно свим искуствима другде на свету, као да је ван се е ез муке или рада, помоћу камате и дивиденди, и тако што сваког минута постаје све већи и моћнији. Ђаволски принцип лажи надвладао је пристојност стваралачког рада.

Сломите се, ропство интереса је наш ратни поклич.

Знам да овај захтев, који је у основи сваког другог, није правилно схваћен у свом пуном огромном значају чак ни у нашим редовима. Веома мало наших говорника, на пример, усуђује се да нападне ово основно питање, иако већина њих осећа колико је оно важно; јер један од слогана наше странке је „Бор а против капитала и ерзе“. Али шта је заправо „ропство камате“, како се оно односи на живот нације и појединца, како су „финансије“ поро иле становништво и које су исправне и практичне методе које се морају усвојити да и се оно раз ило, и какве и последице његовог раз ијања иле за целокупно становништво – довољно је јасно врло малоројнима да и могли да то о јасне својим речима.

У свом великом делу, „Мајн кампф“ (том I, стр. 224—225), Адолф Хитлер је на следећи начин указао на огромну важност овог питања: „Док сам слушао прво предавање Готфрида Федера о раз ијању ропства камате у јуну 1919. године, одмах сам знао да је то теоријска истина од огромног значаја за удућност немачке нације. Бор а против међународног капитала и финансија постала је главна тачка Програма ор е немачке нације за независност и сло оду.“

Сви оз иљни националсоцијалисти деле ово уверење, јер решење овог питања подразумева решење јеврејског питања — и много више од тога.

Антисемитизам је на неки начин темељ осећања које лежи у основи целог нашег покрета. Сваки националсоцијалиста је антисемита, али сваки антисемита не мора ити националсоцијалиста. Антисемитизам је негативан; антисемита препознаје носиоца националне куге, али то сазнање се о ично претвара у мржњу према појединачном Јеврејину и успеху Јевреја у пословном животу. Тада се у нај ољем случају антисемитизам појављује да помогне у протеривању Јевреја из наше државе и економског живота. Антисемита се не рине о томе како и шта даље.

Ако и, чак и након што су Јевреји протерани, и даље остао принцип данашње јеврејске доминације — лични интерес испред општег интереса — и јеврејски анкарски и кредитни систем, и даље и ило довољно јеврејских астарда, или чак „нормалних Немаца“ мешане расе, спремних да уђу у јеврејске ципеле и есне против сопствене расе као што су то Јевреји данас, и можда исмо видели много „антисемита“ који седе тамо где су Јевреји некада седели.

Сада је националсоцијализам, са својим главним захтевом, раз ијањем ропства интереса, у суштини конструктиван. Он ду ље загриза, а последице су далеко свео ухватније.

У свом есеју „Das Herzstück unseres Programms“ (Јахар ух Нац. друштва, 1927) указао сам на посе ан положај који нам захтев даје међу свим осталим странкама и удружењима. У свим нашим другим захтевима налазимо сличне и паралелне тежње код странки деснице и левице. Ниједна друга странка осим наше не може показати пандан овом једном захтеву.

Machine Translated by Google

Сви знамо да ни левица, са својим лажним повицима „Доле капитализам“, ни десница са својим фразама о отаџ ини, нису спосо ни да започну нову светску епоху, јер ни марксисти ни реакционари не и могли ништа да промене у природи наше економије, већ и само рушили као што то чине комунисти у Русији. Они нису спосо ни да граде —
као комунисти у Русији.

Шта подразумевамо под ропством интереса?

Стање народа под новчаном доминацијом финансија светског јеврејства.

Земљопоседник је под овим ропством, који мора да подиже кредите за финансирање својих пољопривредних послова, — кредите са тако високом каматом да готово поједу резултате његовог рада — или је приморан да се задужује и да вуче хипотеке за со ом као терет олова.

Тако је и са радником, који производи у продавницама и фа рикама за едну плату, док акционар прима дивиденде и онусе за које није радио.

Тако је и са зарађујућом средњом класом, чији рад готово у потпуности иде на плаћање камата на анковне прекорачења.

Тако је са свима који морају да зарађују за хле ментални или физичким радом, док релативно мали део, ез рада и муке, зарађује огромне профите од својих дивиденди, спекулација и анкарских акција. Не мислимо на штедљиве штедише и мале капиталисте —
иако и они дугују, или су дуговали, своје до итке лажном систему —, али током целог њиховог живота много пута износ њихове мале камате је одузиман од њих у о лику пореза, тако да ми лако можемо се и приуштити да им у старости вратимо део њихове пуне зараде, која је одузета. О томе ћу имати више речи касније.

Тако је и са индустријалцем, који је мукотрпно изградио свој посао и временом га претворио у компанију. Он више није сло одан агент, већ мора да задовољи и похлепни од ор директора и своје акционаре — ако не жели да уде истиснут.

Тако је са свим нацијама које покривају своје дефиците путем кредита.

Ово ропство значи пропаст за сваку нацију која преда новчаној моћи, анкарима, своја суверена права код куће, контролу над својим финансијама, железницама, опорезивањем и царинама, као што је то учинила Немачка прихватањем Довесовог закона.

Креативни рад је под истим ропством, ако пре свега мисли на новац. Данас
Новац, „слуга изниса“, постао је господар, заправо, рутални тиранин рада.

Ропство интереса је прави израз антагонизама, капитала наспрам рада, крви наспрам новца, стваралачког рада наспрам експлоатације.

Нужност прекида овог ропства је од толиког значаја за нашу нацију и нашу расу да само од тога зависи нада наше нације да се уздигне из срамоте и ропства; заправо, нада да ће се повратити срећа, просперитет и цивилизација широм света.

„То је осовина око које се све окреће; то је далеко више од пуке нужности финансијске политике. Иако се његови принципи и последице ду око увлаче у политички и економски живот, то је водеће питање за економско проучавање и стога утиче на сваког појединца и захтева од сваког од њих одлуку: — Служење нацији или неограничено приватно огаћење. То значи решење друштвеног питања.“

Сва „светска питања“ могу се описати једном речју, која се попут пламена издиже из хаоса; истовремено, езројни пророци и књиге не могу исцрпети сва питања која произилазе из те речи.

Machine Translated by Google

О овом огромном основном принципу националсоцијализма тренутно не можемо рећи ништа више. Већ сам осветлио сваку суштинску страну про лема у својим памфлетима: Дас Манифест зур Брецхунг дер Зинскнецхтсцхафт — Минхен, 1926 (сада више нема у штампи); Дер Стаатс анкротт, Дие Реттунг — Јос. Ц. Ху ер, Диесен, 1919; Дер комменде Стеуерстреик — Диесен, 1921; и Дер Деутсцхе Стаат ауф натионалер унд созиалер Грундлаге — Фрз. Ехер Нацхф., Минхен, (све се може до ити у и лиотеци наше Партије у Минхену, Тхиерсцхстр. 11).

Потре но је интензивно проучавање да и се савладали детаљи овог про лема, јер је практична економија последњих 50 година толико лиско пратила капиталистичку идеју да је свима који су одрасли са њом потре на потпуна промена оријентације како и се осло одили од ње.

Ускоро ће се појавити рошура на ту тему, која ће нашим члановима дати о јашњење о овом веома важном задатку удуће националистичке државе.

Поред два прилично нова основна принципа нашег Програма наведена горе, ми
мора поменути и неке друге у вези са општом политиком државе.

Принцип који је у основи наше државне политике је укратко следећи: Немачки Рајх је дом Немаца.

То је велики принцип за целу нашу спољну политику и о ухвата политичко осло ођење Немачке, све захтеве наше расне политике и услове чланства у држави.

Наш економски принцип је: Дужност националне економије је да о ез еди потре не ствари живота, а не да и се о ез едио највећи могући профит за капитал.

Овај принцип економске политике о ухвата фундаментални став националсоцијализма према приватној својини, и у погледу различитих о лика пословања, од веома малих до веома великих - синдиката, фондова - а такође и према великим моралним питањима која морају ити жива снага у пословању, ако „национална економија“ не жели да потоне на пуку експлоатацију нације и да се води искључиво ради профита!

Наш принцип у вези са финансијама је следећи:

Финансије ће постојати у корист државе; финансијски магнати неће формирати
Држава унутар државе.

Овај принцип подразумева сеизмичку промену. Тиче се практичних мера које ће морати да се предузму да и се раз ило ропство камате, — национализација финансија, контрола система кредита и анкарског система.

Сваки од ових задатака је од највеће важности са становишта нашег Програма. Они о ухватају целокупно пореско законодавство, са крајњим — и наизглед немогућим — циљем
циљ државе ез опорезивања.

Наш принцип у вези са друштвеним темама је следећи:

Опште лагостање је највиши закон од свих.

Овај наш принцип је у директној супротности са данашњом праксом, према којој свака класа, свака професија, покушава да освоји предности за своју посе ну групу у социјалној политици ез о зира на општи интерес. Желимо да омогућимо свима да пронађу смештај и да сви зарађују за живот, и да успоставимо општи систем риге о старијима.

Што се тиче о разовног и моралног напретка, наш је непромењиви принцип: да се сав рад у том правцу о авља искључиво са становишта немачке националности. Моралне и интелектуалне снаге наше нације не могу, ни наређењем ни силом, увести нову ренесансу, нову класичну епоху у уметности. Мораће се ставити тачка на претрпљеним повредама.

Machine Translated by Google

од стране нашег немачког уметничког и интелектуалног живота у рукама јеврејске диктатуре, посе но кроз тровање штампе.

Поред ове важне о ласти јавног живота, наравно, постоји много других по ољшања која тре а размотрити.

Јасно је да ће наш правни систем морати ити модификован како и се прилагодио разноврсности нових институција; да ће скандал из ора у Парламент демократским гласањем морати ити отклоњен и да ћемо, након прелазног периода диктатуре, морати да одлучимо о спољашњем видљивом о лику државе и унутрашњим функцијама федералних држава.

Међутим, већ у овом кратком прегледу можемо видети огромне димензије ових питања када се суочимо са огромним фундаменталним принципима нашег Програма.

Није фундаментално — заправо, нама је свеједно да ли ће ити монархија или репу лика, да ли ћемо имати федерацију од 5 или 25 држава, под условом да су све то немачке државе уједињене под јаком централном владом, када се суочимо са странцем, и под условом да само грађани немачке државе код куће могу живети срећно и задовољно.

Machine Translated by Google

4. Детаљан преглед захтева програма

како га је формулисао Готфрид Федер у Дер деутсцхе Стаат.

Приликом учлањивања нових чланова, иће јасније користити Програм у следећем о лику. Мање одред е су рангиране под важнијим насловима, што одговара принципима изнетим у претходном поглављу.

Политички и економски програм НСДАП-а

Наш циљ је — поновно рођење Немачке у немачку сло оду у немачком духу.

Средства за постизање овог циља су:

1. Политички принцип: Немачки Рајх је дом Немаца.

а. У спољној политици:

- Формирање хомогене националне државе, која о ухвата сву немачку расу.
- Енергично заступање немачких интереса у иностранству.

. У расној политици:

- Формирање хомогене националне државе, која о ухвата сву немачку расу.
- Енергично заступање немачких интереса у иностранству.

ц. У унутрашњој политици:

- Нико осим Немаца који исповедају потпуну заједницу са духом и суд ином Немачке не може користити права грађанина државе.
- Онај ко није Немац може живети у немачкој држави само као гост и подлеже страном праву.
- Права Немаца имају предност над правима грађана страних држава.

2. Наш економски принцип: Дужност државе је да о ез еди неопходне животне потре е и не да и се о ез едио највећи могући профит за капитал.

а. Националсоцијализам признаје приватну својину као принцип и штити је тако што закон.

. Национално лагостање, међутим, захтева да се постави ограничење гомилању огатства у рукама појединаца.

ц. Сви Немци чине заједницу ради унапређења општег лагостања и култура.

г. У границама о авезе сваког Немца да ради, поштујући светост приватне својине, сваки Немац је сло одан да зарађује и да располаже резултатима свог рада.

Machine Translated by Google

e. Подстицаће се здрава ком инација свих о лика пословања, малих и великих, у свакој о ласти економског живота, укључујући и пољопривреду.

ф. Сва постојећа предузећа која су до сада ила у о лику привредних друштава морају ити национализован.

г. Лихварство и профитерство и лично огаћење на рачун и на штету нације иће кажњени смрћу.

h. Увођење једногодишње о авезе рада (за државу), која је о авезна за сваког Немачки.

3. Наш финансијски принцип: Финансије ће постојати у корист државе; финансијски магнати неће формирати државу унутар државе. Отуда је наш циљ да раз ијемо ропство камате.

a. Осло ађање државе, а самим тим и нације, од задужености према великим финансијским кућама које позајмљују уз камату.

. Национализација Рајхс анке и емисионих кућа. ц.

О ез еђивање новца за све велике јавне о јекте (водовод, железнице итд.), не путем зајмова, већ доделом ескаматних државних о везница или ез коришћења готовог новца.

d. Увођење фиксног стандарда валуте на о ез еђеној основи.

e. Стварање националне анке за развој пословања (валутна реформа) за одо равање ескаматних кредита.

ф. Фундаментално ремоделирање система опорезивања на социјално-економским принципима. Осло ађање потрошача од терета индиректног опорезивања, а произвођача од паралишућег опорезивања (фискална реформа и осло ађање од опорезиван

4. Наш друштвено-политички принцип: Опште лагостање је највиши закон од свих.

a. Развој осигурања за старост у великим размерама национализацијом система ануитета. Сваком члану немачке државе иће осигурано довољно средстава за живот када достигне одређену старост или, ако је трајно инвалид, пре те старости.

. Учешће свих ангажованих у производним предузећима у профиту према ефикасности и старости. Одговорност ће такође ити подељена у испуњавању задатка са националне тачке гледишта.

ц. Заплена у друштвене сврхе свих профита остварених из рата и револуције, који нису заслужени за поштени рад, као и огатства зеленаша и гра ежљиваца.

д. Смањење недостатка стам ених јединица екстензивном новом изградњом широм Рајха средствима предложеним у р. 20 (нова национална анка).

5. Наш културни циљ је да све науке и ликовне уметности цветају на основу политички сло одне, економски здраве државе. Средства за постизање овога иће:

a. Одгајање младих да уду здрави телом и сло одни умом, након великог традиције немачке културе.

. Потпуна сло ода вероисповести и савести.

ц. Посе на заштита хришћанских деноминација.

д. О есцрпљивање догми које су супротне немачким моралним инстинктима и садрже садржај штетан за државу и нацију.

Machine Translated by Google

e. О есхра ривање свих злих утицаја у штампи, књижевности, позорници, уметности и иоскопима.

f. Сло ода наставе у немачким средњим школама; формирање пресуде класа високоумних људи.

6. Војни послови.

а. Учинити нацију ефикасном тако што ће се сваком сло одном Немцу дозволити да служи и носи руке.

. Укидање плаћене војске.

ц. Стварање националне војске за националну од рану под командом високо о ученог корпуса професионалних официра.

7. Остале препоруке.

а. Реформа штампе. Суз ијање свих часописа који делују против националног до ра. Строга одговорност за све неистините и намерно фалсификоване о авештајне податке.

. Измена закона о из орном праву како и се искорениле деморализујуће методе из орних такмичења и имунитет иза раних.

ц. Формирање посе них комора за занате и струке.

д. Реформа правосуђа у вези са законима о земљишту — признавање права власништва над земљиштем као принципа; за рана позајмљивања из приватних извора уз о ез еђење земљишта; држава има право прече куповине, посе но у случају странаца и Јевреја; држава има овлашћење да управља имањима у случају лошег управљања од стране власника.

Грађанско право — знатно повећана заштита личне части и здравља, за разлику од једностране правне заштите права имовине, која преовлађује у данашње време.

е. Реформа државног закона.

О лик државе који највише одговара немачком карактеру је суверена контрола уједињена у централној личној власти. Нација мора касније да одлучи да ли ће ову централну личну власт имати иза рани монарх или председник.

Федерални карактер Рајха.

Конституција немачке нације од више земаља уско повезаних расом и историјом чини неопходним да свака од држава уде веома независна у унутрашњим пословима.

Посао Рајха је да представља немачку нацију у иностранству и да се рине о пасошима, царинама, као и о војсци и морнарици.

Постоје три главне препреке за спровођење овог националног програма националног Социјализам: марксизам, парламентарни систем и капиталистички магнати.

1. Наша антимарксистичка кампања усмерена је против разарајућих доктрина Јеврејина, Карла Маркса – доктрине класног рата која цепа нацију, доктрине укидања приватне својине која онемогућава пословање – и против целокупног економског материјалистичког погледа на историју.

Machine Translated by Google

2. Наша кампања против парламената усмерена је против недостатка одговорности такозваних представника народа, који – удући да су имуни – никада не могу ити позвани у пракси да одговарају за резултате својих одлука; такође и против свих зала која произилазе из система (морална корупција, непотизам, подмљивост), што све резултира коначним злом – владом која зависи од таквог парламента.

3. Наша кампања против Мамона, која је изнад друге две, усмерена је против моћи новца која о ухвата свет, тј. против сталне експлоатације наше нације од стране великих зајмодаваца.

То је такође огромна ор а против душеу ијајућег, материјалистичког духа похлепе и гра ежљивости са свим његовим разарајућим пратећим ефектима у нашем јавном, комерцијалном и културном животу.

Главна итка је итка између две светске теорије, представљене двема суштински различитим структурама - духом који је створио и који је креативан и немирним, гра ежљивим духом. Креативни дух, ду око укорењен, али супериорнији од остатка света у духовном искуству, носи; углавном аријевска раса; - гра ежљиви дух, ез корена ило где, који циља само на материјалне ствари, комерцијалне, углавном представљају Јевреји.

Националсоцијализам, као и антисемитизам, сматра јеврејско-материјалистички дух главним узроком зла; међутим, он зна да се ова највећа ор а у историји не сме зауставити само на уништењу семитског духа; з ог чега велики Програм националсоцијализма иде далеко даље од антисемитске жеље за уништењем, јер нуди позитивну конструктивну слику, показујући како и националсоцијалистичка држава рада и достигнућа тре ало да изгледа када уде завршена.

Када се овај високи циљ постигне, Националсоцијалистичка партија ће се аутоматски распасти; јер ће националсоцијализам тада ити сав живот целе немачке нације. НСДАП није политичка странка у о ичном смислу те речи, већ онај део нације који је уверен и сигуран у удућност, који се окупио око снажних и одлучних вођа да из ави Немачку од срамоте и немоћи у иностранству и од деморализације код куће, и да је поново учини снажном и поштованом у иностранству, а морално и економски здравом код куће.

„Немачки рајх је дом немачког народа."

Свака реч овог принципа државне политике је посекотина ичем, када узмемо у о зир данашње јадно стање ствари.

„Немачки рајх" — где је данас Немачки рајх? Може ли Немачка да полаже право да се назива независном државом? Не! Чак ни најсамозадовољнији стручњаци за државно право не и могли да опишу земљу, каква је Немачка сада, као ону која у потпуности ужива сва своја права на суверенитет.

Пет најважнијих права државе су: суверенитет над својом територијом, њена војска, њено финансије, његова унутрашња администрација и комуникације, и на крају његово правосуђе.

Довољно је само да се ствар на овај начин постави ило ком лаику, ез даљег о јашњења права једне нације према међународном праву, и да се упореди са данашњим положајем Немачке, и постаје јасно да је немогуће тврдити да суверени „немачки рајх" више постоји.

Наша контрола над нашом територијом је подсмех, јер кад год Француска пожели, може да заузме немачку земљу ез тражења дозволе и ез отпора. Чеси, Пољаци, Данци

Machine Translated by Google

могли су се усудити на   ило какав упад на немачку територију   ез страха од препрека. „Проклети стари режим“ је давао сасвим другачије тумачење најмањем кршењу границе. Војни упад на немачку територију тада је подразумевао „ратно стање“.

Да   и заштитила свој територијални суверенитет, нацији су потре   не оружане снаге спосо   не да од   ију сваки напад на њену земљу, а самим тим и на животе и срећу њених грађана. Сло   одна држава не може дозволити страној сили да испитива њене поступке или да има право да одлучује о снази, опреми, наоружању и гарнизонима њене војске; ако то чини, она свакако није „суверена“; не може да командује њеним средствима моћи; одрекла се контроле над својим војним снагама. Немачка је то учинила попуштајући непријатељским комисијама за разоружање и контролу.

Немачка је већ претрпела ово понижење под условима примирја и изгу   ила је своја међународна права.

Ипак, можда је задржала део своје унутрашње контроле; али чим је војна контрола уништена, финансијски магнати су искористили прилику за неограничену експлоатацију немачке радне снаге.

Прво,   латњава   ујица Револуције продрла је преко Немачке; затим су зеленаши и профитери, социјалдемократски издајници, синови хаоса, дезертери, затворске птице делили власт са демократама и центром, а иза и изнад свих финансијера, Јевреји су о   ављали своје послове. У   рзо су позвани сло   одни зидари такозваних Националних партија, посе   но   рат Штреземан. Коначни ударац је ускоро тре   ало да уследи. Стручњаци са својим Довсовим законом су одузели Немачкој контролу над њеним финансијама, које су дате шачици Јевреја, немачким и страним финансијским магнатима. Рајхстаг је отпустио железнице, а са њима и сву контролу над комуникацијама, такође и велики део контроле над опорезивањем и царинама, предајући их комесару за репарације.

Контрола над правосуђем готово више не постоји. Окупирани окрузи су под страним војним законом; посе   ни прописи регулишу остатак Немачке, попут оних за од   рану Репу   лике; несигурност права, организована јавна пљачка кроз такозвани Закон о од   рани (Aufwertungsgesetze), приморава судове да прогласе да је неправда исправна.

Немачка више није суверена држава. Она је колонија ро   ова. Немци су угњетавани,   ацани у затворе, ускраћена им је сло   ода говора — једноставно зато што су и даље „Немци“ и желе да окончају своје ропство.

Да, желимо да Немачка поново   уде сло   одна, и овај   удући Немачки Рајх   иће дом Немаца — не само машина за одржавање реда, не само „држава“, „ауторитет“, „влада“, синекура за шачицу владајућих кућа, већ Дом, та реч шарма — љу   ав према дому, лепа, сунчана, вољена. Мирис дома се уздиже, луталица се радује осећају домаћег тла под ногама; везан је за њега крвним везама.

Осећај дома је осећај сигурности, и из њега цвета лепи цвет љу   ави према дому. Држава и нација не могу имати   ољи циљ од овога.

То је више од опрезне социјалне политике, од осигурања за случај незапослености, од стам   ених програма, иако је заиста поседовање сопственог дома један од најјачих подстицаја за љу   ав према дому.

Дом је више од „царске државе“, којој се служи,   ило из ентузијазма или под принудом.

То је више од администрације, више од од   ране сопствених интереса, више од коли   а за стоку или заштите личности и имовине. Сви ови јавни о   јекти морају служити концепту дома. Баш као што идеја дома има посе   ан шарм за децу у правилно

Machine Translated by Google

организована породица, јер сопствена со а уди сасвим другачија осећања од со е у хотелу или затворске ћелије; дом је нешто неописиво нежно, а ипак моћно, супериорније од идеје удружења са сврхом, што је ли ерално - парламентарно - демократско схватање социјалне државе.

Политика државе

Принцип: Немачки Рајх иће дом за Немце — не за Јевреје, Русе (комунисте), социјалдемократе, који немају домовину звану Немачка (Crispien), нити за све странце који дуже или краће ораве на немачком тлу.

Оштро и фундаментално се противимо Вајмарском уставу, који говори само о „немачким држављанима", али игнорише концепт „Немца" у националном, односно расном, смислу.

(а) Спољна политика.

1. Стварање чврсте националне државе, која о ухвата све гране немачке расе.

Сва немачка крв, ило да живи под француским, данским, пољским, чешким или италијанским суверенитетом, иће уједињена у Немачком рајху. Не захтевамо ни мање ни више од онога што је захтевано за наше непријатеље - право Немаца да одлуче да припадају својој домовини, немачкој држави.

Захтевамо све Немце у Судетској Немачкој, Алзасу-Лорени, Пољској, колонији Лиге Аустрији и државама које су наследиле стару Аустрију. Овај захтев, међутим, изричито искључује сваку тенденцију ка империјализму; то је једноставан и природан захтев који свака јака националност поставља као свој природни захтев.

2. Снажно заступање немачких интереса у иностранству је даља и неопходна последица из тачке а.

О ично су то нај ољи, најмарљивији и најсмелији — инжењери, истраживачи, професори, трговци, лекари — који одлазе у стране земље, носећи са со ом немачку културу. Они су чланови велике немачке националне породице, у којој никада не смеју ити изгу љени. Имају право да очекују заштиту од куће када су у иностранству. Они не и тре ало да уду само ширитељи културе, већ свесни предводници германске идеје у свету; не „апостоли човечанства", већ носиоци нордијске идеје.

Они који представљају Немачку у иностранству не и тре ало да усвајају стране идеје, већ да се држе свог супериорног немачког карактера. Наше Министарство спољних послова мора ити пометено гвозденом метлом. Морамо завршити са сервилношћу према странцима на начин Ерц ергера и Штреземана, и видеће се да ће снажно заступање немачких интереса ити сасвим другачије поштовано, а резултат ће ити пажња посвећена немачким жељама уместо презира.

( ) Расна политика.

3. Искључење Јевреја и свих не-Немаца са свих одговорних позиција у јавном животу.

Овај захтев је толико природан за нас националсоцијалисте да није потре но даље о јашњење; али није могуће укратко дати у едљиве аргументе онима који не схватају принципе наше расне доктрине.

Machine Translated by Google

Свако ко на Јеврејина гледа као на „грађанина државе јеврејске религије" – а не као на хетероген, сегрегиран народ, паразитског карактера, неће схватити суштину овог захтева. Ако и неко рекао или помислио да је купус који је случајно израстао усред иљке јагоде – иљка јагоде и да се од њега могу до ити до ре јагоде, погрешио и као да мисли да је младунче лава које се увукло међу стадо оваца тиме постало овца. Немац не и ио до ар владин служ еник у Кини или Индији, а не исмо волели да имамо Кинеза или Хотентота за служ еника лагајне или градоначелника немачког града.

Ипак и ило оље имати Енвер-пашу или Чанг Кај Чека на власти у Немачкој него Јеврејина са сло одом деловања за његове распадајуће расне карактеристике.
Оно што је сигурно јесте да је Револуција осла ила окове реда у држави и да су се дугогодишњи јеврејски анкари, као и Јевреји са Истока који су недавно имигрирали у Немачку, о огатили осиромашујући Немачку. Сви смо видели и имали искуства са овим; то се увек дешавало, овај распад нордијских институција. „Постоји само један отворен пут за овај лукави народ - нема чему да се нада све док се одржава ред." (Гете на сајму у Плундерсвајлену)

Стога, захтевамо:

4. Да се заустави имиграција источних Јевреја и других паразитских странаца, и да ће непожељни странци и Јевреји ити депортовани.

У време велике инфлације, Јевреји из Галиције и Пољске су се сливали као гамади у градове Немачке. Иако је владала велика несташица кућа, у рзо су или веома до ро смештени, док су Немци морали да се увлаче у рупе. Започели су свој прљави посао, купујући све - исере, персијске тепихе, дијаманте, злато, сре ро, платину, ратне зајмове, новчанице од хиљаду марака, акар, олово, књижевност, позоришта, жито (Компанија за испаривање). Брзо су постали видљиво огати - и стекли су ранг Немаца - у очима „нормалних Немаца".

Компромис је потпуно неприхватљив у решавању случаја. Морамо имати администраторе чија су расна уверења јасна и непоколе љива. Здравље расе мора ити о новљено практичном применом антисемитског третмана, а наша нација мора ити окренута ка северу у смислу нордијске идеје.

Ово питање можда не припада у потпуности „привременом програму" НСДАП-а; али сви морамо јасно схватити да се са немачком нацијом не може много учинити док се она не „де астардира".

Али можемо овде и сада рећи да је страшна расна декаденција заустављена само — арем у теорији — з ог изузетног интересовања које генерално изазивају питања расе и з ог постојања ројних књига на ту тему; међутим, ништа осим чврстог и континуираног рада не може нам омогућити да постигнемо прави напредак.

(ц) Што се тиче држављанства, захтевамо:

5. Да нико осим Немаца, који верују у немачку културу и заједничку суд ину сви Немци, уживаће права грађана државе.

Machine Translated by Google

Чак и овде морају ити постављене границе. Људима који, иако су рођени у Немачкој, свесно делују на начин штетан за нацију и државу, и примају и поштују наређења из иностранства - тј. не прихватају учешће у заједничкој суд ини, не сме се дозволити право грађанства; има много оних којима ћемо морати да ускратимо високу част уживања у тим правима.

6. Ненемци могу оравити у немачкој држави само као гости и сматраће се као да подлеже страном праву.

Ово је неопходан принцип, осмишљен да заувек оконча вечну сервилност према странцу. Али то не значи да нећемо срдачно дочекати грађане стране земље и до ро се према њима опходити као према гостима све док се понашају како тре а; али

7. Права и интереси Немаца имају предност над правима и интересима поданика стране државе.

Наши даљи захтеви не морају ити детаљно укључени у наш Програм. На пример, о лик који ће преузети закони који се односе на странце иће касније утврђен, као и методе за искључивање Јевреја. Не може се очекивати да Програм принципа уде Програм акције, који даје тактичке детаље о томе како се осигурава превласт итд. Ја сам потпуно против превише крутог утврђивања нашег Програма, јер у овој великој ор и морамо прво одредити принципе од којих никада нећемо одустати, а не имитирати методе хватања гласова уржоаских и социјалистичких партија.

Економска политика

Дужност је Националне владе да о ез еди неопходне животне потре е, а не да о ез едити највећи могући профит за Капитал.

Једноставним, разумним људима може пасти на памет да је сувишно о јављивати ову очигледну чињеницу као принцип. Произвођачу, пољопривреднику, занатлији, мануфактуристи је уо ичајено да оно што произведе или користи или троши — он сам или, као трговачки артикал, други.

У његовим очима, посао који се не ави производњом или потрошњом је смешно, немогуће, против здравог разума.

Ово нас доводи до једне од великих интелектуалних тешкоћа у нашем регрутовању. Наши сународници ће сигурно рећи: — Наравно, ваш природни осећај у размишљању о значењу и циљевима рада и економије је сасвим исправан, али нажалост, наша такозвана политичка економија данас никако не одговара на ову природну тврдњу. Ако оље погледате, открићете страшне карактеристике које су потпуно супротне очигледној дужности сваке националне политичке економије.

А шта је са зеленашима и профитерима? Да ли ови универзални пљачкаши размишљају о о ез еђивању животних потрепштина? Не! Да ли се аве стварањем вредности, да ли производе ило шта? Не! Они су раз ојници и издајници у економском смислу и само гомилају огатство за се е.

Шта је са анкама? Оне оптицају новац и дају „кредит“. Да; али пошта то ради, и јефтиније, рже и оље; а коме анке дају кредит? —

Machine Translated by Google

Потре ним, радним масама, које немају свој дом, нити градњу кућа, задовољавање преосталих потре а за становима? Не! Или пољопривредницима, или онима који воде предузећа и који производе и дистри уирају економске потрепштине? Не сло одно, и само ако се понуди сигурност, поред природне о авезе отплате; штавише, они наплаћују камату. Да ли је анкама стало до тога да ли су купци произвођача до ро, јефтино и рзо услужени, или да ли су економске потрепштине сна девене рзо, јефтино и са дужном пажњом? Не! Њихова једина мисао је да остваре профит од камате, провизије или како год се зове анкарски процес искоришћавања новца. Шта анке производе? Ништа! Шта зарађују? Огромне суме.

Дакле, зајмодавци, профитери, анке, финансијери, не сна девају ништа неопходно, већ уместо тога црпе огромне профите из владајућег капиталистичког система — заправо, они тиранишу и експлоатишу антисоцијални економски систем данашњице. Главни задатак економије је да се по рине да камата на кредите уде сигурна, тј. да су радници приморани да део своје зараде дају „Граду“. Шта ради власник фа рике, или како га радници зову, „експлоататор“ и „крвопија“? Плаћањем најнижих могућих плата, коришћењем инфериорног материјала, масовном производњом, усредњавањем и високим малопродајним ценама, он покушава да оствари највећи могући профит за се е.

Он не размишља о сиромаштву својих запослених; није га рига ако његова ро а мора рзо да се аци као смеће, — тим оље, јер то за њега значи више посла и већи профит. Глупи људи изнова и изнова јуре за јефтиним смећем, само ако је атрактивно изложено.

Принос од његовог капитала му је на првом месту, а сна девање животним потрепштинама је тек онда лоше друго.

Он ипак нешто ради. Он о ез еђује посао.

Прави власник фа рике је нешто сасвим друго, онај који је свестан свог високог задатка као економског вође. Он мора поседовати високу моралну вредност — арем у економском смислу. Његов задатак је да открије стварне економске потре е људи — ако је и проналазач, он сам о авља овај пионирски посао. Мора да одржава трошкове што је могуће нижим и да их распореди на нај ољи могући начин, да цене држи што нижим како и његова ро а пласирала на тржиште; да одржава и квалитет и количину производње, да до ро плаћа своје запослене, како и могли сло одно да купују ро у, да увек размишља о по ољшањима и о нављању постројења и метода трговине. Ако све ово стави на прво место у свом послу, он „сна дева животним потрепштинама“ у нај ољем и највишем смислу, а профит ће доћи сам од се е, ез да му је то први циљ. „Нај ољи и најпознатији пример ове врсте произвођача је Хенри Форд. Постоје и друга имена у нашој тешкој индустрији која су подједнако високо позиционирана, —

Крупп, Кирдорф, А е, Маннесманн, Сиеменс иројни други.

Карактер таквих предузећа је сасвим другачији када њима не управљају лично људи високих моралних квалитета који рину о интересима својих радника, већ су предата езличним друштвима са ограниченом одговорношћу.

Докле год је оснивач предузећа истовремено и главни акционар и може да одржи стандард изврсности својих производа, све може ити у реду; али чим дође до конверзије, она ива преплављена интересима капиталистичких акционара. Бивши власници, менаџери, сада зависе од Управног од ора, који представља акционаре, за по ољшања пословних метода и услова рада, — а акционари немају никаквог интереса (осим интереса ро овлашца) за до ро ит радника и изврсност рада, све док

Machine Translated by Google

Дивиденде које из тога излазе су до ре, велике. Увођење власничких акција имало је најразорнији утицај, јер сваки случајни спекулант може да присвоји акције и заправо постане власник великих индустријских погона, а да о њима ништа не зна. За ерзу су акције само папир са којим се могу играти. Њих не занимају услови производње и рада, већина њих не и могла да каже какви су производи или услови маркетинга, рада, плата и одржавања у послу чији су власници по закону. (!) А власници заправо јесу, само зато што су случајно присвојили акције ове или оне фа рике на тржишту.

Хајде сада да испитамо ово стање ствари у светлу његовог утицаја на политичку економију, како исмо схватили коруптивни карактер капиталистичког система.

Данас пословање само тражи поврађај капитала.

Велике малопродајне радње користе другачије методе. Оне негују „привлачење“, „ леф“, „усредњавање“, „луксузни предмети“ и изазивају жељу за непотре ним стварима, као што сам горе показао.

Велике палате, изграђене са свим уметностима префињености, позивају на куповину наизглед јефтиних, али углавном сасвим ескорисних предмета, и нудећи лаке услове плаћања, маме своје купце да троше све врсте свота на чисти луксуз. Тоалети су о ез еђени како и људи могли да проводе дуго времена у продавницама, које тако постају само жаришта екстраваганције, јер нека нико не помисли да до ија нешто на поклон. Заиста огати људи не купују у великим продавницама; они знају оно што сиромашнији не зна - онај ко купује јефтино, купује скупо. Да ли гомиле које купују у тим палатама замишљају да су оне изграђене другачије него њиховим уштеђеним новчићима? Да ли мисле да се извлаче плаћајући покретне степенице, лифтове, тоалете, вилинско осветљење?

Схватите такође да велике продавнице значе пропаст за мале трговце, да они најсуровије експлоатишу кућну радну снагу и своје осо ље, да је оно што се производи углавном смеће. Бољи производи су о ично скупљи него у угледним специјализованим продавницама, чињеница која оправдава нашу ор у против великих продавница. Ми их сматрамо посе ним о ликом капиталистичке идеје у практичној примени, који не о ез еђује основне животне потре е, већ је ту само да и остварио огроман профит за акционаре.

С о зиром на ову водећу концепцију о ез еђивања основних животних потрепштина (која, тре а напоменути, нема никакве везе са комунистичком шемом економије), ово питање је на првом месту по важности у нашем ставу према приватној својини.

8. Националсоцијализам признаје приватно власништво над имовином као принцип и штити га законом, — под условом да се оно стиче и користи часно. Не можемо о томе овде расправљати, али свако ко правилно разуме термин „рад“ рзо ће видети да производ „рада“ мора ити власништво онога ко ради. Произвођач неће разумети зашто његов рад, или његова вредност, тре а да уде власништво нејасне „заједнице“, нити ће лако признати да плодови његовог рада тре а да иду појединцу, капиталисти. Стога, правилно разумевање значења „рада“ природно води до признавања приватног власништва.

   Коначно, постоји још једна тема — концепција дома. Дом није стварност уколико заиста није човекова сопствена имовина, а његов сопствени дом не пружа смештај његовој породици. Човеково воће и поврће из сопствене аште има ољи укус од о рока поједеног у препуној ресторану. Свако ко не познаје чежњу за поседом нити радост поседовања, неће разумети важност препознавања приватне својине. Такав човек нема корене нигде, чудно је да

Machine Translated by Google

Гра љиви тип човека је увек завистан, увек тражи нешто ново што и поседовао, док је нордијски човек, чврст човек са земље, апсолутно скроман у својим идејама. Он не жели више него што може да до ије својим радом. Радник не жели да има лепу вилу коју никада не и могао да заради; он жели лепу малу кућу за се е, а не изнајмљену за коју и током живота плаћао три или четири пута више него што кошта изградња куће. Али Јеврејин, капиталиста, - он не жели да уде везан ни за једну парцелу земље; његов идеал је велики сеф пун новчаница, хипотекарних уписа и меница. Богатство, не у имовини већ у хипотекованој имовини других људи, је његов циљ. Он не ради, али се не одмара док не нагомила свежњеве о везница које му дају предност над свима којима је позајмио новац. Следећи захтев нашег Програма је формулисан како и се томе стало на крај.

9. Благостање нације захтева да се постави ограничење гомилању огатства у рукама појединаца.

Богатство само по се и није штетно; напротив, до ро управљана имовина чини до ро свима који су са њом повезани. Али опет, капиталистички систем зајмова је претворио огатство од лагослова у проклетство; то је пљачка. Велика маса радника ез поседа 40 и задужена средња класа све се више удаљавају од огатих; ез рој малих власника је заплењено з ог дугова, а моћ финансијера, који не познају домовину, ни домовину, постаје све злоко нија, док седе у својим модерним дворцима раз ојничких арона, анкама. Да и се ово испунило, Национална држава ће се по ринути да:

10. Сви Немци иће удружени у радну заједницу ради унапређења опште лагостање и култура.

Ова идеја заједнице рада подразумева економско рушење универзалистичке концепције друштва. Сав рад и производња морају ити укључени у вишу идеју служења заједници. Она ни на који начин није супротна личном напору и марљивости, али значи да индивидуални напредак не сме ити на рачун лижњих. Следећа тачка даје израз овом захтеву.

11. У оквиру опште радне о авезе која се односи на сваког Немца, и уз признавање приватне својине као принципа, сваки Немац ће ити сло одан да зарађује наило који начин који жели и сло одан да располаже резултатима свог рада.

Наведено изричито од ацује социјализацијске шеме марксизма, а такође и високе финансије. Држава тре а да о ухвати највећи могући рој сло одних егзистенција повезаних друштвеном идејом служења. — Наравно, не долази у о зир управљање рудницима, високим пећима, ваљаоницама, родоградилиштима у малом о иму, али сто хиљада сло одних и независних мајстора-о ућара је оље од пет огромних фа рика о уће.

Велика земљопоседи на северу и истоку Немачке су продуктивнија ако се воде у великим размерама него ако њима управљају мали пољопривредници са сло одним поседом. Мали поседи нај оље функционишу ако су лако доступни градовима и селима. Наша следећа тачка захтева

12. Здрава ком инација предузећа свих врста, великих и малих, укључујући пољопривреду, иће одржаван.

13. Велика предузећа (синдикати, фондови) се национализују. Овај захтев је у складу са нашом општом ор ом против капиталистичке идеје. — Први циљ синдиката и фондова у ило којој грани производње јесте да се уједине са другим сличним предузећима.

Machine Translated by Google

ради диктирања цена. Њима не управља жеља да дистри уирају до ру ро у по ниској цени. Такве „прстенове" посе но привлаче нови послови који до ро послују. Нове фирме у истој делатности се купују и уклањају, често по веома високој цени као компензација. Понуда се регулише удруживањем, што значи да су у стању да регулишу цене у складу са очигледно стварном „понудом и потражњом". То је оно што за рињава акционаре, који не желе да виде цене ниским з ог конкуренције. Нове идеје и изуми се посматрају са непријатељским оком и пожељно се суз ијају ако и њихово усвајање угрозило платежну спосо ност старијих погона. Таква предузећа, вођена као огромни фондови из велике централне канцеларије, очигледно су „зрела за социјализацију", тј. престала су да испуњавају ило коју од услуга заједници које пружа појединачна конкуренција. Она су парализована од самог почетка и служе само похлепи капитализма.

14. Зеленаши и профитери, као и немилосрдно огаћење на рачун нације, иће кажњени смрћу.

Закон, какав је сада, пружа посе ну заштиту индивидуалној имовини. Мале крађе се кажњавају нехумано, док закон не пружа начин да се ухвате велики преваранти, који пљачкају целу нацију „капиталистичким методама". Посе но мислимо на оне који су подстицали и профитирали од инфлације. То је ио први пут у историји да је цела вредна нација опљачкана од целокупне своје уштеђевине злочином инфлације огромних размера, као што се догодило у Немачкој.

Похлепа анака након ста илизације ила је гора од пљачке на друмовима. Више Немаца је постало жртвама пракси „ратних компанија" него ило које организоване раз ојничке анде.

Када дође време, детаљније ћемо се авити овим стварима и мораћемо да пронађемо правну формулу за њих. Али сви ће се сложити да „организована превара против нације" мора ити кажњена једнако, па чак и строже, од ситних крађа новца или превара.

15. Увођење о авезне године рада или служ е за сваког Немца.

О авеза служења радом иће видљиви израз дужности служења јавности. Намењена је да уде едукативна и да сваком Немцу постави пример целе заједнице која ради као један човек заједно. Показаће сваком Немцу лагослов строгог испуњавања дужности у раду у служ и нације.

Финансијска политика

Прекидање ропства интересовања.

Наши принципи о овој теми су тако детаљно изнети у другом поглављу, да ми
Овде ћемо описати само мере које су погодне за постизање нашег циља у пракси.

16. Осло ођење државе, а самим тим и нације, од њеног задужености и од о авезе плаћања камате великим финансијским кућама.

Држава не сме да се задужује — јер нема потре е за тим. Нема поређења између државе и приватне осо е којој су с времена на време потре ни кредити и која је приморана да се задужује. Држава контролише ковницу новца; тако може да зарађује новац, што приватна осо а не може! Учинила је то на лудачки начин.

Machine Translated by Google

током инфлације. Исто је учинила и са рентенмарком, а исто — након што је предала своју контролу такозваној Рајхс   анци — и са такозваном Рајхсмарком.

Држава   и могла много   оље да искористи ово право да зарађује новац,   ез опасности од инфлације. — Али само ако прво:

17. Рајхс   анка и све емисионе   анке су национализоване, и
18. Ако се новац за све велике јавне о   јекте (водну енергију, железницу итд.) о   ез   еди не путем зајмова, већ доделом државних о   везница   ез камате или   ез коришћења готовог новца.

Другим речима: — Безо   зирно штампање новчаница,   ез стварања нових вредности, значи инфлацију. Сви смо то проживели. Али исправан закључак је да емисија   ескаматних о   везница од стране државе не може произвести инфлацију ако се истовремено стварају нове вредности.

Чињеница да се данас велика економска предузећа не могу покренути   ез при   егавања кредитима је чиста лудост. Ту је разумно коришћење права државе да производи новац које   и могло произвести најкорисније резултате.

Свакоме мора   ити јасно да   и, на пример, велика електрана која користи енергију воде могла   ити подигнута на следећи неуо   ичајен начин:

Влада подноси Законодавном савету предлог закона о искоришћавању водених снага Баварске, Саксоније итд., задовољавајући све економске захтеве. Локални парламент, или друго тело, одлучује о изградњи, овлашћује министра финансија или Државну   анку да изда серију новчаница, посе   но означених како   и се показало да су у потпуности покривене новим радовима који се планирају. Ове новчанице су подржане ком   инованим кредитом државе или Рајха. Нико не може да приговори на основу инфлације. Изградња се одвија на основу додатног кредита који је одо   рио Савет који представља нацију, а новчанице постају законско средство плаћања као и остало.

Када се посао заврши, нитрати или електрична енергија се испоручују купцима за овај новац, а за неколико година емисија може   ити повучена и уништена. Резултат: Држава, нација, успоставила је нови посао, који им о   ез   еђује велики нови извор прихода, а нација је з   ог тога   огатија.

Да   исмо доказали лудост садашњег система, упоредимо горе наведено са оним што иде даље сада.

Узима се зајам. Неколико капиталиста ради оно што цела нација, чак и ако Парламент гласа за то, не може; дозвољавају држави да од њих позајмљује новац. Уместо да користи свој директан ауторитет у корист нације, држава се о   авезује да плаћа сталну камату за износ потре   ан за завршетак одређеног посла, чиме се   и стављა жртву. И, што је најскупље од свега, издаје о   везнице, стварајући тако „нову куповну спосо   ност“. На   илансу стања није   итно да ли је нови рад представљен новим папирним новцем или новим о   везницама.

Али заједница трпи штету јер о   везнице подразумевају да је нови рад заложен за капитал, који се природно чини прилично сигурним, диктира цене и узима профит. Дакле, заправо су финансијери ти који су   огатији развојем водене енергије нације; они су равнодушни према отплати; воле да имају такве монополе као што је стално музно краве. Становништво је приморано

Machine Translated by Google

да скупо плате за електричну струју или нитрате, и поново се део националне имовине конвертује у интересу финансијера.

Морам упутити читаоца на моје раније радове, посе но на „Der deutsche Staat", који се овим питањима ави детаљније него што је то могуће у овој рошури. Штавише, неколикоројева у овој серији ави се различитим посе ним аспектима нових метода стварања новца у удућој држави.

19. Захтевамо увођење фиксног стандарда кованог новца. То, признајем, сада имамо, али пљачка остаје иста као и пре. Ми, националсоцијалисти, имали смо све спремно, када смо дошли на власт, да одмах окончамо инфлаторну превару и да уведемо нови гарантовани стандард кованог новца.

20. Оснивање нове националне анке за развој и привреду.

Овај захтев је исцрпно о јашњен у Памфлету 8 Националсоцијалистичке и лиотеке: Дие Вохнунгснот унд дие Социале Бау - унд Виртсцхафтс анк алс Реттерин аус Вохнунгселенд, Виртсцхафтскрисе унд Ервер с1осене1енд. Занимљиво је да је овај наш захтев за финансијском политиком ду око продро у друге политичке кругове осим у наш.

Године 1921. поднео сам овај захтев аварској влади у о лику потпуно разрађеног закона. У почетку је ило много симпатија према идеји: али када су „стручњаци" – анкарска заједница – или укључени у консултације, влада је од ацила „Федерову утопију".

Након успешних из ора у Тирингији у фе руару 1921. године, наша странка је у тамошњем Ландтагу вредно радила на оснивању такве анке и нашла је фон Клухцнера, министра финансија, спремног да сарађује; уржоаски део је такође ио наклоњен. Већином гласова у Ландтагу, Влада је овлашћена да оснује Социјалну анку за развој и економију. Након тога, Влада Рајха, под притиском Рајхс анке, за ранила је спровођење воље народа.

У међувремену сам успео да у Рајхстаг унесем нацрт закона којим и се предвиђале сличне анке у различитим државама; међутим, током кратког заседања Досове године (1924), владине странке су га опрезно одложиле до распуштања у јесен те године.

Пред ландтагом Мехлен урга ио је предлог закона о анци. Резолуција је постала неважећа з ог коле ања немачког националистичког министра финансија, такође и з ог препрека које се очекивало да ће Рајхс анка поставити на пут.

Идеја која је у основи анке за развој није ништа мање једноставна од горе о јашњеног плана за стварање новца за велике јавне сврхе.

Ком инована економска корпорација, као што је анка за економски развој, тре ало и да до ије право да емитује новац за развој (Baumark-Scheinen) покривен вредношћу новоизграђених кућа. Оне и се тада могле градити ез огромног терета камата, који данас сам по се и онемогућава изградњу у довољним количинама.

Сваки Немац са својим домом. Сло одан народ на неограниченој земљи.

Machine Translated by Google

21. Потпуно ремоделирање система опорезивања на друштвено-политичко-економским принципима. Осло ађање потрошача од терета индиректног опорезивања, а произвођача од пореза који ограничавају његове активности.

Социјална политика

Социјална политика је омиљени мото наших садашњих политичких лекова за све. Звучи тако лепо, чини их популарним и привлачи гласове за странку која о ећава да ће све исправити.

Када свака странка о ећа служ енику, на пример, повећање плате, они то називају социјалном политиком.

Исто је и када о ећавају да ће испунити жеље служ еника и радника; или када учине мало да помогну људима са малим приходима, или жртвама рата, или младим учитељима, или Немцима у иностранству.

И сви људи трче за овим политичким пацоволовцима када свирају на својој „друштвеној“ фрули .

Прво мора ити јасно да социјална политика означава јавно лагостање као највиши закон и да је, како се сада схвата, социјална политика заправо политика сопственог интереса која не води рачуна о општем лагостању. Дају се све врсте неопрезних о ећања, а они који их дају морају од самог почетка знати да их је немогуће испунити.

Сада када је Немачка тако немоћна политички, економски и финансијски, — што се прво изражава у Довсовим законима, а сада у Јанговом закону, и у такозваној политици испуњења која је оптеретила нашу нацију, чинећи живот готово немогућим — лажно је и смешно говорити о „социјалној политици“. Сада када је немачки живот тако тесан, када сваки човек гази свог суседа и покушава да га претекне и одгурне, када су различите класе становништва у суко у, о ећања да ће фаворизовати једну групу на рачун друге нису „социјална политика за опште до ро“, већ политика подстицања једне класе против друге. Они веома до ро знају да се тренутно „по ољшање“ поништава вишим трошковима живота и вишим опорезивањем.

Социјална политика значи нешто сасвим друго — одлучност да се реши друштвени про лем.

Несрећна, експлоатисана радничка класа верује да су њихове праведне плате, њихово одговарајуће положај у друштвеном поретку им се ускраћује — отуда класни рат.

Свима је јасно да наш економски живот пати од ду оких повреда; горке неправде. Па ипак, закључци које је извео марксизам са својим „класним ратовањем“ и својим „друштвеним и економским захтевима“ за „експропријацију експропријатора“ и „социјализацију“ су потпуно погрешни, јер то погађа све праве захтеве истинске социјалне политике, чији је највиши закон опште лагостање.

Водећи принцип класног рата — као принцип политике — је мржња. „Експропријација експропријатора“ чини завист принципом економије, а „социјализација“ значи уништавање личности у вођству и постављање материјализма, масе, на место интелекта и ефикасности.

---

2 Алузија на Гајдаша из Хамелна.

Machine Translated by Google

Ништа даље није потре но да и се доказао потпуни слом марксистичких доктрина, с о зиром на потпуни анкрот комунистичког система економије и едни неуспех Немачке револуције 1918. године.

Скренуо их посе ну пажњу својих читалаца на чињеницу да овај псеудо-социјализам, рођен из марксизма, није заснован на здравом разуму нити на ило каквој „друштвеној" идеји, није конструктиван, већ остаје потонуо у најду ље ду ине политичке мисли, да почива на истом општем принципу гру ог и хаотичног индивидуализма какав смо одувек познавали. У њега верује само одређени рој појединаца, уједињених осећањима мржње и зависти - не икаквом конструктивном сврхом - против друге половине нације. Можемо ли се изненадити што социјално питање није и не може ити решено на овај начин, и да је њихово једино решење мржња и жеља за пљачком; да жива држава не и могла настати из по уне марксистичке ерзе, већ само гомила рушевина.

Националсоцијализам поново проналази праву реч: по уна ерзе. Марксизам је израз капиталистичке издаје. Капиталистичког, јер када друштво засновано на индивидуализму запало у хаос, оно нужно пада под власт великог финансијског магната.

Социјално-политичке теорије, које се претварају да су „антикапиталистичке" (марксизам, рат између класа) – социјална политика како се данас схвата – нужно су капиталистичке, јер деле исти интелектуални принцип. Оне немају жељу да органски конструишу члан по члан, да са мучном пажњом испреплету различите класе које раде под узвишеном концепцијом националног јединства, већ су њихове тежње чисто се ичне, њихова жеља је да по ољшају свој положај ез о зира на друге.

Капитализам и марксизам су једно те исто! Расту на истом интелектуалном ста лу. Постоји огромна разлика између њих и нас, њихових најљућих противника. Читава наша концепција изградње друштва се значајно разликује од њихове. То није ни класна ор а ни класни се ичност, већ — наш главни закон је опште лагостање.

22. Велики напредак у осигурању за старост национализацијом животних ануитета. Сваком члану немачке нације иће осигурано довољно за живот када достигне одређене године, а пре тих година ако је трајно инвалид.

    То је решење друштвеног про лема.

    Није толико директно незадовољство платама, надницама и приходима оно што изазива друштвене напетости, колико неизвесност, човекова анксиозност з ог својих каснијих година, да не и ио из ачен на улицу. Управо та свесна анксиозност покреће различите професије да се удружују у лажне друштвене организације марксистичког и капиталистичког типа и оштри непријатељство између послодавца и запосленог. Осло аћа најниже инстинкте са о е стране, а резултат је међусо но непријатељство. Радников прави циљ у животу леди у ор и за тренутно повећање плата, и он никада не схвата који је велики циљ социјалне политике правилно з рињавање старијих...

    старост.

    Још једном напомињемо како је држава пронашла до ро и похвално решење у случају чиновничке класе, тако што се ринула о њима након пензионисања. То је исправно и срећно решење капиталистичког идеала прихода, наиме, претворити га у истински државни идеал о ез еђивања, заснован на личном раду и ефикасности.

Machine Translated by Google

Највиши и најплеменитији циљ националсоцијализма иће остваривање овог стандарда општег лагостања.

23. Подела профита за све.

НСДАП се поистовећује са овим захтевом. То је заправо чисто социјалистички захтев у правом смислу те речи; ипак, он нам долази као привлачан, али корумпирајући поклон капитализма.

Дељење профита који произилази из рада других спада под поглавље незарађеног прихода који је најоштрије нападнут од стране националсоцијализма. Дељење профита од сопственог рада је захтев толико природан и друштвено праведан да се ништа не може изнети против њега као принципа.

Управо у спровођењу тога настаје тешкоћа, односно у ограничавању висине удела з ог производње, вештине и марљивости радника, а то је з ог умног рада проналазача, рачуновође, трговца, менаџмента и других околности повезаних са пословањем.

Наравно, веома је важно да се стране које повећавају вредност производа не изоставе из разматрања. Чак и под садашњим системом, неки део плена који капитал нада да ће извући из посла могао и се вратити раднику.

Овде нећемо разматрати питање како ће касније националсоцијалистичка држава решити про лем.

Лично сам сматрао да и опште снижавање цена, уз истовремено одржавање плата на садашњем нивоу, ио ољи и практичнији начин да се испуни захтев за поделом профита целокупне наше националне производње.

Међутим, могуће је да ће националсоцијалистичка држава решити про лем на далеко свео ухватнији начин него што то данас замишљају мозгови са марксистичким и капиталистичким склоностима. Садашња потражња за поделом профита произилази или из жеље за профитом (у суштини капиталистичке), или из зависти (у суштини марксистичке).

Само у идеалној држави, како је ми замишљамо, то је оправдано, јер када дођемо до решавања про лема, морамо из ећи капиталистички метод доделе малог удела у послу, чији је једини циљ да се већим акционарима о ез еди право на дивиденде, а такође и марксистичку идеју зависти, јер то унижава лични фактор и штети широј јавности.

Ради јасноће, наводимо неколико примера.

Радницима који учествују у „дељењу профита" у фа рици о уће не користи да до ију неколико акција у послу или мали онус или пар ципела по цени коштања, ако морају да плате подједнако скупо за своје кошуље, одела, чарапе, храну и пиће, јер кројачи, пекари и пивари покривају похлепу произвођача одеће, пекара и пивара сопственим „дељењем профита".

Снижавање цена је чар која мора сваком члану нације дати удео у профиту националне производње.

Machine Translated by Google

Неће задовољити осећај социјалне правде истинског националсоцијалисте ако чистачи улица, надничари, железничари, поштари, транспортни радници, олнички радници - да наројимо само неке - пољопривредни радници, рудари, грађевинари, физички радници, уду искључени из учешћа у профиту, једноставно зато што ове класе не доприносе повећању вредности. Такође, о пољопривреди (у којој се морају узети у о зир не само детаљи пољопривреде, већ и милиони ангажовани у другим пословима повезаним са њом) мора се рећи да се она „исплати" у годинама када је жетва до ра; и у тешкој индустрији, рудници доносе само голу до ит з ог притиска светске конкуренције.

Можемо ли тврдити да ће ови милиони радника и служ еника, који су често ангажовани у најважнијим гранама индустрије, али који, з ог околности, не могу да се надају директном учешћу у профиту, до ити мање пажње одројне класе, која можда ради као перачи посуђа или носачи у ноћном клу у или турском купатилу, или у оптичкој или хемијској фа рици која ужива монопол и сна дева цео свет? Да ли ће ови други делити профит и дивиденде од луксузне производње, да ли ће они све више и више онемогућити већини нације да постигне ове предности?

Волимо да размишљамо о пљуску дивиденди, онуса, ожићних поклона новца који се изливају на раднике и званичнике који годинама о ављају сјајан посао за предузеће. Такве тежње друштвено-политичке природе не морају се разматрати и аргументовати у овој расправи о општим принципима. Захтев, како ствари сада стоје, је важан захтев и онај који и тре ало да привуче присталице. „Профит" углавном зависи од опште пословне ситуације и од техничке вештине и продајне вештине менаџмента; неуспех може настати з ог погрешне конструкције или грешке у прорачунима. Колико год радници или вешти, колико год или марљиви, они могу имати мали или нимало утицаја на резултате годишњег рада, или на до итке или гу итке.
Њихова ефикасност оправдава њихово захтевање одговарајуће и довољне плате, али не постоје морални или економски разлози за њихово захтевање учешћа у до ити. Они и се сасвим с правом одупрли сугестији да и тре ало да покрију евентуалне гу итке пословне године из своје уштеђевине; с правом и се одупрли очекивању да надокнаде, смањењем плата, лоше управљање или екстравагантни живот директора. Али „подела до ити" је оправдана само ако постоји спосо ност и спремност да се деле ризици и гу ици или ако то захтева посе на ефикасност.

Ево једног аспекта опште поделе профита.

Зашто и, на пример, велике немачке фар аре, са својим доминантним монополским положајем, и даље иле само капиталистичка музна крава за акционаре IG Farbenindustrie, и у нај ољем случају, подизањем цена, давале део профита својим радницима и служ еницима?

Задатак националсоцијалистичке државе иће да се по рине да огромни монополски профити уду стављени на располагање свима кроз најдарежљивије снижавање цена.

Очигледно је да про лем није питање социјалне политике, већ је уско повезан са данашњим капиталистичким друштвеним поретком (потраживања акционара).

Machine Translated by Google

Желимо да применимо ове укратко изражене принципе; и да се њима руководимо у нашем циљу да остваримо што ширу расподелу профита у свим пословима у којима профит иде искључиво у џепове професионалних финансијера.

24. Експропријација свих профита који нису остварени поштеним радом, већ ратом, револуцијом — и даље — ста илизацијом и ревалоризацијом марке; такође, имовине зајмодаваца и гра ежљиваца.

Ово је мера казне и правде, која не захтева о јашњење ни по једном принципу.

25. Уклањање недостатка станова екстензивном изградњом широм Рајха средствима предвиђеним подројем 20 (анка за развој). Овим се затвара листа друштвено-политичких захтева. О техничком финансијском питању не може се много рећи у овој рошури, јер је то веома велика посе на тема, коју, чини се, разумеју само финансијски умови и коју ће заправо морати да спроводе. Брошура 8 и лиотеке НС у потпуности се ави овом темом.

Религија и уметност

Није могуће навести о овој теми више од неколико водећих принципа у оквиру Програма. То је већ урађено. Што се тиче осталог, наш принцип мора ити да не увлачимо питања религије у изјаве о општој политици; иако можемо третирати коруптивни утицај тајних доктрина јудаизма као предмет јавних изјава и напада.

Исто важи и за све глупе нападе на хришћанство. Изрази попут „хришћанство је само нанело штету" само показују да човек који их изговара нема ни људску ни политичку интелигенцију.

Може се с правом кривити Црква за мешање у политику, а сви до ри хришћани ће неодо равати окрутности које је Инквизиција практиковала у име Крста и суђења за врачање, али је погрешно злоупотре љавати генерално највећи феномен у људској историји за грешке и изопачења појединаца. Хришћанска религија је подигла и изградила милионе и милионе и довела их Богу путем патње.

Култура средњег века уздизала се у знаку крста; достигнућа, жртва, хра ре вере имају своје корене у хришћанству. Стога морамо ити пажљиви да разликујемо унутрашње духовно језгро хришћанства од различитих о лика израстања који су се на њему појавили током његовог проласка кроз историју.

Наша странка стоји на темељима позитивног хришћанства.

Ово није место да се расправља о свим про лемима, надама и жељама у вези са тим да ли ће немачка нација у неком тренутку открити неки нови о лик својих верских веровања и искустава; то су питања која превазилазе границе програма као што је програм националсоцијализма.

Од хитне је важности да се супротставимо свим разарајућим утицајима који штете нашој нацији у о ласти уметности, књижевности, науке, позорнице, филмова, а пре свега у целокупној штампи. Наш програм принципа — 25 тачака —
иде довољно детаљно да није потре но говорити више о овој теми.

Machine Translated by Google

Војне и друге реформе

Национална војска, занатске и професионалне коморе, реформа ирачког права и закона, толико су велика питања која утичу на јавни живот да се не могу занемарити у неколико реченица. Водеће идеје су изложене у самом Програму, али задатак њиховог осмишљавања и разраде, а пре свега и њиховог причвршћивања на историјску прошлост, иће велики про лем наредних година, када се надамо да ће политичка моћ ити наша и када удемо опремљени снагом и знањем потре ним за преузимање послова државе.

Овде имамо огато поље за истраживање под националсоцијализмом.

Значај националсоцијализма показује чињеница да он не оставља ниједну о ласт националног живота нетакнутом; јер пружа потпуно нови темељ на коме ћемо морати да градимо тај живот.

Machine Translated by Google

5. Шта не желимо

Да исмо ојачали позитивну страну нашег Програма, ило и до ро укратко рећи оно што не желимо.

Не желимо да се точкови историје окрену уназад нити да се династије које су из леделе, једва остављајући трага за со ом — сопственом кривицом. Нити желимо да класе које су свргнуте поново поставимо на њихове некадашње привилеговане положаје.
Официрска класа и чиновници заправо нису ни виши ни ољи од ило које друге професионалне класе, уколико се истински уклапају у нашу идеју да пре свега служимо нацији.

Није униформа или златна чипка, већ перформансе, оно што чини човека.

Не желимо једнострано фаворизовање или вештачко уздизање радничке класе, нити ило какву пролетерску диктатуру. Нико не сме сам се е у еђивати да ило која класа може, једноставно зато што је ила угњетавана у прошлости, преузети право на власт. Такве тежње, када се претворе у стварност, неминовно доводе до страшних последица, попут оних које су пратиле по уну на ерзи у новем ру 1918. За сада није „угњетавани“ део становништва на врху, већ гомила политичких превараната, похлепних авантуриста, профитера, р љара и удала, који су заузели политичку машину и администрацију. О ећана диктатура пролетаријата претворила се у

Диктатура „профитаријата“.

Чак ни ново уређење државе под националсоцијализмом не и имало наде на успех уколико не и имало на располагању веома темељно о учен тим одлучних људи потпуно прожетих принципима нашег Програма, оз иљних људи енергије и искуства. Чак и код нас и се превише чистих демагога про ило и искористило предности под новим поретком.

Много је лакше критиковати мане урушавајућег друштвеног поретка него конструктивно радити на њему.

Потре на нам није само нова странка, која полако до ија упориште у парламенту и администрацији, а затим можда прихвата једно или два места у коалиционом министарству, само да и јој на крају сломили кичму, — јер и тада наша улога у историји ила испуњена, аш као што је данас социјалдемократија завршена као политичка и интелектуална снага у Немачкој. Исто важи и за немачке националисте, који су се већ одрекли својих главних принципа како и до или места у влади.

Не желимо министре који преузимају функције искључиво з ог положаја или моћи, али сваку такву позицију ћемо сматрати етапом ка нашем великом циљу. Између нас и осталих увек стоји пламени мач наше светске теорије.

С једне стране, Држава; или оље речено лажна Држава, лиерално-демократско-парламентарног типа, приморана нужношћу да маскира тиранију финансијера, а пред њеним ногама кључала руља јеврејских след еника логора и ловаца на места, која се ори да преживи од система.

Са наше стране, ор а за осло ођење и прочишћење нашег народа, док не постигнемо истинско стање социјалне правде и националне сло оде.

Machine Translated by Google

6. Закључак

Задатак ове прве рошуре НС и лиотеке је да научи националсоцијалисту ономе што тре а да зна о Партијском програму. Видели смо изнова и изнова једини главни принцип који се провлачи кроз све наше аргументе попут гримизне нити: националсоцијализам је теорија света, која стоји у оштрој супротности са данашњим светом капитализма и његовим марксистичким и уржоаским сателитима.

Наш живот је ор а у служ и ове моћне идеје, ор а за нову Немачку.

Ми, националсоцијалисти, машемо својом заставом пред светом. Увек млади, листави и листајући на сунцу, уздиже се Кукасти крст, сим ол поновног уђења живота.

Machine Translated by Google

Манифест за укидање

Ропство интересовања

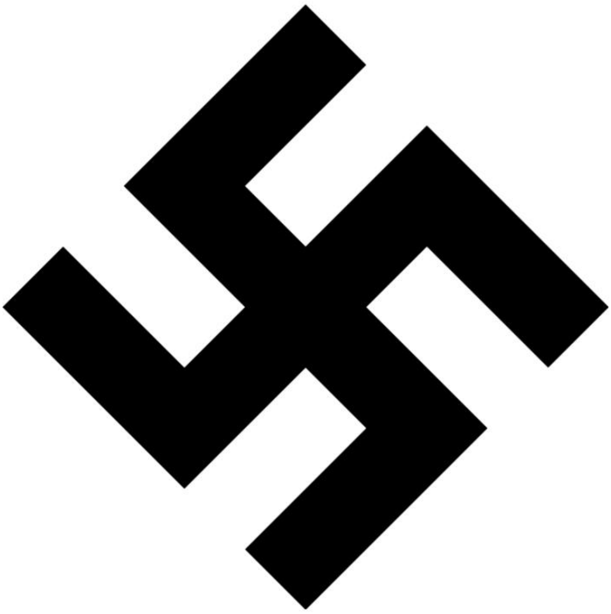

Machine Translated by Google

Мамонизам је тешка, свео ухватна и надвладавајућа олест од које пати наша савремена културна сфера, а заправо и цело човечанство. То је као разорна олест, као прождирући отров који је захватио народе света.

Под мамонизмом тре а разумети:

с једне стране, огромне међународне новчане силе, надвладина финансијска сила устоличена изнад сваког права на самоопредељење народа, међународни крупни капитал, чисто златна интернационала;

с друге стране, начин размишљања који је захватио најшири круг људи; незасита жеља за стицајем, чисто светски оријентисано схватање живота које је већ довело до застрашујућег пада свих моралних појмова и може довести само до још већег.

Овакав начин размишљања је отелотворен и достиже врхунац у међународној плутократији.

Главни извор моћи мамонизма је лак и ескрајан приход који се остварује кроз камату.

Из потпуно неморалне идеје о каматама на кредите рођена је Златна интернационала. Ментална и морална конституција израсла из жеље за интересом и профитерством сваке врсте довела је до застрашујуће корупције дела уржоазије.

Идеја камате на зајмове је ђаволски изум крупног зајмног капитала; она једина омогућава лењи, трутовски живот мањине тајкуна на рачун продуктивних народа и њиховог радног потенцијала; довела је до ду оких, непомирљивих разлика, до класне мржње, из које је рођен рат међу грађанима и рађом.

Једини лек, радикално средство за исцељење патње човечанства је

укидање ропства интереса.

Укидање ропства према камати на новац означава једино могуће и коначно осло ођење производног рада од скривене присилне моћи новца.

Укидање ропства према камати означава о нављање сло одне личности, искупљење човека из ропства, од клетве којом је мамонизам везао његову душу.
Ко год жели да се ори против капитализма, мора укинути ропство камати.

Где мора почети укидање ропства према камати? Са зајмним капиталом!

Зашто?

Јер је зајмни капитал, у поређењу са свим индустријским крупним капиталом, толико моћан да се против великих новчаних сила може ефикасно орити само укидањем ропства камата. 20:1 је однос зајмног капитала и индустријског крупног капитала. Немачки народ мора годишње прикупити више од 12 милијарди камата за зајмни капитал у о лику директних и индиректних пореза, закупнине и растућих трошкова живота, док је чак и у годинама процвата рата укупан з ир свих дивиденди које су расподелила немачка акционарска друштва износио само 1 милијарду.

Лавински раст зајмног капитала превазилази сваку људску спосо ност рачунања, кроз вечни, ескрајни и лаки приход од камате, и од камате на камату.

Какав лагослов доноси укидање ропства камати радном народу?
Немачке, за пролетере свих земаља света?

Укидање ропства према камати нам даје могућност да тежимо укидању свих директних и индиректних пореза. Чујте ово, ви људи који производе вредност свих земаља, свих држава и континената: сви државни приходи који теку из директних и индиректних извора стално се уливају у џепове крупног позајмног капитала.

Machine Translated by Google

Профит државних предузећа, укључујући пошту, телеграф, телефон, железницу, руднике, шуме и тако даље, у потпуности је довољан за финансирање свих неопходних државних о авеза за школе, универзитете, судове, административне агенције и социјалну заштиту.

Дакле, ниједан истински социјализам неће донети никакав лагослов човечанству све док профит од Јавна предузећа остају зависна од великог кредитног капитала.

Стога, захтевамо као основни закон државе, прво за немачке народе, а затим као основни закон за све оне сродне народе који желе да уђу са нама у културну заједницу лиге народа, следеће:

1. Ратне о везнице, заједно са свим осталим дужничким инструментима Немачког рајха, заједно са свим осталим дужничким инструментима немачких савезних држава, посе но железничким о везницама, као и о везницама свих локалних самоуправа, проглашавају се, уз укидање о авезе камате, законским средством плаћања за номиналну вредност [или оље речено, конвертују се у анкарске кредите].

2. Код свих осталих хартија од вредности са фиксном каматом, покривених о везница, индустријских о везница, хипотека итд., о авеза плаћања камате замењује се о авезом отплате главнице; стога се након 20 или 25 година, у зависности од каматне стопе, позајмљени капитал враћа, а дуг се отплаћује.

3. Сви дугови за некретнине, хипотеке итд., отплаћују се у ратама истог износа као и до сада захтеване уплате, у складу са теретима за ележеним у земљишним књигама. Имовина у кућама и земљишту осло ођена дуга на овај начин делимично постаје власништво државе или локалне самоуправе. [На овај начин држава је у ољем положају да контролише и снижава закупнине.]

4. Читав монетарни систем тре а да уде под управом централне анке државе. Све приватне анке такође; анке са поштанским чеком, штедионице и кредитне уније, све се удружују као филијале.

5. Сви кредити за некретнине додељују се само преко државне анке. Лични кредити и комерцијални кредити су о авезни за приватне анкаре под концесијом државе.
Ова концесија се даје на основу разматрања потре е, уз за рану оснивања филијала за одређене округе. Цене одређује држава.

6. Акције у хартијама од вредности се исплаћују на исти начин као и хартије од вредности са фиксном каматом по годишњој стопи од 5%. Вишак профита се делимично исплаћује акционарима као надокнада за „ризични“ капитал (за разлику од хартија од вредности са фиксном каматом и хартија од вредности подржаних новцем), док се преостали вишак, по сувереном праву рада, или друштвено расподељује или користи за смањење цена производа.

7. За сва лица која из физичких разлога (позрела старост, олест, физичка или ментална инвалидност за рад, екстремна младост) нису у могућности да зарађују за живот, приходи од камата од постојеће капиталне имовине настављају да се исплаћују као пензија у истом, а на крају чак и повећаном износу, у замену за испоруку хартија од вредности.

8. У интересу смањења тренутне инфлације папирног новца, доноси се универзални, снажно постепени порез на сертификате ратних о везница и друге дужничке инструменте Рајха и држава. Ови папири ће ити уништени.

9. Кроз интензивно просвећивање народа, људима тре а разјаснити да новац није и не тре а да уде ништа друго до ваучер за о ављени рад; да иако свака високо развијена економија наравно има потре у за новцем као средством плаћања

Machine Translated by Google

размена, функција новца се такође тиме завршава, и ни у ком случају новцу не тре а позајмљивати натсветовну моћ да расте сам од се е помоћу камате, на рачун продуктивног рада.

Зашто већ нисмо све ово урадили, што је тако очигледно, што се мора сматрати као Колум ово јаје за социјално питање?

Зато што смо у нашем мамонистичком слепилу одучили како да јасно видимо да је доктрина о светости камате монструозна самоо мана, да је јеванђеље о камати на зајам која једина чини човека лаженим заплело је целокупно наше размишљање у златну мрежу међународне плутократије. Зато што смо за оравили и намерно нас свемоћне новчане силе држе у за луди око чињенице да – осим у случају неколико огатих људи –
Камата која делује тако дивно и коју тако воле непромишљени, потпуно је надокнађена порезима. Све наше пореско законодавство јесте и остаје, све док немамо осло ођење од ропства према камати, само о авеза плаћања данка крупном капиталу, а не, како исмо замислили, до ровољна жртва за остварење рада за заједницу.

Стога је осло ођење од ропства камате на новац јасан мото за гло алну револуцију, за осло ођење продуктивног рада од ланаца надвладиних новчаних сила.

Имплементације и о разложење

Налазимо се усред једне од најтежих криза које је наш осиромашени народ морао да поднесе у својој олној историји. Оз иљно је олестан наш народ; оз иљно је олестан цео свет.
Беспомоћно народи муцају; страствена чежња, вапај за искупљењем пролази кроз мрачне масе. Уз смех и плес, уз филмове и помпу, народ покушава да за орави своју жалосну суд ину — да за орави на своје разочаране наде, на ду оки унутрашњи ол,
о страшном разочарању з ог онога што и неко тако радо назвао „достигнућима револуције".
Али како смо све то замишљали другачије? Како су сва лепа о ећања звучала другачије? Све што смо се надали да ћемо до ити у мраку ноћи, у мраку нашег војног слома, изгледало је као листаво злато, али сада, када сиви дан о асја налаз, све су то трули комадићи дрвета.
Сада стојимо овде у гу итку. З ог ових трулих комадића дрвета који су тако фино сијали у ноћи, ацили смо све што нам је до тада ило драго и вредно и напунили све своје џепове овим жалосним лагом.
Није ни чудо што ес очаја стеже управо најсиромашније међу сиромашнима, и што есне у есмисленом гневу против своје раће, и у својој ду окој чежњи за искупљењем настоје да униште све што им стоји на путу.
Ово стање мора довести до потпуног лудила, ако езсавест и глупост уду даље подстицали људе.

И куда ово лудило води, видимо у ољшевичкој Русији. Национализација, како се социјализација назива у Русији, показала се као неуспех, изјављује неуморни Лењин. Економија је уништена, куповна моћ новца сведена на нулу, интелигенција у ијена, радник ез хле а. Очај у целом народу; само крвави терор заснован на кинеским и летонским плаћеницима може заштитити црвене диктаторе од освете изданог народа. И међу нама ће развој следити овај ток, ако међународни спекуланти, опседнути партијски фанатици, представници најтеже оптерећене уржоазије и припадници расе која је по природи најду ље страна немачком народу, и даље уду дозвољени у влади.

Machine Translated by Google

Шта су заправо иле те лепе, лепе речи које нам је неко шапнуо на уво? мир, Лига народа, парламентаризам, суверенитет народа, демократија, диктатура пролетаријата, социјализам, уништење капитализма, осло ођење од милитаризма и друге сличне лепе пароле. Тре ало је да се појави нови сло одни народ, који тре а да одређује своју суд ину. Ништа од тога се није остварило, није могло да се оствари, нити и икада могло да се оствари, ако са највећом моралном оз иљношћу не истражимо све ове привиђења, све ове пароле — ако савесно не тестирамо симптоме олести попут интелигентног, рижног лекара и пажљиво не дијагностикујемо тренутно стање олесне осо е, не штедећи труд да утврдимо одакле потиче ова оз иљна критична олест.

卐 卐 卐 卐 卐

Болест нашег до а зове се мамонизам.

Шта је мамонизам?

Мамонизам је злоко на, невидљива, мистериозна владавина великих међународних новчаних сила. Мамонизам је, међутим, и начин размишљања; то је о ожавање ових новчаних сила од стране свих оних који су заражени мамонистичким отровом. Мамонизам је неограничена хипертрофија — само по се и здравог — људског нагона за стицањем. Мамонизам је похлепа за новцем прерасла у лудило, које не познаје виши циљ него гомилање новца на новац, које са неупоредивом руталношћу тежи да присили све силе света у своју служ у и мора довести до економског поро љавања, до експлоатације радног потенцијала свих народа света. Мамонизам је начин размишљања који је довео до пада свих моралних концепата. Мамонизам, сматран светским феноменом, тре а изједначити са руталним, суровим егоизмом у човеку. Мамонизам је дух похлепе, езграничне жеље за владавином, менталитета у потпуности усмереног на отимање до ара и лага света; у својој суштини је религија чисто светски оријентисаног људског типа.

Мамонизам је директна супротност социјализму. Социјализам, схваћен као највиша морална идеја, као идеја да човек није на свету само за се е, да сваки човек има дужности према заједници, према целом човечанству, и да није одговоран само за тренутно лагостање своје породице, чланова свог племена, свог народа, већ да има и непоколе љиве моралне о авезе према удућности своје деце и свог народа.

Конкретније, мамонизам морамо посматрати као свесну заверу моћних великих капиталиста свих народа. У томе је увек ио значајан скривени долазак мамонизма.

Велики тајкуни заиста вре ају као крајња покретачка снага иза светски о ухватајућег англо-америчког империјализма; ништа друго. Велике новчане силе су заиста финансирале застрашујућа масовна у иства у Светском рату. Велике новчане силе су заиста, као власници свих великих новина, исплеле свет у мрежу лажи. Са задовољством су распламсале све ниже страсти, марљиво су неговале раст садашњих тенденција и кроз вешту штампарску пропаганду довеле су француски реваншизам до кључања. Пажљиво су неговали панасловенску идеју, српску уо раженост да је велика сила и потре у ових држава за новцем, до тачке да се светски пожар мора распламсати.

Чак и међу нама у Немачкој, дух мамонизма који је желео да зна само више о извозним ројкама, националном огатству, експанзији, великим анкарским пројектима и међународним финансијским пословима,

Machine Translated by Google

довело је до слома јавног морала, до пада нашег владајућег круга у материјализам и хедонизам, до површности у нашем националном животу, све факторе који деле кривицу за застрашујући колапс.

Са запрепашћењем се морамо запитати одакле мамонизам, одакле међународни крупни капитал црпи своју неодољиву моћ.

Не тре а превидети да међународна сарадња великих новчаних сила представља потпуно нови феномен. За ово немамо паралелу у историји. Међународне о авезе монетарне природе иле су практично непознате. Тек са растућом гло алном економијом, са општом гло алном трговином, успоставила се идеја међународне економије интереса, и овде додирујемо најду љи корен, овде смо наишли на најду љи извор снаге из којег Златна интернационала црпи своју неодољиву моћ.

Камата, лак и ескрајан прилив до ара заснован на пуком власништву над новцем ез икаквог додатног рада, довела је до раста великих новчаних сила. Камата на зајмове је ђаволски принцип из којег је рођена Златна интернационала. Зајмни капитал је чврсто причврстио свој крвни левак апсолутно свуда. Као краци анемоне, велики зајмни капитал је заро ио све државе, све народе света.

Државни кредити, државне о везнице, железничке о везнице, ратне о везнице, хипотеке, о авезе покривених о везница — укратко, инструменти зајмова сваке врсте су на неки начин заро или читав наш економски живот, тако да се од сада сви народи света еспомоћно вијугају у златним мрежама. Зарад принципа камате, у складу са потпуно лудом политичком за лудом да свака врста поседа носи право на зараду, подвргли смо се ропству камате на новац. Не може се навести ниједан прави, валидан морални разлог зашто и само поседовање новца тре ало да донесе право на сталне исплате камате.

Ово унутрашње противљење камати и приходима сваке врсте ез икакве појаве продуктивног рада протеже се кроз душевни живот свих народа и времена. Али никада овај ду оки унутрашњи отпор моћи новца није постао тако свестан за народе као у нашем времену.

Мамонизам никада није ио припремљен на тако светски о ухватан начин да започне светску доминацију. Никада још није ставио у своју служ у сву подлост, жудњу за моћи, жудњу за осветом, похлепу, завист и лаж на тако вешто прикривен, а опет рутално наметљив начин као сада. Светски рат је у својој најду љој срж и једна од највећих одлука у еволутивном процесу човечанства у ор и да се одлучи да ли ће у удућности мамонистичко-материјалистички поглед на свет или социјалистичко-аристократски поглед на свет одредити суд ину...
свет.

На површини, мамонистичка англо-америчка коалиција је несумњиво у почетку по едила. Као реакција на њу, ољшевизам се појавио на Истоку, и ако неко жели да види велику идеју у ољшевизму, то је несумњиво став дијаметрално супротан мамонистичком погледу на свет. Међутим, методе које ољшевизам покушава да користи за ово су неуспешна лечења др Ајзен арта. То су покушаји да се некоме ко је о олео од унутрашњег тровања помогне скалпелом, ампутирањем главе, руке и ногу.

Machine Translated by Google

Против овог дивљања оољшевизма, против овог есмисленог преокрета, морамо представити нову, употре љиву идеју која ће уједињујућом снагом о јединити све радничке класе, како и се истерао отров који је о олео свет.

То средство видим у укидању ропства према камати на новац.

Постоје три фактора која чине камату на зајмни капитал очигледним као аутентични и истински узрок наше финансијске еде.

Прво, монструозна диспропорција зајмног капитала са фиксном каматом, дакле капитала који расте сам од се е ез примене стваралачког рада, и заправо расте заувек.
Код нас у Немачкој овај зајмни капитал је већ достигао ниво који не сматрамо превисоким, са 250 милијарди. За разлику од ове огромне суме, индустријски о ртни капитал целе наше немачке индустрије износи само 11,8 милијарди. Поред тога, ту је и 3,5 милијарди капитала 16.000 индустријских друштава са ограниченом одговорношћу [GmbH], тако да укупно имамо само око 15 милијарди индустријског капитала за о рачун. 20:1 је први основни налаз3 .

Ова процена значи да у финансијским про лемима од највећег значаја, све мере које се тичу кредитног капитала морају ити 20 пута ефикасније од мера усмерених на крупни индустријски капитал.

Друго: камата на горе наведени зајмни капитал, процењена на 250 милијарди, посматрана у целости за сва времена, износи око 12½ милијарди годишње. Насупрот томе, укупан износ свих индустријских дивиденди исплаћених 1916. године износио је 1915. године око милијарду марака. У претходним деценијама овај рој је, у просеку, ио око 600 милиона. У последње две године рата [1914-1918] могао је знатно порасти, али ће заележити још већи пад у текућој години [1919].

Просечна профита илност свих немачких акционарских друштава [AG] ила је 8,21%; дакле, само око 3½% већа од просечног приноса на вредности кредита са фиксном каматом.

Дакле, резимирам, у удућности ће немачки народ морати да плаћа око 12,5 милијарди [годишње] за разне вечне камате великог зајмног капитала, док је принос од индустријског капитала у години највећег процвата ио 1 милијарда, а у временима неометаног просперитета само 0,6 милијарди. Дакле, овде поново видимо пропорцију реда величине од 20:1 до 12:1.

Трећи и најопаснији фактор је огроман раст, изван схватања, великог зајмног капитала кроз камату и кроз камату на камату. Овде морам мало више да скренем са теме и надам се да ћу кроз кратку екскурзију у вишу математику о јаснити про лем. Прво неколико примера.

Шармантна прича о проналаску шаха је до ро позната. Богати индијски краљ Шихрам је проналазачу, као захвалност за проналазак краљевске игре, испунио жељу. Жеља мудраца је ила да му краљ да једно зрно пшенице на првом пољу шаховске игре, два на другом, четири на трећем, и тако увек на сваком пољу двоструко више него на претходном. Краљ се осмехнуо наизглед скромној жељи мудраца и наредио да се донесе врећа пшенице како и се за свако поље могла распоредити зрна пшенице. Као што сви знамо, испуњење ове жеље ило је немогуће чак ни за нај огатијег принца на свету. Сва жетва света за хиљаду година не и ила довољна да попуни 64 поља шаховске та ле.

[3] Очигледно је да је 17:1 тачнији, али можда Федер дозвољава вероватноћу да ће се пропорција повећати.

Machine Translated by Google

Још један пример: многи ће се још увек сећати из школских дана муке израчунавања сложене камате; како се пени уложен у време Христовог рођења множи по сложеној камати тако да се удвостручује сваких 15 година. У години 15 после Христовог рођења пени је порастао на 2 пенија, у 30. години нове ере на 4 пенија, у 45. години нове ере на 8 пенија и тако даље. Веома мало ко ће се сетити колику и вредност овај пени представљао данас: количина злата еквивалентна запремини Земље, Сунца и свих планета заједно не и ила довољна да представи вредност овог пенија уложеног по сложеној камати.

Трећи пример: огатство куће Ротшилд, најстарије међународне плутократије, данас се процењује на око 40 милијарди. До ро је познато да је у Франкфурту око 1800. године, стари мајер Амшел Ротшилд, ез сопственог огатства вредног помена, поставио темеље за гигантско огатство своје куће кроз делимично резервно позајмљивање милиона које му је гроф Вилхелм I од Хесена поверио на чување.

Да је прираштај новца кроз камату и камату на камату код Ротшилда успевао само по скромној стопи од једног пенија, крива се не и пела тако стрмо као што јесте. Али под претпоставком да се колективно огатство Ротшилда повећавало само по стопи од једног пенија, огатство Ротшилда 1935. године ило и 80 милијарди, 1950. године 160 милијарди, 1965. године 320 милијарди, и тиме и већ далеко премашило укупно немачко национално огатство.

Из ова три примера може се извести математички закон. Крива која представља успон огатства Ротшилдових, крива која се може извести из роја зрна пшенице за шаховску та лу и рој који представља множење пенија.

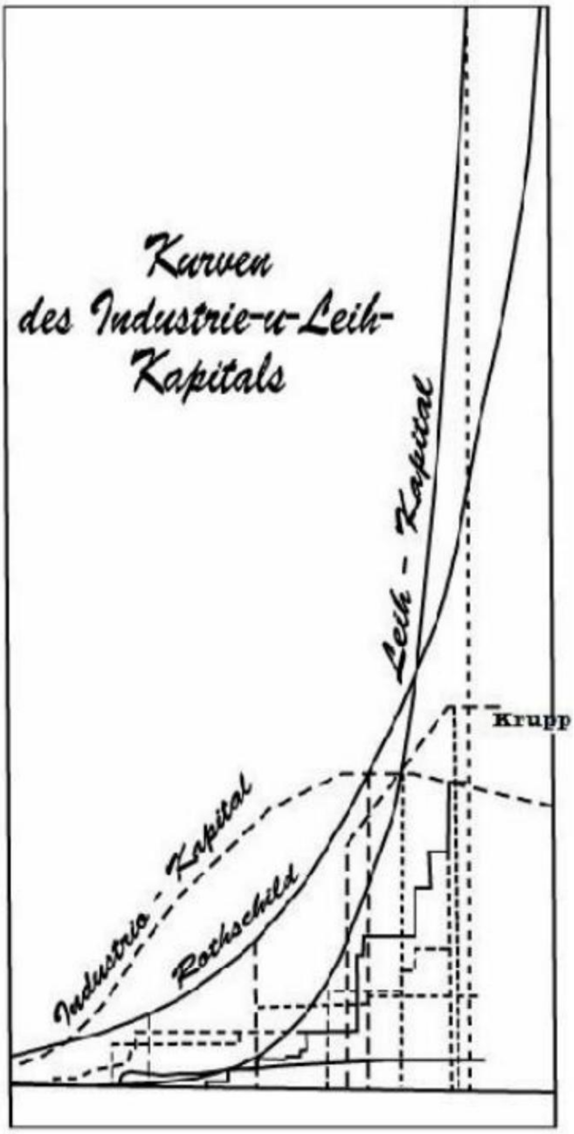

производи са сложеном каматом, су једноставне математичке криве. Све ове криве имају исти карактер. Након почетно скромног и постепеног повећања, крива постаје све стрмија и ускоро се практично при лижава готово тангенцијалној есконачности.

Међутим, крива раста индустријског капитала се одвија сасвим другачије. Слично томе, настале углавном из малих почетака, у рзо долази до снажне ескалације кривих, све док се не достигне одређено засићење капитала. Тада криве постају равније, а у одређеним индустријама ће можда чак и лаго опадати, ако су нови изуми довели до девалвације постојећих фа рика, машина и тако даље. Желео их овде да издвојим само један пример, развој Крупових фа рика. Старац Круп је 1826. године умро готово ез имовине. Алфред Круп је 1855. године до ио своју прву поруџ ину за 36 топова у име египатске владе.

Године 1873. Круп је већ запошљавао 12.000 радника. Године 1903. госпођа Берта Круп је продала целокупно постројење и имовину Алфреду Крупу.

Machine Translated by Google

акционарско друштво за 160 милиона. Данас укупна вредност акцијског капитала износи 250 милиона. Шта име Круп значи за нас Немце? Врхунац нашег индустријског развоја. Први произвођач [челичних] топова на свету. Огромна сума најистакнутије, сврсисходније, најинтензивније продуктивности. За стотине хиљада наших другова, Крупов подухват је значио хле и посао. За нашу нацију, оружје и од рану – а ипак је патуљак у поређењу са милијардама Ротшилдових. Какав значај има раст Круповог огатства током једног века у поређењу са растом огатства Ротшилдових кроз лако и ескрајно раста од камате и камате на камату?

Две криве нацртане поде љаним линијама представљају камату на зајам и заиста горња крива приказује развој огатства Ротшилдових, а доња крива, прво равна, а затим рзо растућа, приказује на веома општи начин карактеристичан развој свих таквих кривих, у којима мали напредак на хоризонталној оси може произвести удвостручавање вредности на вертикалној оси. Шрафирана линија приказује криву развоја наше укупне индустрије у току последњих 40-50 година. Различито шрафиране танке линије показују развој неколико насумично ода раних великих индустријских предузећа из којих је изведен општи карактер шрафиране криве индустријског капитала.

Мора се изричито напоменути да су криве зајмног капитала приказане снажно компримовано. Тако, на пример, крива огатства Ротшилдових мора ити постављена 80 пута више од Крупове криве. Сврха приказивања кривих је, наравно, само да се покаже фундаментално различит карактер две врсте капитала. Криве зајмног капитала у почетку показују прилично постепен узлазни развој; развој затим иде рже док се, све дивљи и вукући све са со ом, не уздигне далеко изнад људских појмова и тежи ка есконачности.

Крива индустријског капитала, насупрот томе, остаје у коначности! Колико год јаке иле дивергенције које траг може показати у детаљима, генерално, фундаментални карактер индустријског развоја ће увек ити такав да након снажног почетног развоја следи одређени период зрелости, засићења, након чега пре или касније долази до пада.

Ништа нам јасније не показује ду оку суштинску разлику између зајмног капитала и индустријског капитала. Ништа нам не може јасније о јаснити разлику између разорних ефеката зајмног капитала и пословних профита (дивиденди) пословног капитала уложеног и ризикованог у великим индустријским предузећима, него ово поређење.

Не може се довољно нагласити да нам само препознавање математичких закона које следе зајмни капитал и индустријски капитал показује јасан пут где тре а применити полугу за исправљање наше уништене финансијске економије. Јасно препознајемо да није капиталистички економски поредак, нити капитал сам по се и и као такав, ич човечанства. Незасита потре а за каматама крупног зајмног капитала је проклетство целог радничког човечанства!

Капитал мора постојати! Рад мора постојати! Сам рад може мало. Сам капитал не може ништа!

Капитал ез рада може ити само стерилан! Стога је најважнији захтев, најплеменитији задатак револуције, најразумније значење светске револуције, укидање ропства камати на новац.

Кућа Ротшилд данас се процењује на 40 милијарди. Милијардери америчких високих финансија, господа Кан, Ло , Шиф, Спејер, Морган, Вандер илт и Астор, процењују се заједно.

Machine Translated by Google

најмање 60-70 милијарди. По каматној стопи од само 5%, то значи приход за ових осам породица од 5-6 милијарди, што је, према истраживањима Карла Хелфериха, отприлике 75% годишњег прихода који су сви порески о везници у Пруској имали 1912. године. (У то време је ило око 21.000.000 пореских о везника, 75% од тога и ило око 15.000.000. На сваког пореског о везника у просеку долази 1,56 рођака; дакле 23 милиона рођака.)

Око 38.000.000 Немаца је стога морало да живи од онога што горепоменути милијардери имају као годишњи приход. Свакако, амерички милијардери нису чисти зајмопримци у истом смислу као кућа Ротшилд и тако даље. Уопште ме не занима да се расправљам о томе да ли су амерички милијардери заиста „милионери од 100 милиона долара“ или „милионери од 1000 долара“.
милијардери од милион марака“; у првом случају и се морало рачунати само са једном или две десетине додатних Крезова. Или једноставно прихватимо Ратенауових „300“; онда ће наш инвентар сигурно ити у реду. Овде није важно навести тачан рој, али признати однос од 300 према 38.000.000 отвара нам очи о руталној владавини међународног кредитног капитала.

Зато, скинимо ове страшне ланце који могу само да задаве сваки енергичан рад; откинимо новцу моћ да доноси камату, и заувек поново да доносимо камату док цело човечанство не постане потпуно о авезно да плаћа камату међународном зајмном капиталу.

Дакле, управо су ове три тачке које нам први пут јасно показују где је једина полуга
може се ефикасно применити за у лажавање наших унутрашњих финансијских тешкоћа.

С друге стране, признајемо да је напад целог социјалистичког света идеја на индустријски капитал ио потпуно погрешан, јер чак и планирана потпуна регулација или социјализација свих предузетничких профита – под претпоставком неосла љене економије –
донело и смешно едну суму, у поређењу са огромним финансијским теретом уџета нашег Рајха и наше државе.

Укидањем ропства према камати на новац, цела финансијска невоља може се елиминисати једним ударцем. Одмах поново осећамо чврсто тло под ногама; одједном нам мора и постаће јасно да смо се само на најгротескнији начин о манули овом едном економијом о везница.

Јер шта је друго позајмљени капитал него дугови? Зајмљени капитал су дугови! То се не може довољно често понављати. Какво је то лудило када је немачки народ у целини позајмио 150 милијарди за свој рат? Када је се и чак о ећао за то износ од 7½ милијарди камата, а сада се осећа гурнутим у незгодну ситуацију, неиз ежну од самог почетка, да покуша да наплати тих 7½ милијарди од се е у о лику потпуно измишљених пореза?

Трагична ствар у вези са овом самоо маном је, у међувремену, мање глупост целе ове економије ратних о везница, коју смо увек много оље користили од остатка света, него чињеница да само релативно мали рој великих капиталиста извлачи огромну корист од ње, док цео раднички народ, укључујући средње и мање капиталисте, као и изнис, трговину и индустрију, мора да плаћа камату. И овде политичка страна целе идеје излази на видело. Овде могу да препознају да је у ствари велики позајмљени капитал и само он [тј. не индустријски капитал] проклетство целог радничког човечанства. Може се ствар окретати како се жели, али увек маса свих вредних људи мора на крају да сноси трошкове плаћања камата на позајмљени капитал. Средњи и мањи капиталисти немају шта да покажу за своје дивне плаћања камата; не могу имати шта да покажу, за износе од

Machine Translated by Google

камата мора ити у потпуности опорезована. Било у о лику директних пореза или индиректно у виду индиректних пореза, маркица, царина или других оптерећења трговине, вредни људи су увек наивни , а велики капитал корисник. Сада је прилично запањујуће видети како је социјалистички идејни свет Маркса и Енгелса

Сада је прилично запањујуће видети како социјалистички идејни свет Маркса и Енгелса, од Комунистичког манифеста до Ерфуртског програма (посе но Кауцког), па чак и садашњих социјалистичких вођа, поштеђују интересе позајмљеног капитала као по команди. Светост камате је та у; камата је светиња над светињама; нико се још није усудио да је доведе у питање. Док су имовина, племство, сигурност личности и имовине, закони Круне, привилегије и верска уверења, част официра, отаџ ина и сло ода мање-више за рањени, камата је света и неповратна. Конфискација огатства и социјализација, дакле отворена кршења закона која су само донекле улепшана, уколико се чине наводно у име укупности појединаца, су свакодневница: све је то дозвољено, али камата, камата је noli me tangere, „не дирај ме“.

Камата на дуг Рајха је алфа и омега државног уџета. Његова гигантска тежина вуче државни род у понор, а ипак... све је то велика превара... монструозна самоо мана, негована [један] само и искључиво у корист великих новчаних сила.

Овде их желео укратко да се осврнем на примед е које се односе на мале пензионере, о којима ће ити речи касније, како се не и превише размишљало о њима. Приликом разматрања веома великих питања, она се не разматрају, али се подразумева да ће се ове надокнаде о ез едити кроз најшире проширење услуга социјалне заштите.

Превара, рекао сам! Превара са каматом! Јака реч. Али ако ова реч има оправдање, која је током рата можда ила најкоришћенија реч на ојном пољу и код куће, она има највише оправдања у вези са преваром са каматом.

Али шта је са ратним о везницама? Са првих 5 милијарди, Рајх је из џепова народа извукао уштеђевину која је заправо постојала. Новац се поново вратио. Затим је дошао нови зајам да поново усиса новац, а са њим и последњу преосталу уштеђевину. И поново је дошла пумпа и усисала милијарде, и поново су се вратиле, све док весело, након што је ова шармантна игра поновљена девет пута, Рајх није задужио 100 милијарди.

Заузврат, људи су, наравно, у рукама држали 100 милијарди у фино штампаном папиру – у почетку смо замишљали да смо постали много огатији – али онда долази држава и каже: „Предстоји ми анкрот.“

Да, али зашто? – Ја лично сигурно не могу анкротирати чак и ако повремено извадим новчаницу од сто марака из горњег десног џепа и ставим је у леви. Свакако и ила највећа лудост од свих када исмо наставили лудост наше економије ратних о везница проглашењем анкрота[4] .

Хајде да прекинемо ропство каматама на новац! Хајде да прогласимо сертификате ратних о везница законским средством плаћања са укинутом каматом, и ноћна мора државног анкрота ће се истопити од нас као мартовски снег под сунцем.

---

4 Федер овде посматра немачку нацију као јединствени ентитет, а не као пуку групу појединаца: новац који је пре ачен од неких Немаца другим Немцима остаје унутар немачке нације, што значи да је у моћи немачке владе да прилагоди расподелу, можда на непосредну штету неких појединаца, али за до ро ит нације у целини.

Machine Translated by Google

Људи ми кажу; отказивање плаћања камата је прикривени државни анкрот.
Не, то није истина! – Привид државног анкрота је заправо само ајка и аук који су измислиле мамонистичке снаге.

Књига Франца Рера, „Шта и сви тре ало да знају о државном анкроту“, потпуно је заглављена у мамонистичком начину размишљања.
Иако аутор генерално сасвим јасно препознаје економске про леме који нам прете кроз социјализацију, и иако наглашено и исправно саветује да нас на крају само о нова наше економије може спасити – он се не може осло одити сујеверног веровања у светост интереса, и стога приказује државни анкрот у потпуности у складу са интересом мамонизма, као потпуно застрашујућу катастрофу.

Занимљиво је приметити да се Рер, упркос ољем историјском познавању, не може осло одити мамонистичког става и у својој завршној речи напомиње: „Ако се разорна економска катастрофа не спречи, нико неће ити поштеђен ње“, док на страни 81 признаје да су последице лошег управљања јавним финансијама делимично преокренуте веома рзо, а на страни 68 каже да у сваком случају не и тре ало да уде сумње да је Русија (у прошлом веку) превазишла ове валутне кризе ез трајних про лема. На страни 76 каже, док испитује ефекте државних анкрота, да иако је наравно дошло до ду оких економских про лема итд., углавном није дошло ни до уништења државе нити њене економске снаге. Напротив, довољно често је примећен рз опоравак националне економије и опоравак јавних финансија. Када аутор затим настави још три реда говорећи да државни анкрот апсолутно значи економску катастрофу и узрокује есконачну еду; жао ми је што нисам у могућности да пратим ову логику.

Али да се вратимо на наш конкретан случај! Шта и ило искреније? Говорити фарисејски о ненападљивости ратних о везница, а истовремено угњетавати народ нечувеним пореским теретом? Или, ако и министар финансија имао хра рости да се отворено о рати народу и изјави: „Не могу да плаћам камате на ратне о везнице, или могу само ако од вас наплатим потпуно исти износ пореза.“ ... Али тада, током рата, апсолутно ми је ио потре ан новац; ништа паметније (видети Енглеску) ми није пало на памет, па сам преварио ратне о везнице са високом каматом. Морате ми опростити, вољени људи; све је то на крају ило за вас, али ако више не желимо да се играмо жмурке... Ја, држава, више нећу плаћати камате, а ви, порески о везници, не морате да плаћате порезе да исте покрили ове камате... То потпуно поједностављује наше трансакције; из егавамо огромну пореску ирократију, а такође и огромну ирократију која плаћа камате, чиме штедимо огромну количину новца и радног потенцијала.“

Дуго сам оклевао са разоткривањем ове преваре, али сматрам је апсолутно фундаменталном овде ни у једном тренутку не смемо изгу ити из вида ширу слику.

Према аварским пореским пријавама, круг људи који и патили — рецимо, управо они који су према својим пореским пријавама примили преко 30.000 марака камата — јесте 822 осо е, што је само 0,4% оних који су о авезни да плаћају порез (Bayr. St-Z. 1913) у целој Немачкој, дакле, при лижно 10.000. (Горњих 10.000!)

Хајде да сада што краће разјаснимо најважније аспекте овог револуционарног захтева, и заиста, хајде да прво размотримо питања из наше националне перспективе.

Machine Translated by Google

За ово је прво потре но јасно сагледати нашу тренутну ситуацију. Државни секретар Ојген Шифер је, у свом великом говору у Берлинском трговинском комори, изјавио да је „немогуће игнорисати“. То је само делимично тачно. Могуће је игнорисати огромну задуженост наше националне економије и невиђену девалвацију наше валуте —
укратко, чињеница да смо преко ноћи постали осиромашени народ.

Међутим, терети који нам се намећу мировним споразумом не могу се игнорисати. Тренутно постојећи сертификати о задужености, као што смо видели, износе око 250 милијарди. Претпоставимо прво да нам Антанта наметне додатних 50 милијарди ратне репарације у неком о лику: то чини укупно око 300 милијарди дуга.

Колико год то оптерећивало уске оквире ове расправе, ипак се морају рећи неке речи о величини немачког националног огатства. Истраживања Хелфериха и Штајнман-Бухера процењују немачко национално огатство на око 350 милијарди. Таквим налазима се може приписати само веома ограничена вредност, колико год пажљиво или изведени. Они важе само за времена неометане економске активности. Али су такође прилично о мањујући, јер су укључена државна и општинска имовина, па на пример и поправке путева, модификације водених путева и тако даље. Јасно је да иако је израда таквих радова могла коштати огроман новац, они ипак строго говорећи немају никакву суштинску вредност. Боље мерило за национално огатство је такозвано опорезиво огатство, како произилази из пореских пријава за допринос за од рану или порез на огатство у ратном времену. За ово се до ија укупно 192 милијарде, што је далеко мање од Хелфериховеројке. Ипак, овој суми се може додати око 10%, према искуству, за мала огатства која су законски осло ођена пореза, и отприлике исти износ за „тихе резерве “ .[5]

У сваком случају, чини ми се превише оптимистичним говорити о националном огатству већем од 250 милијарди. Али чак и тај рој има само веома ограничен значај. Најисправније и ило потпуно се одвојити од идеје о националном огатству које је уопште нумерички схватљиво и продрети до спознаје да национално огатство налази свој израз искључиво у менталном и физичком радном потенцијалу целе нације, и стога припада редовима величине који немају никакве везе са ужим концептом капитала. Заиста, морамо видети још један извор националног огатства у присуству минералних ресурса, огатства шума и плодног земљишта, али се ове ствари такође не могу нумерички схватити, јер њихова вредност варира између нуле и есконачности, у зависности од тога да ли минерални ресурси леже неискоришћени или, на основу геолошког извештаја, могу се проценити на милијарде тона угља и...

тако даље.

Не за оравимо да је Немачка заиста сиромашна земља. Готово да нема монопола. По огатству минералних ресурса, она далеко заостаје за већином својих суседа, а да не говоримо о ненадмашним минералним ресурсима кинеског, индијског и америчког царства. По плодности земљишта далеко заостаје у поређењу са лагословеним пољима руске црнице и у поређењу са лако продуктивним деловима тропског и суптропског земљишта. Стога, на крају увек имамо само потенцијал и вољу наших људи да раде, као и доступност довољног роја посла, и морамо јасно схватити да у овом стању ствари не може ити ни говора о о ез еђеним дуговима, о колатералу за наше дужничке инструменте...

---

5 „Тихе резерве“ су резултат потцењивања позитивних вредности и прецењивања негативних вредности у рачуноводству, дакле како и се створио привид најниже могуће нето вредности.

Machine Translated by Google

Било да су у питању каматоносне ратне о везнице или некаматаносне рајхске новчанице, иза њих стоји само и искључиво порески потенцијал целог народа – а шта је порески потенцијал друго него функција радне снаге укупног радног становништва?

Сада морамо да разјаснимо још један релевантан комплекс питања, и наравно главне ставке наших државних извора прихода и расхода. Постоји запањујући контраст између широког простора који рига о зарађивању новца заузима у нашим приватним животима и пажње коју посвећујемо великим питањима управљања државним финансијама, а ипак између индивидуалне економије и националне економије не постоји никаква суштинска разлика.

Главни приходи државе су: прво, нето до ит пошта и железница; друго, до ит рудника, шумарских управа и других државних предузећа; треће, путарине и индиректни порези; четврто, директни порези.

Како не их подстицао чисто теоријске дискусије о тако еминентно практичним питањима, желим да разјасним појединачне ставке из аварског државног уџета за 1911. годину према њиховом редоследу величине. Пошта, телеграф и железница донели су 120 милиона; шуме, рудници итд. око 40 милиона; индиректни порези 53 милиона; директни порези 60 милиона. Додатних 67 милиона је потицало од таксених промета, накнада, пореза на наследство, пореза на земљиште, трансфера прихода из Рајха и тако даље.

Шта је са расходима? Овде налазимо пре свега плаћања камата на државни дуг, укључујући дугове за железницу, са 85 милиона. За краљевску кућу, 5 милиона; спровођење правосуђа, 27 милиона; унутрашњу администрацију, 40 милиона; цркве и школе, 51 милион; финансијску администрацију, 13 милиона; расходе за потре е везане за Рајх, 50 милиона; пензије, 36 милиона. Разни расходи 5 милиона. Тада, у овој срећној години аварских финансија, годишњи уџет је оставио суфицит прихода од 27 милиона.

Међутим, у оквиру нашег размишљања нас се тичу само они расходи који се могу изоставити укидањем ропства каматама. Овде је камата на државни дуг природно на првом месту са 85 милиона марака; томе додајте највећи део нашег плаћања за финансијску администрацију од око 10 милиона; штавише, велики део плаћања за потре е везане за Рајх, од чега, додајмо половину, 25 милиона, и коначно 5 милиона плаћања за краљевску кућу, сада су нестала: укупно 125 милиона.

Нестанак ових уноса значи могућност одустајања од наметања свих директних и индиректних пореза, који су, као што смо видели, донели 53 милиона и 60 милиона марака, укупно 113 милиона марака!

Сада уопште нисмо мишљења да тре а потпуно укинути директне и индиректне порезе; несумњиво, у разумним границама, они служе с једне стране о разовању, а с друге стране регулисању. Свакако није више него исправно и праведно да профит од имовине у сло одном и неометаном власништву остане подложан умереном, постепеном порезу, јер држава наравно мора да одржава и сигурно власништво са својим полицијским агенцијама. Чини се подједнако препоручљивим да се од трговине и индустрије захтева да дају пореске доприносе који одговарају њиховој до ити од рада, јер држава такође мора да рине о одржавању и развоју јавних трговинских путева за њих. Одговарајући минимални порез на гласање за сваког грађанина са правом гласа је такође...

Machine Translated by Google

захтев правичности, удући да се рига о ез едности лица и његове имовине захтева и од државе.

У о ласти индиректних пореза, снажно проширење свих чистих луксузних пореза има регулаторни ефекат у нај оњем смислу, док и све једноставне намирнице и потрепштине народа тре ало да уду осло ођене пореза!

Резултат такве пореске политике и се мање огледао у високим приходима – о којима се не може говорити, јер за велику масу становништва опорезивање не и тре ало да уде стварни терет, већ само подсетник да осо а није само индивидуална суштина већ и грађанин државе, и да поред грађанских права има и грађанске дужности.

Порески приходи тре ало и да уду мање потре ни за отплату дугова државних предузећа, чији нето профит, као што смо видели, довољан је за покривање редовних расхода државе за школе, универзитете, правосуђе, унутрашњу администрацију итд. Порески приходи тре ало и да се користе за унапређење посе них културних задатака државе за које никада нису ила доступна одговарајућа средства у оквиру редовног државног уџета. Овде првенствено мислим на сиротишта, институте за слепе и инвалиде, дневне центре, ригу о трудницама, ор у против ту еркулозе, алкохола и венеричних олести, као и изградњу градова-вртова и насеља, посе но за смештај и хуману негу наших ратних инвалида.

Наш поглед се шири. Видимо девствену земљу. Да ли и укидање ропства камата могло да значи укидање свих пореза? То и значило да смо, ако смо из ове гигантске ор е изашли као по еднички народ. Како ствари стоје, немојмо прерано славити; терети које су нам наметнули наши непријатељи ће се по ринути да то не учинимо. Али у сваком случају, видимо девствену земљу на основу заиста прилично једноставног примера нашег аварског државног уџета који смо управо користили...

Генерално, налазимо прилично сличне односе и у другим немачким савезним државама, и није претерано рећи да и се из вишкова државних предузећа, железница, пошта, телеграфа, шума, рудника и тако даље, сви државни расходи за целокупну администрацију правосуђа, за сву унутрашњу администрацију, укључујући државне грађевинске пројекте, сви расходи за школе и универзитете, као и за културне сврхе, могли покрити ез потешкоћа. Дакле, савршено идеално стање.

Зашто то није случај? Увукла се камата. З ог плаћања камате, прехрам ени производи становништва постају скупи; з ог камате шећер и со, пиво и вино, ши ице и дуван и ез рој других потрепштина свакодневне потре е носе индиректне порезе.
З ог камате, морају се повећати директни порези, који се деле на порезе на земљу који се преносе у о лику виших цена жита, порезе на куће који повећавају закупнину, и порезе на предузећа који... оптерећују продуктивни рад, порезе на доходак који неиз ежно смањују животни стандард државних служ еника и људи са фиксним платама, и коначно на самом крају, скроман у давању, али незаситан у узимању, зајмни капитал плаћа порез на капиталне дивиденде. Према пореским пријавама из 1911. године, од 253 милиона капиталних дивиденди примљених у Баварској, свих 8,1 милион је плаћено као државни порез.

Видели смо да све капиталне дивиденде, све камате на капитал, у крајњој линији морају ити прикупљене радом целог народа. Видели смо да је плаћање камата на јавне дугове

Machine Translated by Google

представља највећи приход у нашем државном уџету, а видели смо да они који су о авезни да плаћају порезе на камате дају само изузетно ограничен допринос државним приходима.

У релативном смислу, капиталиста је платио 8 милиона од укупно 60 милиона директних пореза, што је само осмина до шестина директних државних пореза плаћених у Баварској 1911. године. Директни порези, међутим, чине само око петину укупних државних прихода. Стога, зајмни капитал доприноси само око тридесетом до четрдесет осмом уделу у укупним потре ама државе.

Не тре а порећи да је пореско законодавство током рата, посе но последњих година, при егло јачем порезу на капиталне дивиденде, али је јаче индиректно опорезивање мање-више пратило корак с тим, тако да се релативна величина готово није променила.

Слика постаје застрашујућа када узмемо у о зир уџет Рајха. Овде су саме пропорције већ много мање повољне. Рајх нема исте пореске изворе као појединачне савезне државе. Директни порези су резервисани за савезне државе; предузећа Рајха су ограничена на пошту и железницу Рајха (тре а напоменути да ово не укључује пруске државне железнице), и сходно томе остају само путарине и индиректни порези.

Редови величине извора прихода Рајха (видети Статистички годишњак за Немачки Рајх за године 1917. и 1918.) или су, у години 1915, 1 милијарда индиректних пореза, 0,8 милијарди посе них прихода (ратни доприноси, матурске таксе) и тако даље. И овде је иста слика. Више од трећине, тачније 1,3 милијарде, потрошено је већ 1915. године на плаћање камата на дуг Рајха. И овде се поново про ијао зајмни капитал. И овде су му потре ни сви директни порези да и га задовољио. Шећер плаћа 163 милиона, со 61 милион, пиво 128 милиона, дуван, шнапс, пенушаво вино, гориво за лампе, ши ице, карте за играње и ез рој других артикала морали су ити опорезовани да и се сакупила милијарда марака која се затим у потпуности слива у џепове капиталиста.

Данас је загонетка како платити камату на дуг Рајха. Само плаћање камата прождире 8 милијарди [годишње], на основу 100 милијарди ратних о везница плус остали ратни кредити. Приходи од поште и железнице тешко да се могу даље повећавати. Даље повећање путарина тешко да ће се толерисати; стога је вероватно преостало само петоструко или десетоструко повећање индиректних пореза — немогућност! — или јасан увид да нам само и искључиво укидање ропства према каматама на новац може донети спасење. Огромна самоо мана је оно што је представљала цела економија ратних о везница. Немачка нација је позајмила сто милијарди од се е за свој рат. За то је се и о ећала 5 милијарди камата; стога мора да плати 5 милијарди пореза. Сва корист иде великом капиталисти, који толико привлачи капиталне дивиденде да их никако не може искористити, а ипак се само прилично скроман проценат одузима кроз порез на капиталне дивиденде, као што смо видели.

Надам се да сам сада, кроз главне тачке свог излагања, отклонио људски разумљив страх који многи читаоци могу имати од тога да ће на крају изгу ити приход од камате од својих лепих сертификата. Нека само укратко покажем једним примером да је цела економија камата једна велика самоо мана, а уз то желим да погледам и виши ниво солидног прихода средње класе.

Претпоставимо да глава домаћинства има приход од рада од 10.000 марака, а поред тога још 5.000 марака од капиталних дивиденди. Прво ће око 1.500 марака од овога ити плаћено директним порезима; затим ће најмање 1.000-1.200 марака ити у о лику високих закупнина.

Machine Translated by Google

одузето за вечну камату. Још 1000 марака ће вероватно ити одливено у о лику индиректних пореза за породицу од пет или шест чланова, и већ сада се схвата да није много остало од дивних капиталних дивиденди које су мали и средњи капиталисти уживали под срећним пореским стопама ранијих година. Заиста, већ данас се више не може говорити о „вишку"; напротив, ако се данас сами испитају тренутни фантастични порески предлози, вероватно ће се опорезовати знатно више прихода од рада.

Наравно, ситуација изгледа сасвим другачија за великог капиталисту, који, рецимо на пример, прикупи само 1 милион капиталних дивиденди. (Таквих људи је данас у Немачкој прилично много.) Од пореза на капиталне дивиденде овај срећник плаћа највише 50-60 хиљада марака. Од индиректних пореза такође не плаћа више од оца породице из претходног примера. У свом уџету, он и даље може сасвим удо но да живи са 40-50 хиљада марака, чак и у садашњој скупој ери. Ако му остане отприлике лепих 900.000 марака у готовини, за то ће, са 5% камате на кредите, до ити још 45.000 марака у наредној години, и то, по закону, на рачун радног становништва.

Мали пензионер који живи само од своје камате несумњиво и ио оштећен. Ако је у стању да ради, онда наравно мора да одлучи да зарађује приход од рада. Тиме се онда налази у много ољем положају од милиона својих другова који немају ништа осим свог физичког или менталног радног потенцијала. Ако то не жели, онда мора да прождире своје огатство. На крају крајева, има 20 година да га грицка изнова и изнова, ако настави да троши годишњу суму коју је примао уз камату од 5%. За осо е које нису у могућности да раде или су осла љене олешћу или старошћу, очигледно је да се морају о ез едити одговарајућа средства за живот кроз развој социјалне заштите за све сегменте становништва.

Ја замишљам социјалну до ро ит на следећи начин:

Претпоставимо да је старија жена, удовица, која је до сада морала да живи од камате капиталне инвестиције од 60.000 марака, кроз законски проглашено укидање ропства каматама, лишена свог извора прихода. Овде и се, кроз најшире проширење пензионог система, горе поменутој осо и пружила прилика да прима пензију која одговара њеном капиталу, чиме и се годишња пензија чак могла повећати у односу на претходни принос од камате, како и се и овом кругу људи пружила извесна надокнада за умањену вредност новца. Тако и се, на пример, у замену за предатих 60.000 марака у дужничким инструментима Рајха, држава или у покривеним о везницама, могла дати годишња доживотна пензија од 4.000 марака. Ако удовица има децу и жели да им завешта део огатства, онда јој се може дозволити да само 40.000 марака трансформише у пензију, док и преосталих 20.000 задржано за децу. Од 40.000 марака, у зависности од старости подносиоца захтева за пензију, годишње и се могло давати до 1/12 примљеног капитала. Штавише, тре а напоменути да ће се, укидањем репресивних пореза као резултат укидања ропства з ог камате, трошкови живота удовице знатно смањити.

Детаљно испитивање личних интереса сваког слоја становништва и знатно превазишло о им овог есеја. Такав револуционарни захтев не може ити о личним интересима; ипак, како идеја уде деловала, видећемо да здравствене последице на крају лично користе сваком појединцу.

Управо про лемом који је већ горе изолован, како постићи осло ађање од камате на ратне о везнице, покушао сам да разјасним да мали капиталисти - под чиме мислим на све стотине хиљада који су подстакнути хиперамеричким оглашавањем -

Machine Translated by Google

кампању да посвете своју уштеђевину претплати на ратне о везнице — не само да не до ијају никакву корист од камате, јер је наравно морају сами платити порезима, већ, уз пореско законодавство прилагођено заштити крупног капитала, морају подржати плаћање камате за претплате од милион марака.

Чини ми се да, поред ових непосредних разматрања, апел свима за до ро ит њихове деце сам по се и мора у едити за ринутог власника о везница да прихвати као потпуно природно одрицање од вечне камате од дугова Рајха. У овом случају, шта заправо гу и патриота, који је дао 10.000 марака својој отаџ ини у највећој потре и, осим лихварског права да прикупи 50.000 марака камате у року од сто година, ез смањења главнице? Вечно његова деца и унуци морају да раде, само да и платили сву камату.

Питање отплате позајмљених износа може се решити на различите начине. У својим укратко изнетим главним идејама о предметном про лему, које сам поднео влади Народне државе Баварске [под Куртом Ајзнером] 20. новем ра прошле године [1918], предложио сам једноставно да се отплата изврши уместо плаћања камате по стопи од 5% годишње током 20 година. Верујем да у ономе што следи могу дати чак и много ољи предлог, који з ог своје једноставности свакако заслужује предност: „Варијанти ратних о везница, након отписивања камате, иће проглашени валутом.“ То је Колум ово јаје. Предност ове мере је пре свега у томе што нико заправо ништа не осећа од ње. Ваучери ратних о везница и даље леже у складиштима; али их млади људи не до ијају, ништа више од књиге, или ормара, или неког другог корисног предмета који и неко позајмио свом пријатељу.

Ако некоме тре а новац, онда једноставно извади ратну о везницу и плати њоме. Ратне о везнице, на крају крајева, имају подједнако лепоту и папирну вредност као и наше друге новчанице од 10, 20, 100 и 1000 марака. Свакако се не може говорити о томе да је тржиште преплављено новцем у тако лакој транзицији из економије са каматама у националну економију ез ка економија. Сви сертификати ратних о везница су заиста већ до ро заштићени и чувани у анкарским трезорима или другим местима за скривање која људи сматрају ез едним, као што су вунена чарапа или гомила стајњака. Заиста, не може се порећи да наш издати папирни новац, чак око 40 милијарди, такође није у оптицају, већ је углавном гомилан на горе описан начин. Наша потре а за новцем у временима економског ума пре рата ила је такође само око 4-6 милијарди, и незамисливо је да и нам данас тре ало више од двоструко толико у све уо ичајенијој езготовинској економији6 .

Укидање камате тре а да се врши на потпуно исти начин за сву имовину са фиксном каматом. За ову имовину, аш као и за имовину која доноси дивиденду, препоручује се прво итно предложена „отплата“ у годишњим пензијама од 20 или 25 година, посе но за хипотеке.

Укидање ропства камата за хипотеке несумњиво значи решење стам еног про лема, осло ођење од прекомерних закупнина. Уопште није очигледно зашто власник

6 У каснијем одељку Федер наводи да је одлучио да једноставно дозвољавање да се сертификати ратних о везница користе као валута није нај оља идеја. Он предлаже да се уместо тога претворе у анкарске кредите.

Machine Translated by Google

од хипотеке тре а да има вечну корист од камате од једном позајмљеног износа, зашто и му се омогућио лак и ескрајан прилив ро е, зашто и велика маса људи, само з ог овог нездравог принципа камате, плаћала високе закупнине из године у годину. Нека се укратко напомене да се очигледно не може говорити о потпуном укидању закупнине, јер управљање и одржавање кућа захтева стални рад и новац. Снижење закупнина се стога може догодити само уколико је само од се е резултат остварене отплате хипотеке.

Само једну ствар тре а оштро нагласити, да укидање ропства према камати нема ни најмање везе са нашим укупним радом који производи вредност, уколико се ни на који начин не поставља препрека предузетничком духу, производном раду, производњи до ара, стицању огатства. Напротив, као што смо видели, цео радни народ је осло ођен загушљивог, неразумног, тешког терета; наш душевни живот је очишћен од опојног отрова.

Колико је плодност про лема камате исправно препозната током историје можемо видети по чињеници да су се њиме авили умови свих епоха и свих народа...

У разним одломцима Старог завета, као што су Левитска 25 и Поновљени закони 15, налазимо прописе о престанку камате у о лику да седма година увек тре а да уде акцептација или ју илеј, у коме тре а да се отпишу сви дугови народних другова.

Солон је 594. године пре нове ере укинуо лично дужничко ропство путем закона. Овај закон се звао велика Сеисахтеја (од ацивање терета).

У старом Риму, Lex Gemicia из 332. године пре нове ере нагло је за ранио римским грађанима да наплаћују ило какву камату.

Под Јустинијаном је донета за рана сложене камате, са прописом да се никаква додатна камата не сме захтевати када се доспела камата нагомила до нивоа прво итно позајмљеног износа.

Папа Лав I (Велики) је 443. године донео општу за рану узимања камате; до тада је само свештенству ило за рањено да захтева камату на зајам. За рана камате сада је ила део канонског права, а такође и о авезујући пропис за лаике. Световно законодавство се такође постепено усклађивало са канонским ставовима, па је чак претило кажњавањем за наплаћивање камате. То налазимо у полицијским уред ама Светог римског царства за године 1500, 1530. и 1577.

Наравно, такви закони су сада или у великој мери противљени и често зао иђени, и у овој прилично краткој историјској ретроспективи може се само поменути као запањујућа историјска чињеница да иако је према канонском праву од 11. до 17. века наплаћивање камате ило за рањено хришћанима, то је ило дозвољено Јеврејима.

Било и изузетно шармантно истражити у сваком случају који су економски тумори довели до овог снажног осло ађања од терета. Било и посе но вредно видети које су силе и силе изнова и изнова кршиле за ране камата.

У средњем веку се често рзо кажњавало са зеленашима; исцрпљени фармери или грађани су се окупљали и пре ијали профитере до смрти. Данас имамо

Machine Translated by Google

ушао је у потпуно другу фазу про лема интереса. Такви погроми се најду ље не одо равају.

Такође, више се не ради о појединачним локално ограниченим симптомима олести који и се могли суз ити уклањањем гнојног џепа; оно што се дешава је оз иљно оољење целог човечанства.

Тре а најснажније нагласити да управо наша савремена култура, управо интернационалност економских односа, чини принцип интереса тако у илачким.
Претходну историјску ретроспективу такође не тре а сматрати аналогијом за данашње околности. Када су Вавилонци по едили Асирце, Римљани Картагињане, Немци Римљане, тада није ило наставка ропства камати; није ило међународних светских сила. Ратови такође нису финансирани задуживањем, већ лагом акумулираним током мира. Дејвид Хјум даје веома леп преглед овога у свом Есеју о јавном кредиту. Само модерно до а са својим континуитетом власништва и међународним правом дозвољава да се зајмни капитал ескалира у есконачност. Пенија која је уложена уз камату у време Христовог рођења више не постоји, јер су од тада сва права власништва морала неколико пута да уступе место насиљу; насупрот томе, пени који је стари Ротшилд уложио уз камату и даље постоји и постојаће, ако постоји међународно право, заувек.

Поред тога, тре а узети у о зир да су широки делови Земље тек у модерном до у прешли са природне на новчану економију. У вези с тим је посе но важно да су тек средином 19. века укинута сва ограничења у вези са наплаћивањем камате, а исто тако и све за ране камате: тако, Енглеска 1854. године, Данска 1856. године, Белгија 1865. године, Аустрија 1868. године.

Дакле, данашњи концепт камате као неодвојиве од поседовања новца није много старији од пола века. Али управо је тај концепт камате по први пут проузроковао да се новац претвори у демонску моћ такве универзалне присиле коју смо упознали.

Почетна, а затим и све већа задуженост држава према капиталистима такође датира тек из средине 19. века. Тек од тада видимо како се држава деградирала од повереника народне заједнице до повереника капиталистичких интереса. Овај развој је достигао врхунац у ратним о везницама, које срећемо у свим земљама, а које искључиво, као што смо препознали, служе само мамонистичким интересима, који и тре ало да уду крунисани гигантском кредитном грађевином светског зајма.

Ови кратки ретроспективе тре ало и да нам олакшају да се коначно откинемо од претпоставке да се позајмљеном капиталу мора позајмити натсветовна моћ да вечно и ескрајно расте из самог се е. О дарен застрашујућим потенцијалом да се исуши. Морамо се откинути од идеје да позајмљени капитал, нетакнут земаљским делима и неделама, тре а да уде устоличен изнад о лака, нетакнут пролазношћу, нетакнут силама разарања, нетакнут пуцњима наших џиновских топова. Јер, чак и ако куће и коли е, железничке пруге и мостови разорени гранатама потону у прах и пепео, хипотеке ће и даље постојати;

Machine Translated by Google

Железничке о везнице и јавни сертификати о задужености се тиме не ришу. Уколико села и градови, читаве покрајине, постану жртве лудог ратног разарања, какав је резултат? Нови сертификати о задужености су оно што то значи. Са очима које листају похлепом, Златна интернационала, устоличена изнад о лака, посматра луду навалу човечанства. И није далеко време када ће цело човечанство коначно служити само као ро ови камате мамонизму.

Идеја је интернационална; она мора осло одити цео свет. Слава нацији која је прва усуђује се на смео корак. Ускоро ће и други следити.

Питање које ми је често постављано, да ли је идеја уопште национално остварива, ја Одговорите са да. Ми смо интерно задужени.

Против страних потраживања за камату, ми смо природно немоћни за сада; она једноставно морају ити исплаћена. Прекомерни одлив капитала мора ити локиран у највећој могућој мери, али, колико год законодавац уздржавао доношење закона против у иства, у иства из нехата, преваре итд., јер и увек ило ниткова, исто тако мало и тре ало да се народ у својој целини уздржавао од предузимања корака који се сматра неопходним за оздрављење његових јавних финансија, само з ог чињенице да не аш нај ољи елементи народа покушавају да свој плен изнесу на сигурно ван земље. Ако претпоставимо да и стотине милиона, чак и милијарде у сертификатима ратних о везница иле потрошене у иностранству; чак ни то не и могао ити значајан подстицај за неуспех у укидању ропства камата; јер пропорционално, од више од 250 милијарди марака у домаћој инвестиционој имовини са фиксном каматом, далеко већина мора и даље ити у земљи.

Хајде да још једном укратко сумирамо. – Укидање ропства према камати је радикално средство за коначно и трајно оздрављење наших јавних финансија. – Укидање интересне заједнице значи могућност одустајања од репресивних директних и индиректних пореза, јер ће државна предузећа, посе но након социјализације даљих погодних сектора (унутрашња пловид а, електрична енергија, ваздушни сао раћај итд.), дати довољне вишкове јавној каси за подршку свим друштвеним и културним задацима државе.

Поред овог финансијског разматрања, укидање интересне заједнице даће продуктивном раду у свим о ластима деловања приоритет који заслужује. Новац се поново враћа улози која му је прикладна, да уде слуга у снажном погону наше националне економије. Он ће поново постати оно што јесте, ваучер за завршен рад, и тиме се чисти пут ка вишем циљу, ка уздржавању од еснеће похлепе за новцем нашег до а.

Идеја указује на успостављање јединственог фронта целокупног радног становништва: од неимовинских радника који су, као што смо видели, веома тешко оптерећени индиректним порезима ради задовољавања позајмног капитала, преко целе уржоаске класе државних служ еника и намештеника, пољопривредне и занатске средње класе, која осећа немилосрдну тиранију новца у о лику едних станова, закупнине пољопривредног земљишта, анкарских камата итд., па све до водећих људи, проналазача и директора наше велике индустрије, који су сви мање-више заглављени у канџама крупног позајмног капитала, за које је први задатак живота увек рад зарад пензија, дивиденди и камата за новчане силе које играју иза кулиса. Ништа мање ни сви кругови интелигенције – уметници, писци, глумци, научници, као и други независни стручњаци – такође припадају овој групи.

Иако крупни зајмни капитал, као група физичких лица или као оличење принципа камате, свесно или инстинктивно настоји да прикрије чињеницу своје езграничне жеље за контролом, и иако је цела наша правна традиција заснована на римском праву, дакле на праву које служи заштити плутократије, увек снажно истицала заштиту имовине и тиме прожимала осећај правде нашег народа, укидање ропства камате на

Machine Translated by Google

Новац мора доћи, као једини излаз из претећег економског поро љавања целог света од стране Златне интернационале, као један од начина да се истера отров мамонизма са његовом корупцијом и контаминацијом менталитета нашег до а.

Конверзија ратних о везница у анкарске кредите

Захтев у §1, за конверзију сертификата ратних о везница итд. у законско средство плаћања, у више наврата је наишао на приговор да и то значило прекомерно преплављивање тржишта валутом. Овај приговор је сам по се и прилично погрешан. Инфлација се јавља само з ог постојања ратних о везница.

Међутим, истина је да, упркос својој погрешности, за ринутост з ог физичког присуства ових папира проглашених за валуту не нестаје и стога, упркос томе што је нереална, ова за ринутост може изазвати нежељене нуспојаве, као да је заправо дошло до нове инфлације. Стога, мењајући § 1, захтевамо, након законодавног укидања о авезе плаћања камате, конверзију сертификата ратних о везница, заједно са другим јавним о везницама, [не у валуту већ] у анкарске кредите.

Ова формулација има велику предност што и физичко постојање ратних о везница као папира престало; сертификати ратних о везница и или достављени Рајхс анци од стране анака, анкара, штедионица итд. и или и уништени након што се изда кредитна нота за номиналну вредност. Тиме и скоро свака осо а у Немачкој до ила анкарски кредит, отворени анковни рачун који и могла да користи.

Такав поступак и такође имао велику предност што задржавање већих инвестиција у приватном поседу не и ило могуће, јер и након истека одређеног рока неиспоручени сертификати или проглашени неважећим.

Штавише, ило и арем могуће контролисати колико се ратних о везница троши ван земље [што и утицало на трговински иланс Немачке]. Међутим, последња тачка не сме ни на који начин локирати испуњење укидања ропства према каматама. Пошто се заиста осећамо пресла о у поређењу са иностранством, морамо задовољити (само) захтеве за каматама који нам се постављају из иностранства. Лично, потпуно сам мишљења да и тре ало да подржимо и укидање камата чак и за стране власнике о везница. Не тре а да се плашимо да и се страни захтеви за каматама наплаћивали силом оружја, удући да је постигнут толики напредак у повратку [од ратног лудила] ка нечему што личи на самосвест, и никада у историји није предузета ратна акција против велике државе з ог финансијских мера које погађају појединце.
Такође не тре а замишљати да и чак ни француски народ поставио ултиматум Немачкој з ог потраживања господе Мајера, Шулцеа и Кона из Немачке, заснованих на њиховим немачким ратним о везницама пренетим преко границе.

Поред овога, ило и могуће, како и се из егао чак и привид државног анкрота остатку света, спровести лутрију ратних о везница, која и се онда, наравно, лако могла наместити на основу статистике до ијене путем потре не доставе сертификата, тако да и се у почетку извлачили и исплаћивали у новчаницама Рајха само ројеви за које се претпоставља да припадају људима у иностранству.

Трећа ствар и ила до родошло утврђивање расподеле ратних о везница и пратећа могућност која још увек постоји за изузетно једноставну наплату пореза на огатство, док и стипендије, наравно, само тре ало да наложе канцеларијама Рајхс анке да терете рачун господина НН са толико и толико марака пореза. На овај начин порез-

Machine Translated by Google

плаћања и ила далеко ез олнија – иако и, наравно, право жал е пореских о везника и даље постојало у пуном о иму.

Таквом трансформацијом (конвертацијом) ратних о везница у анкарске кредите могла и се постићи и извесна друштвена изједначавања, у мери у којој и се мања улагања у ратне о везнице, дакле све мале уплате свих оних за које уплата ратних о везница заиста тре а да се сматра патриотским делом; рецимо до 5 или 10 хиљада марака, надокнадила по номиналу, док и се све веће уплате могле кредитирати по стопи која ће ити утврђена. Кредити за све остале владине хартије од вредности или и третирани на потпуно исти начин.

Посе ни коментари о захтеву за законом у Манифест

О § 1

Апсолутно је неопходно да се са свим државним и општинским дуговима поступа на исти начин, јер се само таква јединствена регулација великог о има целог нашег монетарног система, руку под руку са укидањем ропства камата, може спровести.

О члану 2

Већ је јасно да укидање ропства према каматама мора ити примењено истовремено на све остале хартије од вредности са фиксном каматом, како не и дошло до апсурдног ума у овим хартијама, што и се очигледно догодило када и се само јавне хартије од вредности прогласиле ескаматним. Смањење дуга као таквог постигло и се годишњом отплатом, чиме и се постигло стално и доследно раздуживање свих о јеката оптерећених дуговима.

О члану 3

Овај пасус је веома уско повезан са претходним, као и са захтевом за национализацију хипотекарног кредитирања у § 5. Пољопривредник или власник куће оптерећен хипотекама наставља, као и раније, да плаћа износ који је морао да плати својим повериоцима, али више не као вечну камату, већ као отплату. Тако ће након 20, 25 или 30 година, у зависности од постојеће каматне стопе, власништво над земљом и кућом ити осло ођено дуга. (Хипотекарна анка са своје стране може, наравно, такође само током овог времена наставити да сходно томе исплаћује камату на покривене о везнице имаоцима покривених о везница.) Рука под руку са овим осло ађањем од дуга настаје право заједнице на некретнинама осло ођеним хипотека.

Универзални регистар стам ених о јеката, или оље речено катастар непокретности, морао и ити први; јер власништво над непокретностима ез дугова природно има и право на отплату уложеног капитала, а такође и трајно потраживање на део закупнине, за плаћање свих трошкова, издатака и тако даље који долазе са власништвом над непокретностима, као и одговарајућу надокнаду за рад који сам власник о авља[7].

Размотримо ово у општим цртама на примеру градске стам ене зграде.
Кућа вреди 100.000 марака. Насупрот томе је евидентирана инвестиција хипотекарне анке од 50.000 марака са 4% на позицији 1, некорпоративна инвестиција од 20.000 марака са 5% на

---

7 Веза између регистра стам ених о јеката и права власника ез дугова је загонетна, осим ако идеја није управљање растом имовине за издавање како и се одржала разумно профита илна.

Machine Translated by Google

позиција 2, а 30.000 марака је износ који је уложио сам власник куће. Приход од закупнине је 7.000 марака. Од овога се мора платити 2.000 марака за прву хипотеку, 1.000 марака за другу хипотеку и 1.000 марака за трошкове, издатке и тако даље: укупно 4.000 марака. Дакле, власнику куће остаје 3.000 марака као камата [такори] за његов сопствени уложени капитал од 30.000 марака.

Након спровођења законског укидања камате на новац, ситуација после десет година је следећа: 1. хипотека 30.000 марака, 2. хипотека 10.000 марака. Власник куће је у потпуности повратио свој капитални улог, али са друге стране постоји ново, јавно право власништва у износу од 50.000 марака. Тиме почиње право државе да одлучује о даљим приходима од закупнине и да одређује висину закупнине8 .

Било и неправедно сада, у погледу отплате, ставити власника куће на исти ниво са хипотекама. Јер његов капитал није чисти зајмни капитал у ужем смислу на који и тре ало да утиче укидање ропства камате; овде говоримо о „ризичном“ капиталу, тачније о новцу претвореном у вредно до ро, тачније кућу. Стога је на власнику куће да ли ће одо рити дужи рок отплате или одговарајући проценат трајно укључен у трошкове пословања куће.

Овде не може ити циљ да се дају ило какви о авезујући предлози; овде се дају само сугестије о томе како и се могла догодити несметана транзиција економије камата у економију ез камата чак и у о ласти некретнина.

Да исмо употпунили пример, претпоставимо да је стање после 25 година следеће: до тада су све хипотеке отплаћене; само су стални трошкови исти или, з ог дуже старости куће, повећани са 1000 марака на можда 1500 марака. Нека повраћај који власник куће до ија од ове суме такође уде око 1000 до 1500 марака; стога се чини да око 3000 марака прихода од закупнине иде на покривање трошкова који се не могу преговарати, док и преосталих 4000 од прво итних 7000 прихода од закупнине ило сло одно на располагању. Држава тако има могућност да смањи закупнине за више од половине; то ће учинити нпр. у радничким становима, или држава може смањити закупнине за само 20, 30 или 40% и тако из разлике до ити огроман извор прихода за друге јавне потре е, пре свега, наравно, за јавно вођену изградњу кућа. За виле се кирије не смањују, или се не смањују много, чиме постају доступна веома велика додатна средства и за ољу изградњу кућа или за посе не друштвене сврхе. Ово удуће стање ствари, међутим, открива – и сматрам да је ово веома плодоносна перспектива – унутрашње оправдање да заједница (држава) већ сада учествује у одређивању висине кирије на начин који сам горе скицирао, са смањењем кирије за станове радника.

У растућем праву државе да учествује у власништву над некретнинама лежи и темељ за здраву емисиону анку и издавање кредита хипотекарним повериоцима.

О члановима 4 и 5

Ови параграфи захтевају социјализацију целог монетарног система. Новац је само и искључиво ваучер за о ављени рад који издаје заједница која има своје

---

8 Федер не наводи како је извео ројку од 50.000 марака: то је половина вредности стам ене зграде, али је такође једнако износу корпоративне хипотеке. Вероватно најважнија чињеница је да то није више од износа који се дугује по основу хипотеке и стога не изазива никакве про леме власнику куће. Претпоставља се, с о зиром на нагласак који Федер ставља на ез олну транзицију, чак и ако и износ који се дугује за кућу ио мањи од половине вредности, држава према Федеровом плану и даље не и захтевала удео у власништву већи од онога што се дугује по основу хипотеке.

Machine Translated by Google

држава. Издавање новчаних знакова једно је од суверених основних права државе. Фалсификовање државних новчаних знакова подлеже најстрожим казнама; стога је прилично снажан друштвени захтев да се монетарни систем стави под контролу колектива. Радна снага колектива је једини супстрат новчаних знакова, и само неуспех да се схвати ова фундаментална чињеница довео је генерално до погоршања наших јавних финансија и до потпуне анархије монетарног система уопште.

Са одустајањем од личних и комерцијалних кредита од стране приватних анкара, што је предложено у § 5, прави се ду љи рез у целокупном кредитном систему. За државни кредитни систем, као и за општинске, па чак и кредите за некретнине, мора се са највећом строгошћу и енергијом залагати за укидање ропства камата, јер је то неопходан предуслов за социјалну државу уопште.

Ситуација је другачија са личним кредитом. Ми такође захтевамо, по се и и за се е, ескаматност личног кредита; ипак, овај захтев нема исти огроман и принципијелан значај. Сећамо се 250 милијарди кредитног капитала са фиксном каматом у поређењу са јединих 12 милијарди акција које исплаћују дивиденду.

Сви такви кредити, акције, сертификати о учешћу, рударске акције, удео у капиталу и тако даље, представљају ризични капитал. Принос овог капитала зависи од марљивости и ефикасности оних којима је новац поверен. Овде елемент ризика и опасности од гу итка долази до изражаја, заједно са питањем личног поверења. За то се одређена накнада посе не врсте и даље чини неопходном. Власник акција и тако даље није ни на који начин надокнађен нити има користи ако предузеће којем је поверио свој новац не заради ништа. Он у потпуности гу и свој новац ако предузеће пропадне.

Другачије је, на пример, са власником о везница Рајхајзен ана.
Рајхске железнице [у Елзас-Лотрингену] су потпуно изгу љене гу итком Елзас-Лотрингена. Па ипак, власник железничких о везница наставља да прима своје камате. Од кога? Од пореза колектива. Железнице могу да раде са дефицитом ило које величине као у Пруској и Баварској прошле године; ипак, власници о везница примају своје камате на исти начин. Од кога? Од данка који се плаћа из радног потенцијала и потрошње радног становништва.

Желео и се само да се ова фундаментална разлика потпуно разјасни, како и се коначно да препознају где вампир усисава радни потенцијал људи.

Дакле, лични кредит тре а да остане, или оље речено, да се поново додели, личном пословању преко приватне анке. Лична ефикасност тражиоца кредита, са којом је анкар лично упознат, тре ало и поново да постане одлучујући фактор за лични кредит. Накнаде које одређује држава регулисаће се саме од се е, у складу са флуидношћу новца која ће у сваком случају почети са укидањем ропства камата.

О члану 6

Главна поента § 5 важи и посе но за дивидендну имовину. У интересу социјалне државе-заједнице мора се захтевати да се покуша отплата једном позајмљеног капитала и за велика индустријска предузећа – како и се тиме дошло до смањења задужености појединачних индустријских ком ината према онима који су само инвеститори.

Јер, у ствари, оно што смо могли да посматрамо у односу зајмног капитала према свим народима понавља се и овде у мањем о иму. И овде капиталиста експлоатише радника,

пословођа, инжењер, предузетник, сви подједнако, јер потре а да се зарађују дивиденде има приоритет9 .

Међутим, ако постигнемо осло ођење индустрија и предузећа од вечног жртвовања камата, онда је пут отворен за снижавање цена производа и за испоруку и дистри уцију вишка вредности, делимично заједници, делимично радницима, средњем менаџменту и управним од орима појединачних предузећа, дакле онима који заиста сами стварају производњу и вредности.

О члану 7

У овом пасусу, природно, долази до изражаја и целокупна о ласт осигурања, која се може конструисати на аналогној основи ез камате. Плаћене премије не могу расти додавањем камате; него ће осигуравајућа друштва постати штедионице; другим речима, ризик и предност осигурања се задржавају. За ово политичка заједница мора ити одговорна.

О члану 8

Што се тиче девалвације нашег новца, која је настала само кроз огромну масу наших ез ројних сертификата о задужености, захтевамо снажно постепено повећан порез на огатство. У томе нагласак стављамо на „снажно постепено повећање".

[Паушални] порез на огатство [ради] смањења роја новчаница и тако даље не и ио ништа друго до самоо мана којом се аца песак у очи људима. Јер ако и ја конфискујем половину целокупног огатства свуда и примим исплату у о везницама и претворим их у кашу, све што се тиме заправо постиже јесте смањење количине папира, док ће заузврат фактор конверзије повећати фиктивну вредност укупног папира у оптицају на исти ниво као и раније. Права вредност увек припада само до рима за потрошњу и до рима за употре у, никада папирним ваучерима за о ављени рад.

Друго питање је да ли се девизни курс наше марке може по ољшати. Али чак и ово по ољшање девизног курса је у крајњој анализи опет зависно само од радног потенцијала и производње, другим речима од могућности производње наше целокупне националне економије.

Приговори и њихово оповргавање

Никада још ниједна идеја није успела да се успостави ез отпора, а најмање идеја која прави тако радикално одступање од дуго утврђених претпоставки о светости и неповредивости интереса. Са већ изнетим и очекиваним приговорима, увек тре а направити двоструко запажање: мора се питати, прво, који део приговора који се износе заснива на намерном искривљавању идеје о укидању ропства интереса, и друго, шта тре а рећи као одговор на све искрене и на чињеницама засноване сумње?

Најчешћи приговор је тврдња: ез наплате камате нико неће позајмљивати новац.

---

9 Ово је про лем акционарских друштава. Компаније су у сло одном и јасном власништву породица, као што је уо ичајено у Немачкој, немају ову карактеристику.

Machine Translated by Google

Ми заправо више не желимо да ило ко позајмљује свој новац. Кредит је ио трик, ио је замку у коју је упала наша економија и у којој је сада еспомоћно заро љена.

Ако народу заиста хитно тре а већи капитал, онда до ија потре ан новац ез камате у централној државној лагајни, а само је потре на отплата. На крају ће издати нове новчанице. Зашто и издао сертификате са каматом?! Да ли папир носи камату или не, није итно! Његова једина и искључива подлога је радни потенцијал и порески потенцијал народа. Зашто оптерећивати сваки јавни расход од почетка оловном тежином вечне камате?

Да, али како и држава тре ало да испуни своје културне о авезе за заједницу? И даље јој је потре но новац и може ити праведан у овом задатку само путем зајмова који наплаћују камату.

Ова тврдња се заснива на потпуно мамонистичком начину размишљања. Морала и ити намерно смишљена на погрешно скретање пажње након пажљивог читања овог Манифеста; јер смо, пре свега, доказали да се након укидања ропства каматама сви културни и друштвени задаци државе могу покрити из државних предузећа, из прихода поште, железнице, рудника, шума и тако даље, ез ичега даљег. Друго, суверена народна држава [Volksstaat] има моћ, у ило ком тренутку, да се рине о посе ним културним задацима кроз издавање ескаматних вредносних токена уместо сертификата са каматом који су проглашени за правило у мамонистичкој држави. Апсолутно је немогуће видети зашто и држава тре ало да поскупљује посе не културне задатке, нпр. изградњу железнице, канала и хидроелектрана, вечним о ећањем камате које је потпуно непотре но. Ако не може да плати трошкове изградње из прихода својих садашњих државних предузећа, онда нема разлога да се види зашто држава не и тре ало да ствара новац; Суверени народ заиста мора да плати за то, док он управо тај новац признаје као средство плаћања. Зашто и, међутим, народ, са свим својим радним и пореским потенцијалом, стајао иза још једног папира (зајма са каматом), који народу у целини намеће само вечну о авезу камате у корист капиталисте!? Зато, доле са овом опсесијом мамонистичке државе!

Капиталисти ће тада само узети издате папирне новчанице и акумулирати папир новац.

Ово се оповргава на два начина. Прво, захтев да се само поседовање новца учини непрофита илним и тада наравно већ ио испуњен, а укидање ропства камата и до ровољно предузели сами капиталисти, удући да се капиталиста одриче камате својевољно ако гомила своје новчанице код куће. Друго, капиталистичин страх за свој новац чини то мало вероватним; потре но је само замислити несане ноћи гомилача валуте који држи велике суме новца нагомилане код куће и стално мора да гледа како му је посед угрожен од стране лопова, раз ојника, провалника, претреса кућа, пожара и поплава. Уверен сам да и се поштен грађанин уморио од ових рига за кратко време и да и ускоро пронашао пут до државне анке. Државна анка издаје потврду и сада је правно одговорна за рачун, али не и за ило какве исплате камате. У супротном, наравно, трећа могућност и даље остаје отворена за свакога, а то је да ради са својим новцем, да ствара вредности и производи ро у, да учествује у индустријским подухватима, да свој живот чини све огатијим и лепшим, да подржава уметност и науку, укратко, да корисно користи свој новац док од ацује Култ Мамона.

Међутим, и даље се може десити да се хитно укаже потре а за приватним капиталом за неке циљеве, нпр. за тестирање проналазака, оснивање предузећа од стране младих, спосо них занатлија или изнисмена итд.

Machine Translated by Google

За почетак, ово нема никакве везе са укидањем ропства камате! Јер, пре свега, мора се логично претпоставити да ће капиталиста, који након укидања ропства каматама наравно више нема прилику да улаже свој новац на начин отпоран на ом е и да очекује еспослену потрошњу камате, радије, као и у ранијем до у, ити склон да ризикује свој новац у такве сврхе, тако да ће недостатак или потре а у овом правцу стога ити много ређа него до сада. Или се, напротив, није чуло изнова и изнова од ефикасних пословних људи, од најпаметнијих проналазача, управо жал а колико је тешко до ити новац у мамонистичкој држави за такве сврхе, осим ако се не може гарантовати „дивиденда“? Друго, задатак удуће државе мора ити да негује сваку компетентну снагу кроз издашну подршку. Заиста је већ ило почетака ка томе у старој ирократској држави, али толико малодушних да је уместо стимулације дошло до инхи иције и невољности з ог узнемирујућих прописа који су пратили доделу јавне подршке. Треће, тре а напоменути да се са доделом неколико милиона марака могло постићи изузетно много. Радост рада, марљивост и упорност немачког проналазача, инжењера, занатлије итд. су толико велике да и, кроз право државе на учешће у резултатима срећних проналазака, трошкови највероватније или огато награђени (Енглеска као пример).

Укидање ропства камате нужно води до исцрпљивања огатства.

Охо! Ко то тврди? Али наравно! Ко год је прилагодио свој живот потрошњи својих камата на капитал и не може да се одлучи за рад, за њега је то свакако тачно: трошећи 5% годишње, потпуно ће исцрпети своје огатство за 20 година. Наравно, али то је заиста сасвим у реду! Оно што желимо јесте управо укидање ропства каматама; желимо да живот од пензије престане да уде највиши идеал грађана. Желимо да окончамо ову мамонистичку декаденцију; заправо, више не желимо да толеришемо да неко, да многи, могу трајно да живе у удо ности само од камата на кредите — другим речима, на рачун других!

Понављам: такође уопште није тачно да и укидање власти камате довело до елиминације и исцрпљивања огатства. Напротив, укидање ропства камате и промовисало стварање огатства заснованог на раду који производи до ра и производи вредност, растерећеног и осло ођеног од вечних издатака камате. Укидање ропства камате води, као што смо видели, свео ухватном смањењу трошкова у целом животу; оно нас осло ађа прекомерног терета опорезивања тако да за сваког радног човека могућност акумулације штедње мора ити већа у удућности него до сада. Још једна ствар! Национално-економски рад индустрије, трговине и занатства који производи до ра и вредности није ни на који начин ометан, већ се максимално подстиче укидањем ропства камате

Шта радник до ија ако капиталисти више не примају камате?

Ово питање заиста не и тре ало више да се поставља! Прво, наравно, стални је ио ор ени поклич рада да ће капиталисти експлоатисати раднике; друго, заиста смо јасно и недвосмислено видели да је радник, више него ило ко други, тај који је дужан да плаћа камату на кредите. [Другим речима, оно што радник до ија су нижи порези и нижи трошкови живота.]

Породичне везе су осла љене и оштећене ако неко не може да остави огатство иза се е. деца.

Да, каква је овде стварност? Генерално мислим да новац има мало или нимало везе са осећајем породице. Или је неко чуо да се деца огатијих родитеља држе...

Machine Translated by Google

своје родитеље више него родитеље сиромашних родитеља? Или огати родитељи воле своју децу више од мање имућних? Шта је вероватно важније за децу, да им родитељи о ез еде нај оље могуће васпитање и да их науче дисциплини, одгајајући их у вредне, здраве и хра ре људе, или да им оставе највећу могућу врећу новца?

У одређеним случајевима, несумњиво ће се морати признати оправдана тежња да се о ез еди финансијска удућност деце. Ова тежња, а самим тим и штедљивост родитеља према својој деци, неће ити ни на који начин негативно погођена укидањем ропства камата; напротив. Могућност штедње ће постати већа када се наша национална економија осло оди свео ухватног притиска ропства камата.

Видели смо на примеру човека са зарадом од 10.000 марака и пензијом од 5.000 марака да су сва средња и мања огатства заправо лишена сваког корисног ефекта зао илазним путем директних и индиректних пореза на стам ену кирију и тако даље. Не могу довољно често понављати: камата на о везнице за власнике малих и средњих количина огатства је превара, самоо мана, вртање у круг, али велики капитал је преко своје посвећене штампе сасвим ђаволски пропагирао и прогласио у целом свету веру у светост и неповредивост камате. Он дозвољава свима да наизглед учествују у дивној, анестезирајућој потрошњи камате, како и успавали грижу савести која неиз ежно мора пратити еспослену, немарну потрошњу камате – и како и регрутовали другове за ор у, за од рану овог највишег до ра мамонизма.

Државни служ еник, државник, рећи ће: држава не може да се одрекне о авезе коју је преузела према својим повериоцима.

Шта значи „о авезе“? Да ли је на ило који начин морално ступати у о авезе о којима држава мора од почетка знати да их може испунити само ако одузме камату од поверилаца путем директних и индиректних пореза у потпуно истом износу? Где је ту морал? Или није можда искреније признати: „Могу да платим камату само ако наплатим исто толико пореза – али током рата сам апсолутно морао да имам новац, и за то сам извршио превару са ратним о везницама; морате ми опростити, вољени људи; то је на крају ило за вас, а сада више не желимо да се играмо жмурке; ја, држава, не плаћам камату, а ви, порески о везници, не морате да плаћате порез на камату; то ће знатно појадноставити наше трансакције. Тако ћемо се снаћи ез огромне пореске ирократије, а такође и ез изузетне ирократије која служи интересима. Је л' тако? Да ли имамо договор?“ А ви, господине Шајдеман, немојте поново да истичете своје име на сваком огласном сту у као државни секретар старе компромитоване владе усред глупих изјава које се односе на ез едност и неповредивост ратних о везница. Само се рукате: корист од целе преваре је заиста отишла само и искључиво крупном зајмном капиталу.

Финансијски званичници и анкарски стручњаци изјављују да је укидање ропства према каматама на ратне о везнице и јавне дугове немогуће јер је то синоним за јавни анкрот.

Опростићете ми: према вашим говорима, ми смо ионако јавно анкротирали или то морамо постати. Међутим, отворено проглашење јавног анкрота ила и највећа глупост коју исмо могли починити: стварној неспосо ности садашњих моћника, то и прерано додало историјску потврду те неспосо ности.

Зашто прогласити анкрот? Ако сам ставио 3 марке из десног џепа панталона у леви, Ипак не смем з ог тога прогласити анкрот десног џепа панталона!

Заиста није ило другачије ни са ратним зајмом! Рајх је из џепова народа извадио прве стварно присутне милијарде, затим се новац поново вратио; онда је дошао нови зајам и поново се новац вратио; поново је дошла пумпа и усисала милијарде, а оне су поново попуштале, све док, након што се игра поновила девет пута, држава није весело генерисала 100 милијарди дуга. За то је народ имао 100 милијарди у фино штампаном папиру у рукама. У почетку је народ замишљао да је постао толико огатији; онда је дошла држава и рекла: „Ужасно је; имам 100 милијарди дуга и пред анкротом сам.“ – Да, али зашто? То је у сваком случају само самоо мана! Ја сам заиста никада не могу анкротирати ако с времена на време узмем новац из једног џепа и ставим га у други. Стога можемо ити мирни у вези са државним анкротом у погледу наших унутрашњих дугова по основу ратних о везница. Стога, заиста не морамо да прогласимо јавни анкрот и заиста можемо се и поштедети огроман рад са глупим плаћањем камата и великим, али још глупљим, порезима.

Хајде да се коначно осло одимо извршавања налога крупног зајмног капитала! Само крупни зајмни капитал има користи од ове преваре са порезом на камату на зајмове, јер му остаје лепши грумен злата, а радни народ плаћа тај вишак у о лику индиректних пореза; у међувремену, међутим, мали и средњи капиталиста једноставно јури свој реп.

Гло ални економски званичник каже: Укидање ропства према каматама није могуће да постигнемо само у Немачкој; то се мора учинити на међународном нивоу; у супротном ћемо изгу ити сав кредит, капитал ће одлазити, а ми ћемо и даље морати да испуњавамо своје о авезе према каматама према остатку света.

Признајем да сам и сам дуго ио з уњен око овог питања. То је најтеже питање јер се тиче нашег односа са остатком света; у међувремену, ствар има две стране. С једне стране, идеја о укидању ропства каматама је ојни поклич свих продуктивних народа, против међународног ропства каматама на новац; с друге стране, то је радикални лек за наше унутрашње финансијске невоље. Али то заиста није разлог да се уздржимо од коришћења лека, само зато што га подједнако олесни сусед не користи истовремено. Међутим, ила и додатна глупост када исмо ми у Немачкој наставили да се вртимо у лудом кругу и плаћамо порезе и камате када смо јасно схватили да ова смешна активност користи само великим капиталистима и никоме другом. Зато, хајде да удемо пример осло ађања који нам је предводио; осло одимо се ропства каматама на новац, и ускоро ћемо видети да ће снага ове по едоносне осло ађајуће идеје подстаћи народе света да нас следе.

Заправо сам уверен да наша иницијатива – ако је не угуши Немачки мамонисти – повући ће остале народе са со ом неодољивом нужношћу.

Спартакиста каже: Читава идеја се своди само на заштиту капитала; она и даље остаје као што је и ило: сиромашан човек нема ништа, а огат остаје.

Да, пријатељу мој; уопште је веома тешко водити дискусију са то ом — ако си заиста у ду ини душе комуниста и зато ћеш заиста тврдити да „све припада свим људима“[10], и ако уз то заиста познајете стварне идеје великих ољшевичких вођа у Русији, посе но Лењина, и сматрате их исправним, и сходно томе сматрате следеће задатке Совјетске Репу лике које је одредио Лењин, „универзално вођење рачуна и контрола целе производње и дистри уције“, људски могућим.

10Петар Кропоткин, Освајање хле а

Machine Translated by Google

Ако вам је, међутим, потпуно јасно да је овај задатак заиста изводљив само, ако уопште, под ужасном тиранијом, а ви и даље у ду ини срца остајете у еђени комуниста или спартакиста и тако даље, онда немојмо даље расправљати једни с другима; ми се једноставно не разумемо и говоримо различитим језицима, а удућност ће одлучити, или за државу лудачке кошуље која може на крају произаћи из хаоса ољшевизма, или за нову државу којој се надам, са националном економијом осло ођеном ропства камата.

Али ако, у ду ини свог комунистичког срца — ако сте искрени — откријете да још увек размишљате, чезнете за женом и дететом, за људском душом која вам је лижа од Ескима или Зулу кафира, ако током фа ричког рада којим командује совјетски директор мислите да и и даље ило лепо поседовати своју малу кућицу, малу аштенску парцелу, ако заиста у самој ду ини ваше душе не и заиста пружило истинско задовољство то што исте имали право као пас на улици да користите сваку кучку која вам се нађе на путу, ако желите некога да назовете својом женом, ако само размишљате о томе да уштедите нешто од своје плате, што и онда тре ало да припада само вама, онда већ више нисте комуниста; онда сте већ у срцу сломили своју тако гласно проглашену фразу „Све ствари припадају свим људима"; онда управо оно што не желите јесте да све ствари припадају свим људима; желите да управо оно што желите за се е — жена, дете, кућа, фарма, уштеђевина — ило да то већ имате или се само надате да ћете то до ити, чак и тада припада само вама.

И видиш ли, пријатељу мој, ако само у срцу сумњаш да и ти то могло направити разлику, ако и нека случајна осо а дошла и једноставно ти узела уштеђевину у име „свих", и ако и ти довела још једно дете и понела са со ом твоје јер сва деца припадају „свима", онда пријатељу мој, немојмо настављати да говоримо потпуно једно поред другог.

Можда их вас могао замолити да размислите о томе да ли комунистичка порука да све ствари тре а да припадају свим људима заправо не и нужно значила крај сваке културе, јер недостатак ило каквог концепта власништва мора са у едљивом логиком спустити човека на ниво звери.

Ако све припада свим људима, ако и се могло наметнути вођење рачуна и контрола над целом производњом и дистри уцијом на површини земље у Лењиновом смислу, онда и у нај ољем случају настала мравињак. Али у том случају, можемо и ез језика, душе и мисли; немо и инстинктивно можемо о ављати свој принудни рад. Крај човека је ту.11

Али доста сада, пријатељу Спартаку. Нека ово фундаментално разматрање ду око продре у твоју главу и срце. Прецизнији одговор на твоје питање ће тада произаћи из разговора са другим странама.

А сада, ви другови две социјалистичке оријентације, умерене и независне!12

Не могу да замислим да и са ваше стране дошло оз иљно противречење или приговори против укидања ропства камате, а ипак морам да се категорично о раћам вама, заједно са целим социјалистичким светом идеја, од Маркса до садашњих вођа Е ерта, Шајдемана, Кауцког и тако даље.

1. Социјалистичка воља: уздизање радничке класе је идеја која езусловно мора да превлада; за сада се слажемо.

11 „Крај човека" је из Језекиља. Тамо означава сврху човека, али овде и могла имати двоструко значење. Човекова сврха под комунизмом постаје езумно ропство, што је уништење човека.

12 Федер овде мисли на Социјалдемократску партију и њен пацифистички огранак, Независну социјалдемократску партију.

Machine Translated by Google

2. Путеви ута ани за постизање овог великог циља су готово потпуно погрешни, зато што они

3. засноване су на погрешним претпоставкама.

4. [Марксистичка] социјалистичка идеја о држави нужно води ка комунизму, дакле ка пад.

5. Међутим, пошто социјалдемократија има другачији циљ, уздизање радничке класе, свих радних људи уопште, она се суочава са страшним унутрашњим суко ом, јер логичке последице марксизма воде ка директној супротности од практичног циља радничког покрета.

6. Из ове унутрашње поделе произилази отворена несигурност у правцу кретања влада.

7. Зарад великог практичног циља (уздизања радничке класе) мора се повући оштрија линија против Спартака и ољшевистичког комунизма, и против њихових метода мора се орити свим снагама. Али социјалдемократија, организована кроз синдикате, данас се осећа сла о пред овим радикалним групама, јер је усвојила марксистичко мишљење као свој основни принцип о разовања, и зато што сви марксистички начини мишљења логички воде комунизму.

А сада доказ: тачка 2 каже да су путеви којима је ишла социјалдемократија готово потпуно погрешни.

Читава агитација спроведена широм земље довела је до ду оке поделе унутар становништва наше нације. Стално понављане клевете против послодаваца сваке врсте, заправо сваког уржоаског звања, као експлоататора и крвопија физичких радника који раде наводно ез помоћи, довеле су до неоправданог огорчења и охолости рада, што данас нужно налази свој израз у захтеву за „диктатуром пролетаријата“ (Комунистички манифест). Суштински захтев Ерфуртског програма – прелазак средстава за производњу из приватног власништва у власништво и управљање заједнице – данас је са ијен у вапај за „социјализацијом“.

Сваком оз иљном политичару је потпуно јасно да и потпуна социјализација наше економске пропасти значила потпуни државни анкрот. Али се не усуђује да се то отворено и сло одно призна народу.

Не социјализација, већ десоцијализација и сада морала ити мото. Стога се покушава надокнадити очигледни неуспех сваке социјализације кроз за луделе пореске пројекте и на тај начин по други пут „експрописати експропријаторе“. Све то не значи ништа друго него препуштање целе националне економије потпуној пропасти. Уместо раста (удвостручавање производње, како је о ећала цела социјалистичка литература за период после револуције, не долази у о зир) догодило се управо супротно.

Најгоре и, међутим, ило када и садашња социјалистичка влада помислила да прихвати велике стране кредите. Тиме и не само наш економски пад ио запечаћен, већ исмо се и потпуно предали у каматну ро ију Антанти, из које не и ило повратка.

Фундаментални неуспех, основна грешка, на којој је изграђен цео овај погрешан ланац уговора, захтева и о ећања народу, јесте потпуно погрешан став према индустријском капиталу и позајмном капиталу. Комунистички манифест, Ерфуртски програм, Маркс,

Machine Translated by Google

Енгелс, Ласал, Кауцки нису препознали радикалну разлику између индустријског капитала и зајмног капитала.

По овом питању цела социјалдемократија мора поново да научи; ова фундаментална грешка мора ити јасно препозната и отворено призната ез резерве. Затим, међутим, мора се неумољиво извући и једини могући закључци. Они, међутим, значе радикално одрицање од есмисленог, јер потпуно погрешног, еса против индустрије, против послодавца. Радник и давалац рада припадају заједно; имају исти циљ - рад, производњу; јер ез производње, ез рада, не може ити живота, културе, напретка и успона. Самоочигледне и неиз ежне супротности које постоје међу људима, само зато што су људи, много су мање важне од великог заједничког интереса послодавца и запосленог. Ове супротности се могу решити и решавају се путем уговора о платама и трговинских организација на о острано задовољство о е стране.

Али немојмо даље истраживати ова питања која су тривијална у оквиру нашег трактата о највећим политичким линијама силе и само ћемо нагласити да је интерес рада колективно савршено усклађен са нашом националном индустријом, са националном економијом нашег народа.

Ко год учи другачије и представља супротности између послодавца и запослених као важније, открива се као неодговоран управо према радницима; јер тиме поставља секиру корену дрвета које храни и подржава радника.

Социјалдемократија је, међутим, то учинила и тиме је навукла вечну кривицу пред немачким радом; тиме је донела неописиву еду нашем народу, јер не може да испуни сва своја о ећања, јер нам не може донети мир међусо ног разумевања, јер нам не може створити посао, јер чак мора да подигне оружану силу против нас, јер не може ез државне служ е, јер мора да захтева о авезу рада, јер опште једнако и директно право гласа за мушкарце и жене старије од 20 година никоме не помаже да заради за живот, јер ез државне гаранције ез едности личности и имовине морају настати хаотичне околности, јер ез интеграције и потчињавања појединца у друштво није могућа виталност државе.

Тако, ду ок, очајнички талас разочарања пролази кроз цео народ. Ако појединци то и даље не разумеју, министри, чланови парламента и народни делегати настављају весело да лажу једни друге да се „тековине револуције“ морају ранити од „реакције“: шта ова два појма значе, ако уопште и значе, ниједан искрени државник не и могао јасно да каже народу.

Негативне акције револуције, свргавање низа застарелих династија, свргавање официра, укидање племства, распуштање војске, укратко, „Велико рушење“, заиста нису никакав „до итак“.

А реакција?! За орављена, трула доктрина ожанског права нема нигде у целом народу довољно моралне подршке да и резултирала ило каквом снажном акцијом; уржоазија је, што се тиче правог уржоа, превише кукавичка, превише морално корумпирана, да и се окупила против класно свесног рада: стога није потре но да владајућа класа радника уде за ринута з ог династичке или уржоаске реакције.

Али ду око разочарање народа з ог такозваних достигнућа револуције, другим речима з ог недостатка ило каквог стварног по ољшања положаја народа, то је велика опасност. Ово разочарање води до одлива великих маса све даље улево, где су већ дата о ећања далеко надмашена.

Machine Translated by Google

На крају крајева, више се не могу давати о ећања попут „све свим људима". То је чисто лудило, али свака идеја, свака појава, свака активност растегнута и преувеличана до крајњих граница постаје лудило на крају, а затим се претвара у своју супротност. Тако је и са комунистичком идејом да све тре а да припада свима, јер се то на крају завршава и своди на то да сви... немају ништа. Глад, очај, еда, олест и оскудица стигли су у Русију; људи су изгу или последњи остатак хра рости и радости у животу.

Понављам: огромна фундаментална грешка у социјалистичком свету идеја се у крајњој линији може пратити у немогућности да се препозна ду ока суштинска разлика између индустријског капитала и зајмног капитала. Зајмни капитал који проždире камату је ич човечанства. То је вечни, лаки и ескрајни раст крупног зајмног капитала, а не продуктивног, ро опроизводног, индустријског о ртног капитала, који води експлоатацији народа.

Не могу овде да изоставим испитивање питања зашто ова суштинска разлика није препозната; да ли заиста није препозната, или је можда замагљена у корист крупног позајмног капитала; да ли су вође и поглавице у ор и против капитализма, да ли су аутори Комунистичког манифеста, Ерфуртског програма и садашње вође увек поступали са потре ном савесношћу.

Најоз иљнија и најстрашнија ствар је када неко аци сумњу на апсолутну оз иљност и чврсто уверење другог; чини се тим оз иљнијим што се пажљивије трага за узроцима и односима који се односе на животне догађаје. Стога такође не желим да дам никакав одговор на само ово питање, већ само да алудирамо на велике, нејасне везе цитирајући изјаву Дизраелија, највећег енглеског премијера, лорда Биконсфилда. Ово он пише у свом роману Ендимион:

„Ниједан човек неће равнодушно третирати принцип расе. То је кључ историје, а разлог зашто је историја често тако з уњујућа јесте то што су је писали људи који нису или упознати са овим принципом и свим знањем које он укључује." [Барон Сергије Ендимиону]

Буржоазија.

Буржоа, коме се одмор чини као његова уржоаска дужност, свакако је узнемирен сваким новим револуционарним захтевом, као и увек са сваком новом идејом. То за њега значи немир; јер и можда чак морао и нешто да размисли о томе. Свака промена му је одвратна; жели да се одмори, и тешко ономе ко жуди за његовом кесом са новцем. Сада му се заиста желе његове камате, његов приход од закупнине кућа, камате од његових осигураних о везница, камате које прикупља на хипотеке; укратко, шта чини његов одмор, његово задовољство и његову срећу.

Па ипак, морамо се запитати шта ће рећи чланови класа које поседују позајмљени капитал. Они чине, поред правих уржоаза... Буржоазија је људски тип, са којим се ништа даље не може започети; уржоазија је грана на дрвету човечанства коју тре а одсећи, што пре то оље. То су самозадовољни, самозадовољни Ба итови са својим жалосно уским хоризонтима, који нису спосо ни ни за какав ентузијазам. Они проводе дане у вечној монотонији уз кафу, јутарње новине, јутарње пиће, подневне новине, ручак, поподневну дремку, исецање купона, поподневно пиће, пријатеље у кафани, а повремено и иоскоп. Не разумевајући све што покреће свет, све за чим младост жуди, све што мучи народ, државу и друштво, не ринути з ог рата и по еде, они вегетирају и пропадају, истовремено арогантни и сервилни – али уржоазија је тако широка класа да се не може игнорисати.

Machine Translated by Google

Дакле, укидањем ропства према каматама, штедљивост се уништава; људи завршавају у сиротишту.

То да укидање ропства према камати уопште може имати утицај на штедљивост мора се одлучно порећи. Штедљивост има исто толико мало везе са преовлађујућим економским ставовима као нпр. расипништво. Штедљивост и расипништво су људске осо ине које су или присутне или не, ез о зира на то да ли неко до а одо рава или се мршти на идеју камате.

У временима транзиције можда се може промовисати повећање или смањење штедљивости. У датом случају, међутим, много више се придржавам става да ће рационална, економски оријентисана осо а рећи се и следеће: „Више не могу у удућности да рачунам да ћу живети само од своје камате. Међутим, желим да живим у каснијим годинама, а да ипак оставим нешто својој деци; стога сада морам више да штедим.“ Укидање ропства према каматама мора, по мом мишљењу, имати овај ефекат на већину људи. Што се тиче старијих осо а, наравно да ће ити упућене на јавну подршку.

И овде морам још једном снажно нагласити да, с о зиром на тренутно оптерећење директним порезима на имовину и оптерећење индиректним порезима на сваки начин живота, ништа од дивних плаћања камата не преостаје, осим у случају осо е за коју – а то је заиста нешто неправедно и против чега се тре а орити – сав приход произилази само из вечних плаћања камата. Стога се вероватно не тре а плашити пада штедљивости.

Да ли је (гнусни) крупни капитал заиста толико есплодан? Зар није створио и средства за напредак великих размера који доноси плодове за човечанство веће од оних које уништава камата на зајмни капитал?

Не! Постављање питања само доказује да нам је мамонистичка фразеологија замаглила јасан вид.

Велики капитал није створио средства за напредак великих размера; већ је велики капитал израстао из рада! Сав капитал је акумулирани рад. Велики капитал је сам по се и непродуктиван, јер је о ичан новац сам по се и потпуно неплодна ствар. Из ума, рада и расположивих или већ развијених сировина или минералних ресурса производе се вредности и ро а – кроз рад и само кроз рад.

Јер ако неко уложи толико новца у најплодније пољопривредно земљиште, у нај огатији рудник угља, пољопривредно земљиште з ог тога неће рађати жито, нити ће рудник угља сам из ацити угаљ! Хајде да ово дефинитивно потврдимо.

Ако су људи измислили новац, он је сходно томе сасвим користан и разуман; јер у сваком У сложеној економији потре ан је овај (универзално признати) „ваучер за завршен рад“. Али то што је потенцијал у тим „новчаним царствима“ садржан да вечно расту из самих се е у огромност – а новац то чини, ако може да доноси камату – то је оно против чега се уни суштина нашег ића; то је оно што уздиже новац далеко изнад свих других земаљских манифестација; то је оно што новац претвара у идола. И све је то заиста само највећа самоо мана човечанства!

Ништа, аш ништа, не може произаћи само из новца. Сто, ормар, одећа, кућа, алат, укратко све око нас има неку вредност; на крају крајева, човек још увек може да користи поломљени комад намештаја као дрва за огрев, али са новчаницом од двадесет марака не може ништа да уради;
Не могу ни комад сира да умотам у то. Тек након што се људи разумно договоре о олакшавању размене до ара за потрошњу, о писању ваучера за о ављени рад, тек тиме папирић до ија смисао и сврху, и веома је разумно да фармер за своје жито до ије од компаније за ископавање угља не угаљ већ новац; дакле...

Machine Translated by Google

ваучер за остали завршени рад, нпр. виле, посуђе, плуг и косу. Али тиме и моћ новца тре ало да престане.

Дакле, велики напредак човечанства није постигнут новцем већ самим људима, њиховим смелим духом, њиховом поносном смелошћу, њиховим истрим умом, снагом њихових руку, њиховим заједничким, дакле друштвеним, марљивим радом. Тако поносно и тако јасно морамо видети. Људи су или оно што је важно, свакако не јадни комади папира које су људи измислили ради поједностављења трговине.

Даљи програм

Иако укидање ропства каматама није коначни циљ новог државништва; то је заиста најоштрије дело, једино дело које је у стању да уједини све народе у праву лигу народа, против тираније мамонизма која о ухвата све народе. Али то није крај.
Напротив, укидање ропства з ог камате мора довести до даљих корака, јер, као што смо видели, оно хвата гло ално зло у корену, и то управо у главном корену.

Тек када се испуни темељни захтев за укидање ропства уз камату, пут за социјалну државу иће први пут отворен. То се мора јасно препознати и мора се остварити упркос свим мамонистичким моћима. Поклич за социјализацијом [док ропство уз камату траје] није ништа друго до покушај да се створи труст свих индустрија и да се свуда створе гигантски конгломерати, над којима ће велики зајмни капитал, упркос свим порезима на огатство, природно поново имати одлучујући утицај у удућности. Социјалистичка држава на мамонистичким темељима је апсурд и по природи води компромису између социјалдемократије, већ снажно контаминиране мамонизмом, и крупног капитала.

Ми, насупрот томе, захтевамо радикално од ацивање мамонистичке државе и реконструкцију државе према истинском духу социјализма, у коме је владајућа основна идеја о авеза неговања – у чему стари основни захтев комунизма може пронаћи своје рационално и корисно задовољење – у о лику да сваки члан народа до ије своје додељено право на земљу домовине кроз државну расподелу најважнијих намирница.

Даље захтевамо, као костур нове државе, представништво народа кроз Веће народних представника, које тре а да се ира на најширој основи, а поред тога сталну Радничку комору, централно веће у којем радници нације имају глас сразмерно својој расподели по занимањима и економској класи.

Коначно, захтевамо највећу одговорност за директоре државе. Ова нова конструкција државе на социјалистичко-аристократској основи иће о рађена у додатном раду.
који ће се ускоро појавити код истог издавача. Међутим, предуслов за сву ову конструкцију остаје укидање ропства каматама.

Моје непоколе љиво веровање, штавише, моје знање ми јасно омогућава да схватим да укидање ропства према каматама није само спровођено, већ ће се и мора свуда прихватити са неописивим одушевљењем. Јер имајте на уму: за разлику од свих других идеја, покрета и подухвата, ма колико до ронамерних, који циљају на по ољшање човечанства, мој предлог не жели да покуша да по ољша људску природу; него се он примењује против токсичне супстанце, против феномена који је вешто – не, ђаволски – измишљен, потпуно супротан најду љем човековом осећању, да и се човечанство раз олело, да и се човечанство заро ило у материјализам, да и се од њега отело оно нај оље што има, душа. Рука у руци поред тога

Machine Translated by Google

Настаје страшна, немилосрдна тиранија новчаних сила, за које су људи само ро ови камате, постоје само да и радили за дивиденду, за камату.

Ду око узнемирени препознајемо застрашујућу јасноћу и истинитост старих и лијских пословица, према којима јеврејски ог Јахве о ећава свом иза раном народу: „Желим да ти дам да поседујеш сва лага света; пред твојим ногама ће лежати сви народи Земље и ти ћеш владати над њима.“

Ово гло ално питање је сада изложено пред свима вама. Гло ална питања се не решавају покретом руке, али идеја је јасна као дан. И дело се мора марљиво пропагирати; морамо јасно схватити да се суочавамо са најстрашнијим непријатељем, светским новчаним силама. Сва сила је на другој страни, на нашој страни је само правда, вечна правда продуктивног рада.

Пружите ми руке, радни људи свих земаља, уједините се!

Machine Translated by Google

Немачка држава на националном

Социјалистичка фондација

Machine Translated by Google

Предговор

од стране

Адолф Хитлер

Свакој великој идеји потре не су две ствари, воља за моћ и јасни циљеви. Воља за моћ, за осло ођењем, жарећи је и снажно лежи у нашим срцима, Готфрид Федер је у својој књизи „Немачка држава на националним и социјалистичким темељима“ представио наше циљеве јасно, једноставно и на начин разумљив свима. У њој су нада и чежња милиона пронашли о лик и снажан израз. Литература нашег покрета је у њој до ила свој катихизис.

Минхен, 8. новем ар 1923.

Адолф Хитлер

Machine Translated by Google

Предговор
до петог издања

Овде се мој рад, „Немачка држава на националним и социјалистичким основама“, појављује у серији „Националсоцијалистичка и лиотека“. Текст је остао у суштини и у основи непромењен, али су одломци који су се односили на околности времена када се ово дело појавило (1923) и позајмљени примери одатле из рисани, а о јашњења јеврејског питања скраћена, јер ће овом другом ити посвећен посе ан рад.

Ново издање тре а посе но да потврди чињеницу да се у основном програму ништа није ни најмање променило.

Мурнау, окто ар 1931.

Готфрид Федер

Machine Translated by Google

„Блажени су људи којима је потре на јака потре а“

намеће узвишену политичку идеју која,

ити сјајан и једноставан,

присиљава сваку другу идеју до а у своју служ у.“

Хајнрих фон Трајчке

Machine Translated by Google

Увод
до првог издања

Гледамо у   удућност пуни снажне наде и чежње. Немачка ће живети, Немачка не може пасти. Немачка је потресена као да је потресају неодољиви порођајни   олови новог до   а. Страшни окови самокривице, као и страни мучитељи, отпашће и   иће отресени снажним слегањем раменима, а Немачка ће марширати на челу народа.

Да толико патње и невоље није повезано са колапсом и пропашћу, могли   исмо са извесним осећајем среће учествовати у данима стварања новог до   а. Ако   ацимо поглед на деградацију дана, на з   рку садашњости, свуда видимо снажну вољу, оз   иљан рад, инспирисану интуицију. Немачка душа помера своја крила ка новом високом лету.

Данашњи задаци су моћни, већи и тежи него икад у тако   олној историји Немаца.

Дакле, потре   но је решити двоструки задатак - не само „о   новити“ државу и економију - већ да им дамо нови о   лик. А тиме и нови о   лик за културни и интелектуални живот нашег народа.

Стара немачка чежња за уједињеном Немачком мора коначно постати стварност, настаће нови економски закон и з   рисати ноћну мору капиталистичке економије засноване на интересима.

Толико су свео   ухватни и надмоћни задаци који нас очекују. Оз   иљни и опомињући стоји дух прошлости иза нас; испуњен страхопоштовањем пред оним што се историјски догодило, на чврстом тлу нај   оље немачке традиције, засноване на најранијој аријевској мудрости, народ и држава, економија и култура морају   ити изнова створени.

Овде радници морају   ити свесни своје огромне одговорности, заправо, носе их нада целе нације - ка сло   оди!

Али националсоцијалистичка идеја је много више од самог повратка или зао   илазног пута у старе предачке о   ичаје, она кида ланце марксистичке државе и економског о   лика, она, као прва и најодлучнија идеја, свесно води најтежу   итку против мамонистичких сила, против светоо   ухватне моћи свејеврејског империјализма, против духа гра   ежљивости, се   ичности и равнодушности.

Овај универзални и велики немачки осло   одилачки покрет проналази свог најмоћнијег, најснажнијег и најсвеснијег активисту у Националсоцијалистичкој немачкој радничкој партији. Странка је изложила своје циљеве у кратком програму који сажето сумира основне захтеве покрета у 25 чланова. Алфред Розен   ерг, главни уредник листа „Националистички посматрач“13, полемичког органа Националсоцијалистичког покрета Велике Немачке, на начин достојан захвалности о   јаснио је програмске тачке појединачно у кратком раду14 .

13Фолкишер Бео   ахтер је купила НСДАП 1920. године као орган странке, а уређивао га је Дитрих Екарт. до своје смрти 1923. године, када њиме је руководио Алфред Розен   ерг.

14 Розен   ерг је први о   јавио свој Весен, Грундсдтзе унд Зиеле дер Натионатсозиалистисцхен Деутсцхен Ар   еитерпартеи. Дас Программ дер Бевегунг 1923. године.

Machine Translated by Google

На основу овог дела је ар могуће рећи пријатељима и непријатељима шта Националсоцијалистичка немачка радничка партија жели. С друге стране, у литератури о националсоцијализму недостаје свео ухватно дело које и дало приказ политичких и економских идеја из којих националсоцијализам полази, које путеве намерава да крчи у погледу националне политике како и дошао до свог коначног циља, а то је националсоцијалистичке немачке државе, државе рада и учинка. Ово дело жели да испуни тај задатак.

Стога ћемо морати да осветлимо полазну тачку, пут и циљ националсоцијализма, показаћемо по чему ће се немачка националсоцијалистичка држава суштински разликовати од постојеће државе, која поља ће остати суштински нетакнута, на којим пољима ће ити суштинских реформи, а где ће се морати кренути суштински новим путевима.

Мораћемо да тражимо и откривамо нове путеве за јавни живот, посе но за националну финансијску политику, за решавање расног питања и питања повезаних са њим. Даље ћемо морати да се фундаментално поза авимо непријатељским приговорима, искривљавањима и лажима које су већ постале гласне.

Задатак који смо се и поставили је изузетно велики, а ипак је само мали део целокупног о има о нове Немачке.

Сви напори и или узалудни ако и одлучност до смрти и неограничена воља...

Вођа није радио на ефикасности идеја.

Најјача воља и ила узалудно потрошена када у својим срцима не исмо непоколе љиво носили јасну слику о томе како и ова немачка држава - Немачка, земља наших очева и деце - тре ало да изгледа у складу са нашом вољом - после наше по еде!

Machine Translated by Google

1. Темељи

Морални темељи

Темељ националсоцијалистичког државништва је потпуна одговорност према народу и према се и.

„Јавни интерес испред личног интереса“ је први закон националсоцијализма.

Може изгледати чудно да такав принцип мора ити генерално успостављен за државу, јер из историје познајемо периоде у којима је до ро ит целине ила у мислима владара као темељ њиховог државног вођства. Ако је данас потре но поставити овај принцип испред свих осталих разматрања, то је само израз чињенице да су данашњи јавни услови све само не израз овог јединог исправног политичког осећања. У овом првом принципу подједнако видимо колико су морал и економија уско повезани.

Јавни интерес пре сопственог интереса је пре свега морални захтев. Али он истовремено изражава са одличном језичком јасноћом хијерархијски поредак између до ро ити целине и оправдане тежње појединца за личним стицањем и имовином. Овај националсоцијалистички принцип стога ни на који начин не искључује приватну својину. Напротив: националсоцијализам у потпуности и потпуно признаје значај својине. Он зна да је лична својина и право сло одног располагања стеченом темељ сваке економије, а и, поред тога, сваке више културе; али националсоцијализам је подједнако препознао да је за признање приватне својине потре но повући сасвим јасне границе, то јест, где својина постаје само инструмент моћи и примењује се на експлоататорски начин против до ро ити целине.

Вероватно тешко да постоји једна оз иљно мислећа осо а која и желела да противречи овом првом принципу у овом општем о лику. Тешкоћа ће лежати у правилној процени јавних интереса у односу на интересе појединачних приватних лица. Упркос несумњиво постојећим
слагања да разматрања јавног интереса морају ити испред приватних интереса, значајно је да, према важећим правним идејама код нас, управо у погледу о лика коришћења имовине, није постојало морално ограничење одређено изван кривичног дела. Свакако је за рањено деловати насиљем против лижњег (изнуда - у иство -
у иство из нехата - издаја и незаконито огаћење итд.), али никада и нигде није ило за рањено гомилање неизмерног огатства и коришћење често прилично сумњивих анкарских и ерзанских техничких средстава у том погледу. Даље, закон даје сваком повериоцу право да немилосрдно лиши неисплативог дужника његовог дома и имовине када наступе неповољни услови -
олест, смрт, малформације, лоша жетва и глад - онемогућавају испуњење преузетих о авеза. Сваки искусан судија може да наведе ез рој случајева у којима је наш крут закон уништио економску егзистенцију у случајевима у којима се сваки здрав осећај за правду по унио против предаје вредног, марљивог човека, кога је, међутим, привремено прогонила лоша срећа, руталном притиску и стиску повериоца.

Неограничено признавање личног права на исправне и законите захтеве у целини мора логично довести до оштећења јавног интереса кроз се ично искоришћавање ове у основи изврнуте антисоцијалне правне идеје у супротности са нашим државним принципом „Јавни интерес испред личног интереса“.

Machine Translated by Google

Насупрот лажној фундаменталној формулацији која влада међу нама, капиталистичкој, налази се друга крајност, марксистичка идеја државе и економије. Фундаментална идеја овог економског о лика је порицање приватне својине. Марксистичка доктрина иде толико далеко да директно о јашњава имовину као „крађу“ (Прудон)15. Она захтева, на страном жаргону који је толико нејасан посе но немачким пролетерима, „експропријацију експропријатора“16 - другим речима, одузимање имовине! Ова доктрина која уништава државу, народ, културу и економију нашла је своју екстремну, али логичну реализацију у руском ољшевизму. У свом економском аспекту, ова крајност се може сажети у реченици:

„Све припада свима“.

Овде имамо посла са деперсонализацијом својине, са преносом целе својине у анонимну својину целине.

С друге стране, екстремно неограничено право на имовину које још увек влада међу нама већ нас је довело до последњег корака пред храмом ога Мамона, на чијим вратима златним словима стоји: „Све припада Једном“. Чак и овај застрашујући економски о лик мора подједнако довести до деперсонализације имовине - само на други начин - тиме што је, коначно, целокупно радно човечанство овде притиснуто у страшно дужничко ропство према анонимној финансијској сили.

У оштрој супротности са управо описаним економским екстремима марксистичког социјализма и висококапиталистичког мамонизма западних демократа, економски идеал националсоцијализма захтева реализацију принципа „Свакоме своје“.

Управо у овом принципу су морал и економија још једном најинтимније међусо но повезани. Уклањање моралних принципа из трговачког живота је заиста толико карактеристично за данашњу економију у којој управо супериорна моћ већег поседа, већа лукавост, вештина из егавања државне власти чак и у најризичнијим пословима, превагнуће. Поглед на хиљаде углавном мрачних постојања која спроводе своје несташлуке у свим великим градовима, која располажу фантастичним сумама, поглед на неколико туж и које долазе до суђења упркос свим отпорима учесника, показује нам колико је страшно изопачен данашњи трговачки морал. Размотримо, насупрот томе, страшну еду у круговима средње класе и ожењених радника који више не могу да плате млеко и хле за своју одојчад и децу у развоју, удимо јасни да се генерално у многим, многим случајевима часним радом тешко могу зарадити основне животне потре е, посе но...

када има деце о којима тре а ринути и одгајати их. Патња интелектуалаца и сло одних професија превазилази сваку меру; уметници првог ранга, посе но када њихова оријентација не одговара јеврејској оријентацији укуса која данас влада, потпуно су предати глади; праве немачке песме не могу постићи јавно извођење. Али сасвим неописива је патња оних који су, з ог лошег управљања државом у погледу финансијске политике, преварени за своју уштеђевину, пензионери и умириоци са малим капиталом, ратни инвалиди, они који су приморани да помажу у до ротворне сврхе, као и сви они који су се ослањали на сигурност јавних о везница, као и на ста илност наше националне валуте и златно покриће марке. Такво стање је распад економије - анархија. Марљивост се исплаћује недовољном накнадом, лењост се награђује, часна трговина трпи невоље, нездрава трговина, посредничка трговина, профитерство нај оље напредују. Што је продукција супериорнија у културним аспектима, то је гора накнада која се може до ити. Поверење се исплаћује са

---

15 Пјер Жозеф Прудон (1809-1865) изјавио је у свом делу из 1840. Ку 'ест-це куе ла прориете? да „ла проприете ц'ест ле том".

16 Ову фразу, позајмљену из француског израза „Техpropriation des expropriates“, користи Маркс у Капиталу, I, поглавље 24: „Последњи час приватне својине куца, експропријатори ивају експроприсани.“

Machine Translated by Google

издаја, и то од стране државе, која и тре ало да уде заштитник закона и правде, адвокат јавног морала.

Више нам уопште није потре но да указујемо на корупцију у јавном животу, јудаизацију и осиромашење штампе и јадно немоћно и недостојно вођство наше спољне политике како исмо указали на крајње срозавање нашег јавног живота и нашег економског морала.

Насупрот овом материјалистичком осиромашењу и контаминацији јавног живота, националсоцијалистичка идеја државе поставља дуго проверени принцип државе и економије: „Свакоме своје “, али пре свега „Јавни интерес испред личног интереса“. Уздизањем овог принципа на водећи принцип националсоцијалистичке државе, националсоцијализам се везује за нај оље и најславније периоде немачке историје.

„Suum cuique“17 је већ ио економски принцип здравог немачког раног средњег века, али посе но током дужег периода ио је о ез еђен кроз уређивање еснафа где је сваком додељиван његов део. Заједнички рад између мајстора и шегрта за арем пола или трећину пенија осигуравао је раднику његов приход,ољи рад и учинак су налазили своје признање и награду, а у случајевима изузетних резултата, славу и огату зараду.

„Suum cuique“ краси и највиши пруски орден, Орден Црног орла, мада овде у посе ном смислу да се његова круна дугује посе ним заслугама. Управо ово тумачење посе но одговара националсоцијализму - не толико зато што се овде ради о дворским украсима или једностраном одавању почасти војној служ и, колико зато што се у њему изражава морални садржај награђеног испуњења дужности према држави и народу, испуњење дужности које се о авља несе ично, ез намере и ез претходне риге о ниским платама, са потискивањем личних интереса у други план, рођених из унутрашњег, неиз ежног осећаја одговорности према држави и народу.

Ми, националсоцијалисти, проширујемо овај принцип и у другом смеру, додајемо „свакоме своје“ немачког средњег века и идеји „да заслужи своју круну“ Фридрихове државе, са највећим нагласком: „Злочинцу своју казну!“. Свакоме своје, да заслужи своју круну, сваком уредном и часном раду своју одговарајућу плату, сваком посе ном учинку своју већу накнаду, сваком сиромашном човеку и свакој осо и која је невино запала у невољу довољну помоћ из јавних средстава, али подједнако свима онима који делују против јавног морала и економског угледа - заслужену казну.

Међутим, наглашавамо да никако не спада у о авезе националсоцијалистичке државе да надгледа сваког појединачног грађанина у економским питањима, већ да економија нај оље напредује осло ођена колико год је то могуће ирократског туторства. Такође знамо да и смањење ризика у случају сваког појединачног грађанина кроз државу - пре у смислу Наумановог „човека ез ризика“, то јест човека чију основну егзистенцију држава тре а да о ез еди - постигло управо супротно од онога што је Науман од ње очекивао.18 Дужност државе мора ити ограничена на стварање предуслова за економију која сама се е држи

17 Свакоме своје

18 Фридрих Науман (1860-1919) ио је протестантски теолог и ли ерални политичар који је основао 1896. године и пропагирао о лик социјалног ли ерализма кроз свој часопис „Die Hilfe“. Након Првог светског рата, Науман је постао први председник Немачке демократске партије (ДДП).

Machine Translated by Google

што је могуће сло   однije од страшних лихварских појава које познајемо у данашњој држави капиталистичког капитализма заснованог на интересима.

Благостање државе стога мора поново постати највиши закон, ефикасност државе мора поставити принцип „Јавни интерес испред личног интереса“ испред свих осталих разматрања.

Међутим, овај принцип чини неопходним међу државницима, државним служ   еницима и онима који заузимају истакнуте положаје у јавном животу, карактеристику која је данас готово потпуно нестала из владе и јавног живота - одговорност.

Читав наш јавни живот данас стоји директно под знаком неодговорности. Делегати нису одговорни за - неко каже „имуни на“ - оно што раде и говоре у парламенту. Очајан израз када се сетимо да је овај израз преузет из медицине у којој се каже да је тело већ толико засићено отровима да новоу   ризани отрови штете телу много мање или уопште не штете, док   и здраво тело од њих умрло. Фракције нису одговорне за одлуке већине, министри нису одговорни за о   ављање своје функције јер су они само функционери странака које учествују управо у формирању владе. Ако нешто крене по злу, народ заиста трпи највећу штету, али такозваног одговорног министра само замењује други подједнако неодговорни партијски функционер. О правој одговорности нема ни говора.

Већ је апеловање на Свевишњег у до   а   ожанског права краљева, нажалост, пречесто   ило сасвим посе   ан о   лик неодговорности владајућих господара - (ретки изузеци за које је одговорност према свом   огу   ила синоним за њихов осећај одговорности према свом народу изричито се признају). Међутим, генерално, овај драги   ог је увек, у крајњој анализи,   ио само удо   ан заштитни штит иза којег се могла сакрити, на мердевинама чиновника одговорног само свом претпостављеном, министра одговорног само свом краљу и владара одговорног само свом   огу, најневероватнија неодговорност владајуће класе и њених представника у погледу стварних животних потре   а народа.

Националсоцијализам ће морати радикално да отклони ову државно санкционисану неодговорност.

„Највиша одговорност“ стајаће гвозденим словима изнад улазне капије националсоцијалистичке државе. Онај ко има част да стоји на водећој позицији за интересе великог народа не може се довољно снажно подсетити своје одговорности. Заиста, само онај може   ити вођа који носи овај најду   љи осећај одговорности у својим грудима. За све државне служ   енике и за оне који су у јавном животу, ова одговорност тре   а посе   но прописати и спроводити са   ескрупулозном строгошћу. Само на тај начин се може заиста изнудит Само на тај начин може се оживети и расти оно најдрагоценије што може омогућити вођи и народу да поново постану права национална и историјска заједница – поверење. А из поверења тада може поново расти вера која ће, уз одговорност вође, донети опоравак и о   нову Немачке, поновно   уђење немачке душе, у националистичком стању рада и учинка у којем ће свако пронаћи своје.

Machine Translated by Google

Економски темељи

У здравом економском телу морал и национална економија не могу ити одвојени. У супротном, економија најтеже пати, посе но у погледу најчаснијег задатка сваке економије – задовољавања потражње. Без вере у трговину, ез марљивости, ез лојалности служ еника и радника, ниједан посао не може напредовати. Ефикасност, правда, предузетнички дух, енергија, међусо но поверење између свих који учествују у економском задатку су неопходни предуслови за просперитет сваке економије. Све ове ствари тре а само рећи да и се признале у њиховом изузетном значају. Свако ко је морао да уде економски активан у садашњости и скоријој прошлости зна у којој мери данас недостају те лепе ствари. И ко коначно трпи штету од доктрина спасења марксизма и његових оперативних метода, штрајкова, са отаже и немарног и аљкавог рада? – Али на крају само становништво које је, кроз такве доктрине које разарају државу и народ, изгу ило сваки осећај заједништва и види свој најважнији посао у класној ор и. Стога, овој страни морају ити упућене и жал е које одјекују посе но из националистичких та ора да више нисмо народ, да прво тре а поново да постанемо народ ако желимо да повратимо изгу љени положај моћи и међународни углед.

Ове жал е су оправдане, али са жал ама се не иде напред. Марксизам није оклевао да оствари свој економски и политички идеал када је имао моћ за то, није се устручавао од руталног суз ијања дисидената: у Русији је заувек ућуткао своје непријатеље клањем целокупне уржоаске интелигенције, међу нама кроз законе за заштиту репу лике.[19] Стицање политичке моћи је очигледно предуслов сваке економске или националне политичке реформе. То знамо као и комунисти и социјалдемократе, али ми желимо политичку моћ не з ог ње саме, не да исмо искористили стечени положај моћи против одређене класе, већ да исмо створили предуслове за економски мир међу националним друговима повезаним у радну заједницу. Задовољавање потражње[20] је задатак националне економије – не профита илност, која је данас готово искључиво одлучујућа у производњи до ара. Са овим фундаменталним ставом националсоцијализма, улазимо у дефинитивну супротност основним економским идејама капиталистичке државе. Није произведено оно што је ило неопходно, већ оно што је ило профита илно. Све што није о ећавало да ће донети довољне камате и дивиденде, од почетка није ило прихваћено. Као посе но јасан пример лудила профита илности садашње капиталистичке економије може послужити чињеница да се изградња станова, упркос страшној потре и за становима – дакле упркос најхитнијим потре ама – једноставно не спроводи јер није профита илна! Да и изградња станова, посматрана на национално-политички начин у вишем смислу, заиста ила профита илна, не захтева на овом месту никакво даље о јашњење, већ је одмах јасно из онога што је речено, посе но у вези са друштвеним задацима државе. Даље, ако људи гладују и смрзавају се, онда капиталистичка економија усмерена ка профиту никако не види своју дужност у задовољавању ове потре е кроз производњу јефтине и до ре о уће, одеће и доњег веша итд., јер са смањеном куповном спосо ношћу становништва то није „профита илно“. С друге стране, индустрија луксуза у свим о ластима је пуна посла, јер никада

---

[19] Послератна Немачка има сличан закон, Савезни закон о заштити устава (Бундесверфассунгссцхутзгесетз), која је донета 1950. године.

[20] Под задовољавањем потражње тре а разумети задовољавање животних потре а, кроз приступачне цене укупност свих оних који су повезани у националну заједницу.

Machine Translated by Google

жељан да се окружи чистим луксузом као данас. Али капиталистичка идеја профита илности заправо постаје економска есмислица у гранама наше економије које данас владају свиме, у анкарском и ерзанском систему. Чињеница владајуће позиције анака најупечатљивије доказује економску есмисленост капиталистичке идеје. „Производњама“ анака и ерзи никада није нахрањено дете, никада није о учена смрзнута осо а, уопште никада није задовољена ни најмања потре а која је неопходна за живот. Ова изјава уопште није демагошка фраза, она чак не укључује ни непотре ност институција монетарних трансакција, већ само јасно показује колика огромна разлика постоји између заиста национално економског испуњења потражње, као што су националсоцијалистичке жеље, и потпуно приватно-капиталистички оријентисане економије засноване на профиту.

Чак ће и националсоцијалистичка држава имати своје анке и друге финансијске институције, али оне више неће ити владари националне економије већ њихове слуге, новац више неће ити господар државе и народа већ само неопходно помагало за размену до ара.
Тачно знамо да ће ова ор а против анкарског и ерзанског капитала значити најтежу итку за националсоцијалистички покрет, јер је данас највећи о им моћи који је свет икада имао концентрисан у анкарском и ерзанском капиталу.
Овде је у питању ор а на живот и смрт за власт, што противник зна оље од већине наших пријатеља и след еника. Ова итка ће ити много тежа јер су читави делови становништва и даље заро љени у лудилу профита илности.

Фундаментално питање на које и овде тре ало још једном јасно одговорити јесте питање како се националсоцијализам у основи налази у односу на власништво. Из фундаменталних запажања првог поглавља, а посе но из фундаменталног противљења марксистичком социјализму описаног тамо, произилази, са природном последицом, за националсоцијализам, фундаментално признање власништва. Ово признање приватне својине је превише ду око укорењено у аријевском животу. Креативни ум који препознаје околину, који промишља околину како и из ње створио и о ликовао свој свет, креативни човек који отима њене плодове из земље напорним радом, који се настани, гради се и домове и градове, који се, након што се настанио и укоренио у кругу својих рођака, својих расних другова, човек који затим на таквој инфраструктури укорењеној у земљи наставља ка вишој култури и ствара се и свој – тај – свет у вишем интелектуалном смислу, у о ластима филозофије, поезије, музике, уметности и вајарства – тај човек свакако не може другачије схватити него да су дела његових руку, која су настала из његових, такође његова својина. Из овог знања стваралачког човека директно произилази поштовање туђе имовине и произилази закон.

У фундаменталној и непомирљивој супротности са стваралачким умом стоји похлепни, лоповски ум других људи другачије расположених, који никада нису познавали дах стварања, који се немирно крећу с места на место, који никада нису могли нигде да пусте корен, који се нису експанзивно уздизали, и из земље, у дугом развоју до све више културе, већ су се, са својим немирно покретним умом и са својим новцем, селили из земље у земљу, када су „напасали“ појединачне градове или комаде земље. Чак и на пољима стваралачких народа Јеврејин је у суштини стајао прилично далеко од стварне производње, не познајемо Јеврејина као пољопривредника, не као занатлије, не као инжењере или градитеље, не као фа ричке и најамне раднике, а прави стваралачки геније му је стран чак и у ликовним уметностима и наукама. Покретни ум почиње своју карактеристичну активност само тамо где је дело створено стваралачком руком, предмет је произведен, тамо похлепни ум зна да на ави та до ра за...

Machine Translated by Google

се е и да их помери у своју финансијску корист. Не да и задовољила националну економску потражњу, већ да и остварила што већи профит за се е од овог промета производње ка потрошњи, поставила се између произвођача и потрошача – настао је трговац. Данас је трговац и мењач новца постао управни од ор и анкарски господар. Економија целог света је окренута наглавачке на нај есмисленији начин. Памучан, инвентиван, смео, креативан и продуктиван ум више не влада; влада покварен ум, неспосо ан да створи ило шта своје, експлоататорски и похлепан. Новац влада радом и крвљу.

Покретни ум Јеврејина је успео да учини све мо илним, чак и земљу кроз хипотеке, највеће дугогодишње индустрије кроз анонимизацију и кроз акционарска друштва, а кроз економију државних о везница, међународни капитал је чак одвојио владе од њихових народа. Данас су све владе зависне од великог кредитног капитала и у односу на своје народе оне су само инкасатори камата за своје анонимне господаре на Вол Стриту, у лондонском Ситију и Паризу.

Ова кратка запажања су нам показала најду љу тајну непомирљиве супротстављености између креативних народа и похлепног Јеврејина. „Аријевац ствара, Јеврејин гра и свет за се е."

Овде се може укратко додати да постоји веома танка разлика између имовине и поседа. Поседовање никако не мора нужно ити имовина, поседовање не може ити самостворено. У случају поседа, порекло поседа се не доводи у питање. Јеврејин је преузео посед над имовином аријевских народа и сада влада ствараоцима кроз своју финансијску моћ. Овај апстрактни о лик имовине у о лику правних потраживања, о везница, хипотека итд. учинио је цео свет данас потчињеним капиталу кроз камату. Каматни капиталистички економски о лик углавном не познаје границе поседа, он трпи да читаве нације са свим својим радом постану подложне камати шачице анкарских и ерзанских магната.

Насупрот овој не мало застрашујућој интересно-капиталистичкој пљачкашкој економији, националсоцијализам поставља ограничење права на имовину. Принцип овог ограничења лежи у реченици: „Јавни интерес испред сопственог интереса". Да се ово ограничење за имовину може подићи веома високо, произилази из чињенице да националсоцијализам ни на који начин неће од ацити чак ни највећа индустријска дела, све док остају у приватном власништву стваралаца (мислимо на Крупа, Манесмана, Тисена итд.), као супротна интересима целине, посе но када власници ових великих дела имају осећај и разумевање за друштвена питања и у стању су да пронађу праве границе између одговарајуће сопствене до ити од производње, адекватног одређивања цена за продају и задовољавање потражње националне економије, и одговарајућег и достојног о лика учешћа радне снаге у приходима дела.

Овде долазимо до кратких основних запажања о спољашњим о лицима производње. Снажно растућа немачка економија пре рата одликовала се веома срећном мешавином великих, средњих и малих предузећа. Сада, генерално, у тенденцији ка великом изнису заиста лежи опасност за националну економију утолико што следећи корак изнад великог изниса више не служи задовољавању потражње, већ високим капиталистичким интересима доминације тржишта и диктатуре цена. Ипак, јасно се признаје да одређене индустрије могу функционисати само као велики изниси. Ово се односи на оне индустријске гране које генерално означавамо као тешке индустрије. Без жеље да улазимо у детаље у овом тренутку, може се у основи рећи да националсоцијалистичка држава нема разлога да тежи фундаменталним променама у овим спољашњим о лицима економије. Националсоцијализам од ацује све врсте „социјализације или национализације" у марксистичком смислу. Наш економски идеал захтева што веће

Machine Translated by Google

рој економски сло одних егзистенција управо у средњим и малим предузећима. Знамо да су само сло одни и независни људи који могу сло одно располагати својим радом и приходима од рада испуњени оз иљним осећајем одговорности према свом раду, да се само на том тлу рађају моћне личности и да само на тлу сло оде и одговорности напредује осећај заједништва који уједињује оне повезане заједничким радом у заједницу живота и суд ине и тиме их чини сло одном, самосвесном нацијом.
Само на таквом тлу може се до ро ит појединца ујединити са до ро ити целине.

На границама државе и економије

Манчестеризам21 и државни социјализам су супротне тачке када је у питању успостављање граница које држава мора да поштује у својој интервенцији у економији. Прва доктрина захтева што је могуће више сло оде од сваког државног старатељства, највише и волела да види државу сведену на улогу ноћног чувара. Државни социјализам верује да већину послова нај оље води и администрира сама држава. Најекстремнији о лици социјализације или национализације, што је руски термин за вођење предузећа од стране свих, показали су свима који су непристрасно посматрали социјалистичке експерименте, са у едљивом јасноћом, да су такви комунистички о лици производње на дуге Онај ко је пратио наша о јашњења основа економије моћи ће ез тешкоћа да препозна унутрашње разлоге ове појаве. С једне стране, суз ијање предузетничке иницијативе, недостатак профитног мотива, уклањање конкуренције, а с друге стране, принуда на рад коју су Совјети спроводили немилосрдном силом, морају свести предност производње на минимум.

Постепени, лажи о лик „државне контроле“ предузећа, какав познајемо из нашег немачког економског живота, може се успешно применити само у различитим о ластима јавне економије. У о ластима које се воде у конкуренцији са сло одном економијом, посе но у о ласти велике индустријске производње (угаљ), комерцијални успех је снажно ограничен у поређењу са сло одном економијом, која је у позицији да доноси све важне одлуке рже и независније него што је нужно могуће у случају државних предузећа. Да исмо имали прави суд о томе која су предузећа уопште погодна за државну контролу, морамо ити јасни какву позицију држава заузима у укупном функционисању националне екон

О јаснили смо да националсоцијализам види задатак економије у задовољавању потражње. Произвођач и потрошач, произвођач и корисник, су два главна учесника у свакој економији. Сада знамо да је употре а, у крајњој анализи, увек и свуда чисто индивидуална, или изражена веома јасно: сваки комад хле а заиста може конзумирати само једна осо а, одећа је такође намењена само за личну употре у, фиат у сваком тренутку пружа кров само малом, повезаном кругу, радно место у сваком тренутку даје положај само можда већем, али ипак ограниченом рoју радних другова, тако да уопште не можемо говорити о заједничкој потрошњи или употре и производа. Ако је, дакле, потрошња, у крајњој анализи, индивидуална, исто важи и за производњу, за производњу до ара. Што је производ продуктивног рада вреднији, то је јасније да он произилази само из ви За дела ума у о ластима науке и ликовних уметности, у о ласти техничких изума и открића ово је одмах јасно, али чак и у случају састављеног дела у

---

21 Манчестеризам је школа економске мисли која је настала у 19. веку у Манчестеру као реакција на протекционистичке Кора законе из 1815. и 1846. године. Залагала се за сло одну трговину и подржавала индустријалце против аграрних интереса земљопоседничке аристократије. Главни заговорници овог покрета или су Ричард Ко ден (1804-1865) и Џон Брајт (1811-1889).

Machine Translated by Google

фа ричких предузећа, у којима механизација путем машина потискује готово у потпуности људски индивидуални рад, коначно и даље важи да пар ципела које управо тај радник производи може произвести само овај, а не други. Квалитет производа, међутим, опада са повећањем механизације. Већ у пољопривредном изнису важи старо правило: „Око господаре гоји стоку“, то јест, само лична рига узгајивача постиже највише резултате.

Сви покушаји комунистичке економије завршавали су се сваки пут потпуним неуспехом. Стога морамо фундаментално изјавити да и потрошња и производња иду против социјализације. Чим је човечанство напустило прво итне економске о лике индивидуалне економије у породици и прешло на сложеније економске о лике кроз поделу рада и формирало велике државне заједнице, између производње и потрошње умешало се нешто ново - трговина и финансијски систем.

Ово врло једноставно економско-филозофско запажање даје нам најјаснији доказ о о ластима у којима држава мора да ограничи своју економску активност. Заиста је одмах јасно да се овде ради о питањима у којима је сваки појединац подједнако заинтересован. И логично је да ће овде држава пронаћи свој о им дужности као отелотворење заједничких интереса.

Ако је наша економска филозофија исправна, држава је морала да учини нешто узорно у једној од ових о ласти, ако се већ окушала у једној. То је учинила и у о ласти транспорта. Поступци немачких железничких власти пре рата или су управо узорни, и то су чак и данас у мери у којој стара верност дужности и савесност и даље владају. Такође се често приписује посе но савршенство недржавном железничком систему у Америци; ово је такође тачно у одређеном контексту утолико што се сао раћај одвија много сло одније, а многе мале потешкоће које су код нас везане за ирократски систем тешко и се могле из ећи. Чак је и изградња локомотива великих димензија у Америци раније изазивала запрепашћење код нас, али главни разлог за то је ио тај што је шири колосек америчке железничке мреже то заиста учинио технички лакшим. Али ово није аспект транспорта, већ техничка чињеница која не спада у о им наших запажања. С друге стране, много важније за наше питање је - ез едност железничког сао раћаја. У овој о ласти, немачке железнице су стално иле свесне овог најважнијег задатка државног транспорта и могу се похвалити репутацијом да су технички и организационо учиниле све што је ило могуће. Са каквом неодговорном непажњом су животи путника или угрожени у овој о ласти управо на америчким и француским железницама, види се из историје железничких несрећа на америчким и француским железницама пре национализације, све док су оне служиле езо зирној тежњи за профитом париских Ротшилда. – Чак и овде, дакле, још једном видимо фундаменталну супротност између капиталистичке идеје профита илности и идеје дужности економије задовољавања потражње.

Задатак трговине је, пре свега, да служи националној економији кроз сигуран, рз и јефтин превоз ро е и људи до места употре е или рада. Питање профита илности долази тек на друго место у државном предузећу, или је то само питање царинске политике. Трговини природно припада и поштански и телеграфски систем. Чак и овде је потре но само часно сећање на учинак немачке поштанске и телеграфске администрације да и се показало колико је држава сигурно, рзо и поуздано испунила овај важан национално-економски задатак.

Machine Translated by Google

Трговина се, с друге стране, увек сматрала искључивим задатком приватне предузетничке иницијативе. Сада се о трговини не може тако недвосмислено говорити као о транспортном систему. За државну регулацију од почетка долази у о зир само одређена врста ро е, заправо ро а широке потрошње. Колико год се мало разумевања могло очекивати пре рата о државној регулацији трговине најважнијим прехрам еним производима – удући да је доктрина сло одне трговине владала нашим националним економским начином мишљења – толико се мало може очекивати данас, с о зиром на естидно лихварство на најважније прехрам ене производе током још увек неза ораљеног послератног периода, да ће идеја да је задатак државе да о ез еди припрему, пренос и дистри уцију најважнијих прехрам ених производа пасти на плодно тло. Изузетно налазимо, чак и међу нашим антиподима у економској о ласти,ољшевицима, покушаје да реше овај про лем, то јест, кроз државну контролу производње и њене дистри уције. Оно што је ту погрешно, као што смо већ показали, јесте жеља да се производња води или да се она увек схвата на начин који контролише држава. С друге стране, правилна расподела производње је несумњиво посе но важан државни задатак. Занимљиво је да су у Русији једине уржоаске организације које су остале сачуване иле пољопривредне производне и потрошачке задруге, дакле, другим речима, оне организације које су се и прецизно поставиле задатак складиштења и сакупљања најважнијих прехрам ених производа у општем интересу и, с друге стране, сна девања потрошача у општем интересу. Преглед нашег не Економски живот нам сада показује да, чак и међу нама, ова идеја није потпуно нова, већ да се задружна идеја све више шири свуда и тиме ствара предуслове које националсоцијализам има на уму за регулисање овог изузетно важног питања. Задружно коришћење пољопривредних производа о ез еђује, с једне стране, пољопривреднику одвоз његових производа по адекватним ценама, о ез еђује задружну куповину ђу рива, пољопривредних алата итд., а посе но покушава да о ез еди задовољење потражње оснивањем пољопривредних складишта. С друге стране, потрошачки савези су са своје стране предузели сасвим практичне кораке да што директније сна девају потрошаче производима, а пре свега уз суз ијање посредничке трговине. Спајање производних и потрошачких задруга под државним надзором тре ало и да реши ово питање.

Чак и овде је суштина питања поново: Не профита илност, већ задовољавање потражње је први задатак економије.

За трговину остаје више него довољно простора да је окупира, посе но у свим о ластима где долази у питање лични фактор ризика. За прехрам ени производ који је увек ез едан и у свим околностима продаје, фактори који карактеришу пословног човека су од почетка елиминисани.

Финансијски систем је трећа и најважнија ствар која тре а да се подвргне државној регулацији. Многи финансијски теоретичари о јашњавају новац као средство размене за размену производа; ово о јашњење заиста није погрешно, али није ни свео ухватно нити јасно. Ипак, ова дефиниција изражава исправан осећај да је новац помоћ у промету ро е. Чињеница да држава за се е полаже право на ковање новца већ доказује да држава сматра новац посе но важним пољем јавног живота. Чињеница да је држава произвела читав низ чланова у кривичном законику који се аве фалсификовањем слично доказује да је то јавна ствар од првог значаја. У ствари, држава је такође дуго времена одређивала својим ауторитетом шта тре а да важи као новац у јавности.

Machine Translated by Google

трговина. Посе на оријентација финансијских теоретичара – чарталиста22 – представља државну теорију новца која сажето гласи: „Новац је оно што држава прогласи новцем". Тиме је новац потпуно одвојен од супстанце новца, а печат државног суверенитета је довољан да се направи „новац" од гвожђа, алуминијума, порцелана и, пре свега, папира. Садашњост нас учи да је ова теорија заправо постала стварност. Противници ових финансијских теоретичара – металисти23 – држе се старе идеје да новац мора имати унутрашњу вредност, дакле мора ити од племенитог метала (злата и сре ра). Односи садашњости не потврђују ову оријентацију јер, у ствари, држава чак прави новац од папира, и то новац којим се заиста може нешто купити, чак и када су новчанице направљене од сасвим езвредног папира. Али питање куповне моћи овог новца је друга прича. Овде опадајућа куповна моћ новца, која је о рнуто пропорционална растућој количини папирног новца, изгледа да доказује да су металисти или у праву, јер заправо златници и сре рњаци нису изазвали гу итак куповне моћи папирног новца. Али то је з ог другог разлога, наиме з ог ро ног карактера златног новца. Не зато што је златни новац право злато, већ зато што је златни новац такође ро а. Новчаница од двадесет марака данас црпи своју куповну моћ уопште не од жигосаног знака државне валуте „20 марака", већ од свог садржаја ро е рафинисаног злата. Али не можемо се овде дуже задржавати на овим финансијско-теоријским контроверзним питањима, мораћемо опширније говорити о овим питањима у представљању државног финансијског система према о разложењу националсоцијалистичке реформе. Овде се ради о препознавању да финансијски систем, у случају питања које нас тренутно занима о границама државе и привреде, у сваком случају припада о ластима које, као изузетно важно питање целокупног економског живота, аш као и трговина и размена најважнијих прехрам ених производа, свакако морају ити подвргнуте најпажљивијој фидуцијарној регулацији од стране државе.

Значај финансијског про лема сам по се и данас не захтева посе но о јашњење. Моћ великих финансијских сила које владају свиме очигледна је свакоме ко жели да је види. Проницљива осо а је већ одавно препознала да је управо неспосо ан, погрешан начин на који се држава позиционирала у погледу финансијског система основни разлог за садашње катастрофално стање у државним финансијама. Чињеница да већина такозваних државних централних анака уопште нису чисто државне институције већ акционарска друштва у којима су владе задржале за се е само одређена надзорна права већ даје представу о замућеном стању у о ласти јавног финансијског система.

Националне политичке фондације

Нема државе ез моћи, а ез ауторитета нема владе. Ништа није очигледније само по се и и непосредније очигледно здравом разуму. Ако се међу нама у владиним круговима и данас верује да је уопште могуће владати са потпуним недостатком војне и политичке моћи, мора се приписати потпуном занемаривању наше јавне мисли.

Моћ ез инструмента моћи је незамислива; политичка моћ и војна средства моћи међусо но се условљавају једнако лиско као што се економија и морал не могу раздвојити. Да и се повратила изгу љена моћ, постоји само једно средство - стварање војног инструмента моћи.

22 Чарталисти подржавају употре у фиат новца или токена које издаје влада (латински: charta) као националне валуте.
23 Металисти сматрају да новац црпи своју вредност од племенитих метала и противе се фиат новцу јер нема суштинску вредност.

Machine Translated by Google

Како је страшно кажњена наша јадна отаџ ина јер се одрекла идеје о моћи и предала се пацифистичкој фанфари коју сада доживљавамо свакодневно и сваког сата. „Да исмо спречили гору ситуацију“ сами смо се предали и уништили своје оружје, „да исмо спречили гору ситуацију“ потписали смо Версајски диктат, „да исмо спречили гору ситуацију“ ерлинска влада је рекла да и амин на све што је од нас тражено, „да исмо спречили гору ситуацију“ дозволили смо да се против нас спроведе свака зло а, свако понижење, свака експлоатација. Овом естидном паролом кукавичлука и понижења немачки народ је одведен у све већу еду. Испунили смо оно што је од нас тражено, и...

Министар који је желео да уде Немац, др Ратенау24, усудио се јавно да изјави: Не постоји апсолутна немогућност испуњења, већ је само питање колико ду око се може дозволити да народ падне у невољу! То значи другим речима - иако су Ратенауове речи већ довољно јасне: немачка нација је потпуно еспомоћна, политички је потпуно немоћна, интелектуално је готово затупљена, може само да настави да ради. Дозволила је се и да уде оптерећена тако огромним теретом кривице да чланови Иза раног народа могу, на основу тих репарација, заувек да воде гламурозан живот ез рада у свим земљама света на штету немачког рада. Али сада постоји опасност да се чак и огромна радна снага Немаца сломи под фантастичним теретом. Стога се Немци морају стално одржавати у животу стимулансима и управо на тај начин одржавати на граници својих физичких капацитета како и могли да раде, увек позивајући сву снагу у варљивој нади да ће се једног дана осло одити својих терета. „Само је питање колико ду око се може дозволити да народ падне у невољу!“ То је ио политички став министра Ратенауа који су толико славили сви репу ликанци.

Ако смо се и присетили ове парадигме модерног немачког државничког умећа, то је ило само да исмо потврдили овај тако страшни пример који нам је тако лизу, неод рањиве и ненаоружане нације која једноставно мора да трпи све, чак и свако подсмехивање. Насупрот томе, за нас је валидно веровање у споља моћну државу која једина може да гарантује мир и сло оду. Осло ађамо се историјских разлога, то није задатак манифеста већ ствар за историчара.

Пандан идеји споља усмерене политике моћи је унутрашње усмерена крута уставна држава. При лижили смо се овом идеалном стању у Бизмарковој држави моћи, али у о ластима које су се тицале финансијског система и неограниченог признања приватне својине и захтева који су из тога произилазили, наше правне идеје су у потпуности стајале под капиталистичком идејом.

Не тре а посе но наглашавати да у погледу унутрашње политике националсоцијализам езусловно стоји на становишту закона у мери у којој сви тре а да уду једнаки пред законом и да не тре а да постоји разлика у друштвеним порецима. Али суштинска трансформација је неопходна. остварити у односу на основну идеју закона која за Немца означава унутрашњу потре у, до ровољно потчињавање вишим интересима целине, док се прописи закона који данас важе код нас појављују једноставно као заповест власти и заправо као заповести власти која не стоји у служ и целине, већ је, управо у вези са питањима имовине, заштиту имовине ставила испред заштите

24 Валтер Ратенау (1867-1922) ио је јеврејски индустријалац и политичар који је служио као министар за о нову 1922. године, а затим и као министар спољних послова 1922. године. Његово инсистирање да Немачка тре а да испуни своје о авезе према Версајском споразуму изазвало је непријатељство немачких националиста и у ијен је у јуну 1922. године. Реакција Вајмарске владе на овај атентат ила је доношење Закона о заштити репу лике (Republikschutzgesetz) у јулу 1922. године, на који се Федер често позива.

Machine Translated by Google

личности. Питање новог уређења јавног права мораће ити детаљније размотрено у другом одељку.

Сада се укратко осврћемо на питања спољашњег о лика државе. Коначна одлука о овом питању није ни на који начин хитна. Оно се генерално може решити само након сасвим основног чишћења наших унутрашњих политичких услова. Једини могући пут до овог унутрашњег политичког чишћења чини нам се искључиво кроз диктатуру која са потпуном одлучношћу пресеца и спаљује изворе распадања и олести у нашем националном телу.

Захтеви које постављамо таквом вођи су изузетно високи; страствена љу ав према свом народу, непоколе љива воља, готово сомнам улистичка сигурност у свим својим одлукама морају га одликовати. Да његове интелектуалне спосо ности морају ити изнад просека је очигледно, али знање и спосо ности у различитим о ластима нису одлучујући фактор. Знање и учење могу остварити и други - Колико људи има високог знања, велике јасноће мисли, велике интуиције, најфинијег уметничког талента - али ако им недостаје последња ствар, страствена воља, непоколе љив импулс, заснован на најду љој моралној оз иљности, онда никада неће корачати напред на челу нација, као пионири и вође, ка новим висинама. Мислимо на верске геније попут Христа и Лутера, Савонароле[25] и Мухамеда, државнике попут Бизмарка и Кромвела, генерале попут Фридриха Великог и Јорка[26], итд. Диктатор мора ити потпуно сло одан од свих непотре них ограничења и оклевања, за њега не може ити никаквих неиз ежности, јер он мора ити тај који ствара историју и он хвата смелом одлучном руком када му куцне час, он отелотворује чежњу нације, и стога никада не греши и носи га фанатична љу ав оних којима његово дело доноси осло ођење. Мора ити у стању да мрзи, тако снажно и немилосрдно као што воли свој народ и свој свети задатак. У односу на своје помоћнике и колеге стоји као први међу сло одним и једнаким људима.

Ова стара немачка идеја чини темељ ове гвоздене везе између вође
и његове пријатеље зарад циља.

Он је вођа зато што се доказао, и све док се доказује.

Свака моћ као да је удвостручена његовим присуством
Он црпи сваку латентну енергију,
Показујући свакоме његов посе ан таленат,
Ипак, остављајући све да уде онакво какво је природа створила,
И гледајући само да они не уду ништа друго
На правом месту и време.

(Шилер, Валенштајн)[27]

Строг је и неопрезан према се и, оријентише се према својим законима. Има времена за свакога и слуша свакога, али је сасвим у стању да разликује важно од неважног. За остварење свог циља не сме се плашити...

---

25 Ђироламо Савонарола (1452-1498) ио је доминикански фратар који је проповедао против корупције државе и свештенства и прорекао да ће Фиренца постати моћан Нови Јерусалим ако исправи своје моралне мане. Његово додатно од ијање да подршка Светој лиги папе Александра VI против Француске изазвала је његову екскомуникацију 1497. и погу љење следећег година.

26 Лудвиг граф Јорк фон Вартен ург (1759-1830) ио је пруски фелдмаршал који се противио сарадњи пруског генерала Јулијуса фон Граверта са Французима током Наполеонове инвазије на Русију 1812. године и стога је ио кључан у формирању Шесте коалиције против Наполеона која се завршила Наполеоновим прогонством на Ел у 1814. године.

27 Фридрих Шилер, „Пиколомини“, прва драма у његовој трилогији о Валенштајну (1799). Превод је од Семјуела Тејлора Колрица.

Machine Translated by Google

крв и рат, он не сме да се смири и опусти док не постигне свој циљ, затим осигурава своје дело колико је то људски могуће, али може и сам да се повуче, као што је то учинио диктатор Сула, и тиме осигурава своје дело на двоструки начин, тиме што делује са дистанце, али ипак не присиљава све кроз своју снажну личност да се мери изванредним стандардима; с друге стране, сло одније и независније след еници ће моћи да се развију ако Титан не уде стално одређивао политичку свакодневицу, већ ће остати вођа у духовном смислу. Такав сјај деловања ће одликовати диктатора који ће поново повести Немачку до висине. Ако се тада пронађе излаз из лата кроз достигнућа изванредног вође, поново ће се стећи унутрашњи и спољашњи предуслови за независан национални живот, тада ће нација поново моћи да одлучи о спољашњем о лику државе.

Наше виђење удућег о лика државе иће суштински под утицајем начина на који ће се конституисати одређени о лици јавног живота, посе но право гласа и народно представништво које из њега произилази. Свакако исмо могли да размишљамо о могућности здравог репу ликанског о лика државе, као у старом Риму. Заиста, скоро сва историјска сећања у Немачкој указују на монархијски о лик државе. Сада, са монархијским о ликом државе ни на који начин није нераскидиво повезана династичка идеја. Напротив, чини се да су се пречесто династички интереси развијали у великој мери на штету народа. Још један фактор нас опомиње на крајњи опрез у питању могућег поновног увођења монархијског о лика државе - последице наслеђивања међу династијама. У олној историји немачког народа може се више пута наћи да је трећа генерација након значајног владара проћердала наслеђе својих предака, оштетила част и достојанство нације, изгу ила положај моћи царства и уништила мир и лагостање грађана. Оно што Немац замишља када говори о предностима монархије, посе но под наследном владајућом кућом, јесте увек мисао на оне којима је историја дала епитет „Велики“. Мислимо притом на Карла Великог, Отона Великог28, Фридриха Великог29 и неколицину који су рангирани у ранг са овим правим владарима; већ само пролазно сећање на галерију неспосо ности, лењости, се ичности, расипништва, фантазије, удаљености од народа и других опасних карактеристика које се везују за имена Луја По ,ожн

[28] Карло Велики (око 742-814) постао је краљ Франака 768. године и проширио је своју власт ван Франачке на Каролиншку династију. царство које је о ухватало већи део западне Европе.

29 Ото Велики (912-973) ио је војвода од Саксоније који је постао краљ Немаца 936. године, по едио Мађаре 955. године и освојио краљевину Италију 961. године. Године 962. крунисан је за цара од стране папе Јована XII и владао је из Рима као цар Светог римског царства.

30 Луј од Пјеа (778-840) ио је син Карла Великог, са којим је владао као савладар од 813. године. Године 817. поделио је своје царство међу своја три сина и свог нећака Бернарда, који је владао као краљ Италије. Међутим, Бернард се по унио против свог ујака и кажњен је ослепљивањем, у рзо након чега је умро. Луј се јавно искупио за своју окрутност и тиме изгу ио велики део свог угледа као владар. Франачко царство је оележено грађанским ратовима током остатка његове владавине.

[31] Отон III (980-1002) је ио на челу Светог римског царства од 996. године и током своје владавине суочио се са великим отпором словенских народа, тако да је ио приморан да напусти царске територије источно од Ла е, иако је ипак успео да учврсти утицај хришћанства у Пољској и Угарској.

[32] Вацлав I (око 907-935) из династије Пшемисловића ио је војвода Бохемије од 921. године. Године 929, Бохемију је напао источнофраначки краљ, Хенрик II Птичар, и приморана је да поново почне да плаћа данак овом другом. Вацлава је у ила група племића у савезу са његовим ратом Болеславом, који је постао следећи војвода Бохемије.

33 Чарлс VI (1368-1422) је називан „le bien-aime“ (Вољени), као и „le fou“ (Луди). Патио је од напада лудила, а његову владавину су оележили континуирани суко и такозваног Стогодишњег рата. Чарлсов текући суко са Бургундијом искористио је Хенри V од Енглеске, који је по едио Французе у ици код Азенкура 1415. године.

Троашким споразумом потписаним 1420. године, Хенрију је дата за рак ћерка Чарлса VI, Катарина, као и право наследника француског престола.

Фридрих Вилхелм III34, Вилхелм II35 довољан је да се јасно препозна да династички о лик државе ни на који начин не укључује гаранцију лагостања нације.

Оно што изражава склоност Немца ка монархији јесте потре а Немца за вођом и спремност да се потчини вођи. Управо ова последња карактеристика је можда посе но типична карактеристика Немца, превише до ро познајемо ову црту немачког карактера у њеним до рим и лошим аспектима. Оданост до смрти му је омогућавала да се ори и извојева најмоћније по еде, омогућавала му је да прати чак и стране заставе; али то укључује и велики недостатак независности међу сла ијим типовима до тачке езвредности и ропства, љу ав према стварима страним и недостатак расуђивања.

Питање сукцесије стога, у самој Немачкој, није тешко решити.
Много теже питање лежи у про лему вође.

Из ор вође је до сада мање-више увек ио препуштен чистој случајности.
Кнежевски рачни кревет заиста ни на који начин није гаранција интелектуалних капацитета и неопходних карактерних осо ина које се свакако захтевају од монарха. А ако се сетимо савремене немачке економије, где само чланство у странци одлучује о квалификацији за највише званичне положаје, овом питању морамо посветити посе ну пажњу.

Тешкоћа лежи, у сваком случају, у очувању моралних и карактерних квалитета онога у чије руке тре а да уде стављена суд ина народа. Међутим, док диктатор преузима вођство од се е, као носилац националне чежње, удући вођа мора заправо произаћи из свесне воље нације као нај ољи и најпогоднији.
Стога може остати потпуно отворено питање да ли највиша вредност тре а да уде о једињена у једној осо и или да ли државно руководство тре а да се састоји од две или више осо а. У сваком случају, једно је чврсто за нас, да ће онај коме је поверено вођство највиших државних послова, ило да су то крунисане главе или конзуларни дуомор тријумвират, имати највишу одговорност, у нај ољем могућем случају, утемељену у уставу. Највиша одговорност ће стога ити најважнији национални политички темељ који ће разликовати националсоцијалистичку државу од претходних о лика владавине.

Посе ан аспект националних политичких основа националсоцијалистичке државе је захтев за националистичком државом у којој су припадници страних земаља и раса искључени из вођења државних послова, као и из преузимања јавних функција.

Велика лекција целе немачке историје може се сажети у чињеници да је Немачка увек ила сиромашна, сла а и јадна када су њени владари тежили страним интересима и када су уске, мале риге појединачних покрајина и градова стављене изнад заједничких послова Рајха; и исто тако је Немачка увек ила јака и моћна када је ила уједињена и када су њени владари мислили и осећали на немачки начин, а покрајине и градови осећали се као чланови велике заједничке домовине. Затварање нације споља са сваком сло одом и разноликошћу изнутра. То је исправна идеја немачке државе. Бизмарков Рајх је већ

34 Фридрих Вилхелм III (1770-1840) ио је краљ Пруске од 1797. године. Иако је покушао да спроводи политику неутралности у Наполеоновим ратовима и није се придружио Трећој коалицији, ио је приморан од стране проратне странке коју је подржавала његова краљица Лујза да се придружи Четвртој коалицији 1806. године, што је довело до итке код Јене у којој је Пруска поражена од Наполеона.

35 Вилхелм II (1859-1941) ио је последњи немачки цар и владао је од 1888. до новем ра 1918. Вилхелм није подржао Бизмаркове строге антисоцијалистичке законе и сменио је канцелара 1890. године. Када је Аустрија ила приморана да нападне Ср ију након атентата на надвојводу Франца Фердинанда у Сарајеву, одлучио је да подржи Аустро-Угарску иако је ио свестан опасности од рата у који и могле да уђу Русија, Француска и Енглеска.

Machine Translated by Google

веома се при лижили овом идеалу идеје немачке државе, само што су наша расна раћа у немачкој Аустрији36 и даље остала ван Рајха.

Уједињење свих немачких племена у затвореној националној држави је стога наш најзначајнији национално-политички циљ. Унутрашњеполитички, федеративни и федерални карактер већих покрајина, какав је историјски настао, тре а одржати или о новити. Националне политичке основе у том погледу су следеће: Све функције Рајха у којима је у питању политички положај Немачког Рајха у односу на стране земље су питања Рајха. То су Министарство спољних послова, ам асаде и конзулати, пасошки систем, контрола спољне трговине, царински систем и, пре свега, војска и морнарица.

С друге стране, на унутрашњем политичком плану, тре а неговати идеју о најдалекосежнијој независности појединачних покрајина или савезних држава. Финансијска независност је предуслов за независно постојање нације, тако да ће пореско законодавство морати ити делегирано углавном покрајинама.

Законодавство за грађанско, трговинско и кривично право иће регулисано законом Рајх али у пракси потчињен покрајинским правосудним и полицијским властима.

На сличан начин, транспортне институције ће свакако ити регулисане према директивама закона Рајха, али ће ипак остати, у својим финансијама, административно и оперативно, под покрајинским суверенитетом.

То што сло ода вероисповести тре а да остане у потпуности потврђена уставом не захтева посе но помињање; с друге стране, религије чији списи нису у потпуности написани на немачком језику и доступни свима и чији садржај садржи доктрине опасне по државу неће уживати ову заштиту.

Уставни о лик основног социјалистичког карактера Рајха је посе но наглашен у о ласти радног права, као и у о ластима осигурања за случај олести, незгоде, старости и инвалидитета и иће оље спроведен него што се то дешава данас.

Увиди и постављање циљева

Ако свака темељна о рада питања везаних за време захтева одговор на три питања: Како је сада? Како је до тога дошло? и Шта сада? – јер ез овог основног истраживања никада се не може очекивати потпун и савестан рад – то важи у вишем смислу када је у питању изградња нове државе. Опис садашње ситуације у оквиру овог рада природно има место само уколико је реч о издвајању итних карактеристика садашњих критичних стања државе и економије. У таквом задатку се посе но мора из егавати узимање ило каквих симптома као узрока. Управо је то вештина сваке дијагнозе која се не заварава спољашњостима или израслинама, већ ду ље истражује узрок ствари. То постаје најјасније у медицинском примеру или у случају живог човека. Ако се негде у телу појави оток, узрок тре а прво тражити у олести дотичног дела тела; чињеница да је тај део тела олестан има свој узрок у лошем стању крви; али чак ни ово сазнање не тре а сматрати последњим узроком, већ ће лоше стање крви заузврат ити последица лоше или недовољне исхране. Сада, лек не и могао да успе ако и се лекар орио

36 Репу лика Немачка Аустрија је назив дат држави формираној 1918. године након Првог светског рата од земаља немачког говорног подручја Аустроугарског царства. О ухватала је, поред садашњих аустријских територија, Јужни Тирол и Тарвизио (сада у Италији), јужну Корушку и јужну Штајерску (сада у Словенији) и Судете и Немачку Бохемију (сада у Чешкој Репу лици).

Machine Translated by Google

само спољашњи феномен; тиме и у нај оњем случају наступило привремено олакшање, смиривање олова, али и олест наставила. Чак ни покушај лечења третманом за пречишћавање крви не и могао донети трајно излечење ако се основни узрок, наиме лоша исхрана или друге штетне околности, не и уклонио. Само такав третман изнутра ка споља може донети право излечење. То је свима јасно. Управо тако се мора спровести истрага ако имамо посла са олесним националним телом. Чак и овде је врло мало корисно ако се оримо против спољашњих симптома олести. Превише до ро се осећа као тужна истина до ро позната изрека: „Мали злочинци се о есе; велики се пуштају на сло оду". Учесталост кршења општег интереса је само спољашњи знак чињенице да се иза кулиса дешавају ствари које у великој мери штете општем лагостању. Јер, само ако је нешто труло у држави, тако велика штета може да опстане и постане трајна опасност за постојање саме државе. Ако је сама држава олесна, онда се са највећом вероватноћом може претпоставити да је узрок томе погрешан интелектуални став у погледу народних интереса и у погледу стварних функција и ауторитета саме државе. Стога се лек, у крајњој анализи, може очекивати од нове здраве идеје о држави, кроз стварање здравог, снажног државног руководства које је потпуно независно и није оптерећено гресима прошлости. Свако решење које полази од компромиса са постојећим силама или које покушава да се поново веже за урушене о лике раније државе носи у се и семе сопственог пропадања. У вези с тим, мора се упозорити и на везивање за историјске државне о лике који сами по се и нису или лоши, али су ипак врло рзо подлегли колапсу.

Које су сада најупечатљивије карактеристике садашње кризе?

Споља и површно – као у случају грознице – висока температура или, преведено на економско-политички језик: узнемиреност, напетост у свакој прилици, немир и неред. Изузетно је значајно да је свака учмала и лења осо а, али и цела армија стварних дужника, увек најгласније хвалила „одмор и ред" као лек за све. Одмор и ред, наравно, нису политички циљ уопште, већ само стање које показује да здрави услови владају унутар националног тела. Али ако је нација олесна, сасвим је природно и само по се и очигледно да се то манифестује у немиру и нереду. Политички став који проповеда и тежи да успостави само „одмор и ред" је стога потпуно погрешно усмерен; с друге стране, он само помаже олести да продре све ду ље, док смрт не уђе са најстрашнијим грчевима.
Чак и чиреви и гнојне отоке, схваћени као персонификовани, природно желе да олесник остане прилично миран, јер се ацили тада могу тако чудесно рзо размножити и проширити по целом телу и потпуно га иструлити и изнутра. Не, напротив: нестаните са гнојним отоцима! Они се морају исећи, не могу се наводити олови оперативног напада као противразлог; пацијент мора ити извучен из свог лошег окружења, а пре свега мора до ити здраву и јаку исхрану.

Даљи симптоми су попуњавање државних позиција неодговарајућим елементима, располагање државним пословима путем већинских одлука, појава таквих већинских одлука у парламенту које не носе никакву одговорност, из ор таквих парламената према праву гласа које је споља заиста најсло однције и најопштије, али изнутра спекулише о недостатак просуђивања маса и једноставно потискује ољи увид и већи осећај одговорности. Влада која зависи од парламентарних већина – које настају чисто случајно и за које су само партијско-политички разлози одлучујући – природно више са своје стране не може ити о јективни чувар општег лагостања, али јесте

Machine Translated by Google

успоставиште за ам ициозне партијске политичаре и тврдоглаве доктринарце. Сви ови симптоми могу се сумирати у реч „парламентаризам".

Овај парламентаризам је велика демократска лаж о спосо ности народа за самоуправу. Наравно, можемо мислити да су грађани државе свесни одговорности потпуно спосо ни да ауторитативно суде о јавним стварима и да воде суд ину своје заједнице или земље, али право гласа попут општег, директног и тајног за осо е старије од 21 године о а пола, нужно у се и носи семе подле владавине инфериорних и ескрупулозних.

Уз подлу владавину парламената и влада које зависе од њих, данас у стварности влада, упркос свим антикапиталистичким слоганима марксиста, крупни зајмни капитал. Високе финансије су неограничени владар државе и економије. Ниједна влада се не усуђује да предузме ило какве драстичне мере против профитних интереса анкарског и ерзанског света. Све нације су се везале каматама и даном за ову наднационалну светску силу кроз прилично гигантске националне дугове. Резултати овог ропства каматама су огромни, они потресају цео свет до темеља у економским и националним политичким односима. Наплата камата је заиста постала главни посао влада. То за нације значи страшну пореску експлоатацију и исцрпљивање кроз разне методе директних, а посе но индиректних пореза, кроз неумољиво прогресивну инфлацију која је на свом врхунцу довела до пљачке уштеђевине целе средње класе. Ова неограничена владавина кесе са новцем спроводи, иза маске законског права на камату, нај руталнију владавину која је икада владала светом. То води осиромашењу и пауперизацији маса, а посе но оних кругова којима стицање новца није циљ сам по се и и стога није централна тачка целокупног њиховог размишљања. Само из тога произилази најстрашнија последица ове апсолутне финансијске владавине, то јест, морална деградација народа који стоје под овом владавином. Сви инстинкти су усмерени на стицање и поседовање, сви концепти лојалности и вере тону у ескрупулозној тежњи за до итком, угледан човек је приморан да искуси да, као награду за свој углед, мора да тоне све ду ље док ескрупулозност доноси огромне профите у случају свих могућих и немогућих послова. Очајнички велики кругови се оре за своју егзистенцију, подношљив приход само радом постаје све теже остварити.

У затвореним фронтовима радници настоје да изнуде све веће плате, штрајкови потресају економска радна места, осакаћују њихову производњу и тиме индиректно највише штете онима који зависе од највеће могуће производње до ара за националну економију, управо самим радницима.

Као целокупни феномен, ове услове можемо сумирати под концептом „мамонизма".

Друга страна овог мамонизма је марксистички поглед на свет рођен из интелектуалног расположења жртава мамонистичког насиља. Врло до ро знамо да су марксистички геније вешто успели да искористе ово интелектуално расположење за се е као посреднике међународног капитала и, истовремено, да од се е одврате мржњу експлоатисаних, али овде имамо посла са интелектуалним расположењем које не само да опструира, већ и на најнепријатељскији начин стоји против поновног успостављања здравог националног...

држава.

Суштину марксизма морамо сагледати у чињеници да он пориче приватну својину и тиме одсеца тло свакој економији, а и свакој вишој култури; даље, у чињеници да је неговао идеју класне ор е и тиме цепао људе на

Machine Translated by Google

различите класе које се међусо но оре једна против друге. Довољно је указати на неименовану еду руског народа, где је, у совјетској држави, ова погрешна доктрина у ијања нације и економије у највећој мери претворена у стварност.

А ако сада потражимо стварне узрочнике олести, чудно је да свуда наилазимо на Јевреје као вође и главне кориснике.

Јеврејско питање постаје светско питање од чијег решавања зависи лагостање и тешко народа иће зависно.

Овом питању иће посвећен посе ан рад у овој серији Би лиотека[37] .

Преглед историје показује нам да су очајни народи изнова и изнова покушавали да се осло оде овог зла крвавим суз ијањем и истре лењем појединачних Јевреја – али после неколико генерација Јевреји су се поново враћали јачи и финансијски моћнији након таквих погрома.

Стога морамо из егавати тражење решења јеврејског питања на овај примитивни начин - заиста, ацил куге се не може појединачно у ити, може се искоренити само одсецањем његових животних потре а.

Антисемитизам који се распламсава у целом свету је акља да су народи препознали свог највећег и најсмртоноснијег непријатеља, али сада је наш задатак да усмеримо ово исправно емоционално знање на исправан, разуман начин.

Бор а против марксизма , а тиме и против Јевреја, успева кроз неуморно о разовање затрованих маса. То је прва фаза наше итке.

Раз ијање каматног ропства је последња и најтежа итка на економском пољу за осло ођење народа и државе од златне мреже наднационалних финансија.
моћ.

Тек након што се прођу кроз ове фазе, и када по еда уде потпуно извојевана и осигурана, време је да се спроведу све даље реформе које ће осла љеном и олесном националном телу дати нову вољу за животом и нову виталну снагу која ће прво схватити оно што је у свим нашим умовима, у шта сви верујемо жарким срцима и чему тежимо непоколе љивом вољом:

Препород Немачке.
Нова, сло одна, уједињена Велика Немачка у здравом, чврстом и моћном стању рада и учинка.

---

37 Федеров рад о Јеврејима, Дие Јуден, о јављен је 1933. као вол.45 Натионалсозиалистисцхе Би лиотхек

Machine Translated by Google

2. Програм

Порекло програма

Сваки рад захтева план, свакој реализацији мора претходити интелектуално стварање. Што су грађевински планови јасније и оље разрађени, то ће зграда лепше и рже ити подигнута. Чак и нове политичке структуре захтевају јасан грађевински план, то се овде назива политичким програмом.

Захтеви који се морају поставити пред политички програм су веома високи и веома разноврсни. Реч је о задатку највише одговорности, јер до ро ит и патња сопственог народа зависи од тога да ли је план ио до ар. Програм се даље мора авити, са најсажетијом краткоћом, свим важним о ластима јавног живота, мора издржати сваку критику, не сме се гу ити у детаљима, не сме противницима нудити никакве непотре не сла ости, не сме удити никакве утопијске наде које се касније не могу задовољити. Програм мора ити верна слика удуће државе и нове економије. Мора свима у цртама показати скицу жељеног државног и економског поретка, али не сме истовремено ограничавати или предвиђати извршење у својим детаљима.

Сваки програм такође има историју и развој, али је свакако камен темељне исправности покрета ако се, после толико година, ништа суштински не сме променити у његовим основним карактеристикама и само неке нејасноће морају уклонити. Само најважнија и најзначајнија програмска тачка старог програма од 24. фе руара 1923. године, р. 11, „Укидање прихода ез рада и труда, прекид каматног ропства", хитно захтева темељну програмску о раду у национално-политичком, финансијском и економском смислу. Детаљна о рада ове тачке у то време није ила толико апсолутна нужност јер су у то време детаљнији списи везани за ово, Манифест за прекид каматног ропства и државни анкрот, његово решење, или готово једини постојећи списи и или су потпуно познати оснивачима и првим след еницима покрета. На неки начин, управо је интелектуални садржај ових списа додао социјалистички о им деловања -
са плановима који су већ у то време или одређени у својим основним карактеристикама – до вође за о новом која је окупила мали круг око Антона Дрекслера[38] и Адолфа Хитлера, до круга националистичких и популистичких идеја.

Управо су то програмске тачке и захтеви којима се немачки осло одилачки покрет националсоцијализма суштински и фундаментално разликује од свих осталих популистичких и националистичких група, покрета и партија, а кроз које се посе но разликује од свих такозваних парламентарних партија које су, са своје стране, само манифестација мамонистичко-плутократске владавине.

Даља неопходност у новој формулацији програма ила је до ијање јаснијег о лик и јасно структурирање у погледу појединачних о ласти јавног живота. То се догодило.

Моја је дужност да овде помислим на још једно револуционарно дело које своје порекло дугује паралелној манифестацији националсоцијализма у Аустрији и Бохемији, мислим на књигу

---

38 Антон Дрекслер (1884-1942) ио је, заједно са Дитрихом Екартом и Федером, један од оснивача немачког пандана прво итно аустријске Немачке радничке партије у Минхену. Дрекслер је ио почасни председник странке, чији је Хитлер већ 1921. године постао јасни лидер. Дрекслер је напустио странку 1923. године и поново се придружио када је Хитлер дошао на власт 1933. године.

Machine Translated by Google

инжењер Јунг[39], представник судетских Немаца у Чехословачкој у прашком парламенту.

Аустријски националсоцијализам у својим почецима сеже далеко у време пре рата. Његов идејни опсег више се заснивао на покушају да се социјалистички свет идеја усклади са националистичком идејом, док је немачки националсоцијализам Рајха, који је настао тек након слома – заправо ез сазнања о постојању овог аустријског националсоцијализма – од самог почетка усвојио фундаментални ор ени став против марксизма.

Данас су се два покрета ујединила око својих заједничких циљева.

[39] Инжењер Рудолф Јунг, делегат из Тропауа

Machine Translated by Google

Национални и економски програм НСДАП-а

Наш циљ је – препород Немачке у немачком духу, ка немачкој сло оди.[40]

Пут до овог главног циља је:

I. Национални политички принцип: Немачки Рајх је дом Немаца.

1. У спољној политици:

1. Успостављање затворене националне државе која о ухвата све Немце.

2. Моћно заступање немачких интереса у иностранству.

2. У расној политици:

3. Уклањање Јевреја и свих не-Немаца са свих одговорних положаја у јавни живот.

4. За рана имиграције источних Јевреја и других паразитских странаца. Про лематични странци и Јевреји могу ити депортовани.

3. У грађанској политици:

5. Само Немац који се о авеже на немачку културу и заједницу може остварују права држављанства државе.

6. Онај ко није Немац може живети само као гост у немачкој држави и подлеже страном праву.

7. Права и интереси Немаца су испред права и интереса припадника страних нације.

II. Економско-политички принцип: Задатак националне економије је задовољавање потражње, а не што већа профита илност зајмног капитала.

8. Националсоцијализам фундаментално признаје приватну својину и ставља је под државна заштита.

9. Међутим, лагостање народа ограничава неумерено гомилање огатства у рукама појединаца.

10. Сви Немци чине радну заједницу ради унапређења општег лагостања и култура.

11. У оквиру ове опште радне о авезе сваког Немца и уз фундаментално признање приватне својине, сваком Немцу је дозвољена сло одна могућност стицања и сло одног располагања својим приходима од рада.

12. Здрава ком инација малих, средњих и великих предузећа у свим о ластима економског живота, па и у пољопривреди, остаје на снази.

13. Бориће се против гигантских предузећа (корпорација, синдиката и фондова).

14. Лихварство и рекетирање, као и немилосрдно огаћење на рачун и штету народа, иће кажњени смрћу. 15. Увођење годину дана о авезног рада за сваког Немца.

---

[40] За детаљну дискусију о овим тачкама видети Федеров Дас Программ дер НСДАП унд сеине велтансцхаулицхен Грундлаген, Минхен, 1927; тр. ЕТС Дугдале, Програм НСДАП-а и његове опште концепције, Минхе

Machine Translated by Google

III. Финансијско-политички принцип: Финансијски систем је у служ и државе, финансијске силе не могу формирати државу унутар државе; стога је наш циљ: Раз ијање ропства камате путем:

16. Осло ођење државе, а тиме и народа, од дуга везаног каматом према великим кредитни капитал.

17. Национализација Рајхс анке Гм Х и централних анака.

18. Финансирање свих великих јавних задатака (развој хидроенергије, путева итд.) уз из егавање зајмова путем издавања ескаматних државних лагајничких ваучера или путем езготовинског начина плаћања.

19. Увођење ста илне валуте на покривеној основи.

20. Стварање непрофитне Грађевинско-економске анке (валутна реформа) за одо равање ескаматних кредита.

21. Темељно реструктурирање пореског система према социјалистичким, национално-економским принципима. Осло ађање потрошње од терета индиректних пореза и производње од ограничавајућих пореза (пореска реформа и осло ађање од пореза).

IV. Социјално-политички принцип: Опште лагостање је највиши закон.

22. Великодушан развој осигурања за старост кроз национализацију система доживотних ануитета. Сваком немачком националном другу у потре и иће гарантована одговарајућа пензија од одређене старости или у случају превременог настанка трајне неспосо ности за зарађивање за живот.

23. Удео свих људи ангажованих у производним предузећима према учинку и старости у приходима од рада, уз пратећи удео у одговорности за испуњавање националних економских задатака рада.

24. Конфискација свих ратних и револуционарних профита који нису засновани на поштеном раду, као и имовине стечене гомилањем и лихварством и њихова употре а за развој социјалног осигурања.

25. Уклањање недостатка станова кроз свео ухватну изградњу нових стам ених о јеката широм Рајха путем нове непрофитне Грађевинско-економске анке која ће ити основана у складу са чланом 21.

V. У културној политици: Процват свих наука и ликовних уметности на темељима политички сло одне, економски здраве државе је наш главни културни циљ.

До овога и тре ало доћи путем:

26. О разовање младих у физички здраве и интелектуално сло одне људе према великим традицијама немачког интелектуалног живота.

27. Пуна сло ода вероисповести и савести.

28. Посе на заштита хришћанске вере.

29. Суз ијање и искључивање верских доктрина које су супротне немачком моралном осећању и чији садржај носи карактер разарања државе и нације.

30. Суз ијање свих штетних утицаја у књижевности и штампи, сцени, уметности и иоскоп.

31. Сло ода о разовања на немачким универзитетима, формирање владајуће класе људи од карактера.

Machine Translated by Google

VI. Војно:

32. Омогућавање од   ране нације увођењем војног закона за сваког сло   одног Немачки.

33. Укидање плаћеничких трупа.

34. Стварање милиције за од   рану домовине под вођством професионалног официрског кора, која ће се градити кроз строгу хијерархијску дисциплину.

VII. Остале реформе:

35. Реформа система штампе. Суз   ијање свих инструмената штампе који су у супротности са интересима немачког народа. Најстрожа одговорност за све вести које лажно или тенденциозно искривљено.

36. Реформа   ирачког права са укидањем садашњих коруптивних о   лика из   орне кампање и недостатка одговорности иза   раних (имунитета).

37. Развој струковних комора.

38. Реформа правосуђа у о   ласти

Земљишно право – (фундаментално признавање права својине на земљишту, немогућност издавања земљишта у закуп од стране приватног капитала, право рече куповине државе и враћање земљишта држави у случају немарног управљања).

Грађанско право - (далеко строжа заштита личне части и здравља, за разлику од једностране правне заштите имовине која данас влада).

39. Уставне реформе:

Устав: Устав који одговара немачком карактеру је суверено државно вођство усмерено на највишу позицију. - Да ли ову највишу позицију заузима монарх кога   ира народ или два или три одговорна највиша званичника Рајха, мора се оставити за каснију одлуку народа.

Федерални карактер Рајха: Састав немачког народа из различитих покрајина, унутрашње повезаних племенима и историјом, условљава потпуну независност појединачних савезних држава у погледу њихових унутрашњих послова.

Брига Рајха је представљање немачког народа према спољашњости, пасоши и путарине, а даље, војска и морнарица.

Три главна противника стоје на путу остваривања овог националног и економског програма националсоцијализма. Марксизам, парламентаризам и, изнад о   а, крупни зајмни капитал.

Наша антимарксистичка   ор   а усмерена је против доктрине првог Јеврејина Карла Маркса која разара државу, против доктрине класне   ор   е која разара народ, против доктрине порицања приватне својине која разара економију и против чисто економског материјалистичког схватања историје.

2. Наша антипарламентарна   ор   а усмерена је против неодговорности такозваних народних представника који – имуни – никада заправо не морају да преузму одговорност за последице својих одлука, као и против свих штета које из тога произилазе (корупција, непотизам, подмићивање) и, као најгора последица – владе зависне од таквог парламента.

Machine Translated by Google

3. Наша антимамонистичка ор а, која се налази изнад друга два фронта, усмерена је против светски о ухватајуће финансијске моћи, односно против сталног финансијског и економског исцрпљивања и експлоатације нашег народа путем крупног кредитног капитала.

Међутим, ова итка је, с друге стране, и снажна интелектуална ор а против душеразарајућег материјалистичког духа егоизма и похлепе са свим његовим пратећим коруптивним манифестацијама у свим о ластима нашег јавног, економског и културног живота.

У последњој и најду љој анализи, реч је о ор и два погледа на свет која се изражавају кроз две фундаментално различите интелектуалне структуре – продуктивни и стваралачки дух и покретни, похлепни дух. Стваралачки дух укорењен у земљи и који поново превазилази свет у метафизичком искуству налази своје главне представнике у аријевском човеку – похлепни, езкорени трговачки и материјалистички дух усмерен искључиво на овоземаљско налази свог главног представника у Јеврејину.

Националсоцијализам, као и антисемитизам, у јеврејском материјалистичком духу назире примарни корен зла, али такође зна да ова најмоћнија итка светске историје не може остати на искључиво негативним антисемитским захтевима, стога се читав национални и економски програм националсоцијализма уздиже далеко изнад свакако револуционарне, али негативне антисемитске итке тако што позитивно даје креативну конструктивну слику о томе како и тре ало да изгледа националсоцијалистичка држава рада и учинка.

Ако се овај главни циљ постигне, онда ће Националсоцијалистичка партија ити распуштена. Националсоцијализам ће тада постати садржај живота целог немачког народа. Националсоцијалистичка немачка радничка партија заиста уопште није парламентарна странка у уо ичајеном смислу те речи, већ само одлучан, визионарски и ка удућности оријентисан део становништва који се окупио око вође снажне воље и ума, како и Немачку извео из срамоте и немоћи споља, из разарања и корупције изнутра, до моћне и импозантне позиције споља, а изнутра до економски здраве, културно цветајуће, интелектуално и морално високе националне заједнице.

Желимо да изградимо Рајх немачке чежње, као што пева Гај ел[41]:

Један споља, са моћним мачем,
Окупљајући се око високог арјака,
Унутрашње огат и разнолик,
Свако племе на свој начин!

[41] Емануел Гај ел (1815-1884) ио је немачки песник и драматург који је написао неколико патриотских песама које је напао савремени ли ерални књижевни круг „Младих Немачка" око јеврејских писаца, Хајнриха Хајнеа и Лудвига Борнеа, али су их касније подржали националсоцијалисти.

Machine Translated by Google

3. Државна структура Националног

Социјалистичка држава

Националсоцијалистичка идеја немачке државе

Већ у поглављу о политичким основама моћи указали смо на чињеницу да је свако одступање немачких владара од њихових чисто немачких задатака ило праћено најпогу нијим последицама по немачки народ. Ако се испита немачка историја, увек се налази немачка чежња за затвореном националном државом остварена само у кратким историјским периодима, изнова и изнова овај немачки сан је ледео, а Немачка је изнова и изнова тонула у немоћ и распад. Тиме чврсто стоји из целе немачке историје једна лекција да само затварање нације унутар снажно вођене државе омогућава Немачкој да се одупре огромним опасностима које јој произилазе само из њеног неповољног геополитичког положаја. Немачка скоро нигде нема природне границе, скоро свуда лежи сло одна и незаштићена од непријатељских упада. Ни море које опасује Енглеску, нити високе планине које одвајају Шпанију и Италију од њених суседа не пружају Немачкој природну од рану. Француска има само једну отворену страну против нас, Русија исто. Само Немачка лежи у средини између осталих нација - као срце - и као ојно поље Европе. На немачком тлу ориле су се шпанске, француске, енглеске, шведске, руске и монголске војске, на немачком тлу вођени су страшни верски ратови Тридесетогодишњег рата, и о рнуто, Немци су крварили у страној служ и за стране интересе у свим земљама. Мајка Немачка је крварила од хиљада рана које су јој задале стране војске и - које су јој задале ор е њених сопствених синова. Бескрајно трагична је немачка историја, толико трагична да је немачка чежња за уједињеним, затвореним немачким рајхом ила укључена у ајке, у саге старог Бар аросе у „Кифхајзеру“42. Кроз векове, остварење немачке државне идеје остало је - чежња и нада нај оњих људи нације, све док 1871. године моћни ковач није исковала немачко јединство. Много тога је остало да се пожели у остварењу велике немачке државе која је тре ало да о ухвати све Немце који живе у територијалној вези са матицом. Али већ ово делимично остварење немачке чежње нам је пружило висок процват немачке историје као ретко пре.

Али не морамо да се рачунамо са „ако“ и „али“, већ морамо да учимо из историје. Политика је историја која се ствара, и ако из „стварања историје“ тре а да процвета спасење за наш народ, онда наше државништво, наша национална политика морају, с поштовањем према ономе што се догодило у историји, из ећи грешке ранијих времена и везати се за нај ољу традицију. Човек, политичар ез историје који догматски ствара историју из своје фотеље, моћи ће да донесе само несрећу народу, као што смо то доживели последњих година од нових немачких марксистичких владиних шоумена. Колико је катастрофалан и погу ан потпуни слом старог друштвеног о лика, посе но када је то уништење идентично сили марксистичког покрета, толико се мало старог може сачувати само зато што је старо.

У томе још једном лежи трагедија конзервативног духа, који је, стваралачки неплодан и

42 Брдски ланац Кифхајзер између држава Тирингије и Саксоније-Анхалт сматра се местом почивања цара Светог римског царства Фридриха Бар аросе (1122-1190), који се удавио у реци Салеф у Турској током Трећег крсташког рата.

Machine Translated by Google

ез маште, од ацује све ново само зато што је ново, и зато што се чврсто држи застарелих о лика који су одавно изгу или своју суштину. Људи и држава нису мумије и конструкције, већ жива ића; одећа сашивена једном не одговара заувек.

Само неке прилично велике основне црте су провучене кроз суд ину народа, а занемаривање таквог основног знања се увек горко светило народима. За нас Немце, основна историјска национална политичка доктрина је: „Будите јединствени!“

Реч „уједињени“43 међутим не значи „јединство“44 већ „ ити у сагласности“45. Само из сагласности германских племена о принципима спољне и унутрашње политике може израсти као свој најлепши цвет унутрашње сло одна држава која је споља моћна са међународном тежином.

За немачку државу, дакле, не могу постојати никакви европски или међународни економски, црквени или хуманитарни мотиви, већ искључиво до ро ит целе немачке нације. Мислим на „мотиве“ за политичко деловање. Уз то, природно постоје утицаји црквеног, економског и уопште људског карактера који се морају адекватно вредновати и разматрати. Али принцип мора ити и остати да немачка национална држава мора представљати само Немце, и то како у унутрашњој, тако и у спољној политици.

Наш национални политички циљ је, дакле:

1. Успостављање затворене националне државе која о ухвата све Немце.
2. Моћно заступање свих немачких интереса у иностранству.

Националистичка идеја

Предуслов за уђење или, оље речено, за поновно уђење снажне националне свести јесте

уклањање свих Јевреја и не-Немаца са свих одговорних позиција у јавном животу.

Одлучну од рам ену ор у против инвазије Јевреја у готово свим о ластима нашег јавног живота води са пуном енергијом само националсоцијализам. Бор а против јеврејства је свесна ор а за немачки дух и за немачку сло оду.

Утицај и дејство Јевреја на њихове народе домаћине никако се не може упоредити са односима моћи и иткама других народа, већ само са ор ом за живот и смрт између здравог тела и смртоносних отровних клица које су га напале. Када живи организам нападну отровни ацили, питање је само: или ће здрава снага тела постати господар страних уљеза – тада ће их исећи – или више неће ити господар њима, тада ће умрети з ог њих. Тако такође, за народе домаћине Јевреја свуда у свету постоји само ово: или исећи Јевреје из националног тела – или умрети з ог Јевреја.

Управо поређење са људским телом и клицама нам веома графички показује колико је погрешно омиљено погрешно мишљење да су се Јевреји свуда про ијали само захваљујући својој већој ефикасности и да је крајње погрешно и неправедно нападати их и прогонити з ог тога. Не може се једноставно рећи да је ацил колере такође много јачи и ефикаснији од човека и да је зато савладао здравог човека – не,

43 'einig'

44 „Ајнхајт“

45 „Еинигкеит“

Machine Translated by Google

То је отров за човека. И, управо као што се у овој ор и живог организма против отрова који нападају, појављују посе ни симптоми тровања праћени грозницом, грчевима, симптомима парализе итд., тако се и ор а народа које нападају Јевреји изражава у сасвим сличним симптомима олести – немири и узнемиреност у грађанском и политичком животу, снажне конвулзије у националном телу, превирањима, терору, грађанском рату који се смењују са сасвим типичним симптомима парализе, посе но у интелектуалним деловима народа – у владама. Онда се поставља само једно питање, да ли ће национално свесни кругови који препознају непријатеља успети да упозоре и просвете владе или да формирају владу и неутралишу саме Јевреје – тада лек улази са сигурношћу; ако у томе не успе, онда национална смрт улази подједнако сигурно. Нема трећег пута. Привремена изолација – да останемо код медицинске сликовитости – доноси само привидне лекове: пре или касније ацили поново из ијају у крвне судове тела, крај ове друге ор е је тада смртоносан за пацијента.

Одлучујућа за коначни успех – као и у животу уопште – јесте воља за моћ. Без ове воље за моћ – ез ове воље за одржањем нације, нација је еспомоћно предана пропасти. Оно што уквално не пропадне постаје ро , фелахин, ропски слуга свејеврејске светске силе.

То је итка на живот и смрт. Много ефикасних војника је кренуло – али већина наших националних другова још увек спава. О разовање изнова и изнова, неуморно, је решење. Оно што ово о разовање чини тако посе но тешким јесте наивност и мекоћа Аријеваца управо у овим виталним расним питањима.

Јака расна мешавина унутар самог нашег немачког народа је несумњиво скоро потпуно затрпала јасну и високу расну свест код превише људи, тако да је уместо прецизног познавања расних закона остао само неодређен осећај од ојности према расно страним Јеврејима . Јеврејин се са своје стране најстроже придржавао својих расних закона више од две хиљаде година, јасно схватајући изузетан значај одржавања чистоће крви за карактер и нацију.46

С друге стране, он је ио у стању да представи расну агитацију као застарело смеће, што му је, у погледу расне мешавине у Немачкој, нажалост ило могуће са извесним привидом оправдања. Уместо да се јеврејски презир према расној науци од стране Немаца супротстави са потпуном одлучношћу, захтевом: „Немче, чувај своју крв чистом!“, Немац је ио инфериорнији чак и у овој о ласти од психогогијских вештина47 Јевреја. Век просветитељства са својим хуманитарним идеалима заиста је донео Јеврејима еманципацију од ланаца које су наши преци у својој вишој мудрости исковали против заразе јеврејским духом пљачке и лихварства, али нама само за уну и несигурност по овом фундаменталном питању. Реченицом: „Јевреји су такође људи“ – реченицом коју нико никада није оспоравао и заиста никада не оспорава – Јеврејима је одо рен улазак у грађанска једнака права. Национално-расни отпор против јеврејског страног народа потпуно другачије интелектуалне структуре је тиме успаван и ор а против грађанске еманципације је тиме осакаћена од самог почетка.

Са ове платформе сада се догодило освајање целе наше економске и, недавно, јавни живот до садашње ситуације неограничене владавине Јевреја.

46 Упореди књиге Националсоцијалистичке и лиотеке о раси и Јеврејима!
47 Уметност у еђивања.

Machine Translated by Google

Читав низ сведочанстава самих Јевреја открива да се осећају као држава у држави, да се осећају чвршће везаним за своје расне другове у другим земљама него за народе домаћине.

Из овог јеврејског осећаја лиске припадности међу народима директно произилазе опасности за староседелачке народе у о ласти спољнополитичких односа народа у рату и миру.

Међутим, у почетку је пажња Јевреја ила усмерена на захтеве за економским предностима. И овде им је њихова неограничена тежња за профитом, ез икаквих друштвених осећања према народима домаћинима, ила од користи.

Као проналазачи и носиоци модерног кредитног система, у рзо им је ило лако да под свој утицај ставе целу финансијску економију држава, а преко анака и ерзи и углавном приватни сектор.

Одавде, дакле након стварања свог финансијског положаја, јеврејство је пружило своје прсте и ка интелектуално-културним производима нације; овде су им у помоћ дошли њихов покретачки дух, њихова рза памет, њихово критичко разумевање – карактеристике које се често могу чинити као очигледне предности оз иљног, тешког, приземног аријевског духа.

Али у стварности, то је ио само лоповски инстинкт, њихов недостатак савести и ескрупулозност – што је већ најављено у њиховим верским доктринама. За Јеврејина, према доктринама Шулхан Аруха48, имовина нејеврејина је као имовина ез господара – ту је да и је Јеврејин могао присвојити! Јеврејин је ставио сва средства анкарске и ерзанске технике у своју служ у. Анонимизација – деперсонализација наше економије кроз ерзански о лик акционарског друштва – донекле је одвојила капитал од рада, акционар зна у најређим случајевима нешто о својој фа рици, има само једнострани интерес за профита илност свог новца.

када га је инвестирао у о лику акција. Овај феномен мора ити поменут на овом месту јер са овом деперсонализацијом наше економије иде руку под руку и њена деградација. Предузетник и произвођач који је изградио своје предузеће од нуле, који познаје захтеве својих купаца, који још увек има стару пословну част и сматра својом дужношћу да произведе солидан, до ар, трајан производ који одговара стварним потре ама економије, овај заиста солидан предузетник је нешто толико фундаментално другачије од модерног великог акционара који, са чисто капиталистичким поседом великог пакета акција, зна само један интерес, да циља на што већи повраћај. Да ли се у предузећима производе до ри и јефтини предмети, да ли се уопште производне вредности стварају од стране акционарског друштва или, као у случају кредитних компанија (анака) уопште, не стварају никакве вредности, ствар је крајње равнодушне за капиталисту - акционара. То има за даљу последицу да је производња мање оријентисана на потре е, већ да је, много пре, потре но само подстицати привидну потре у кроз огромну рекламу. Раније је, у кодексу части предузетника, ило потпуно за рањено хвалити своје производе; онај ко је то радио ио је пијачни рекламер, а такво хвалисање своје ро е, слично пијачном рекламе, солидни изнисмен је сматрао непоштеном конкуренцијом. Међутим, јеврејски трговац је водио управо ову врсту пијачног рекламирања са потпуном инсистирањем, у чему му је његова вештина у еђивања ила од користи. Данас се уместо наметљивог јеврејског рекламера појавила јеврејска реклама.

48 Шулхан Арух је најмеродавнији кодекс јеврејског права и саставио га је Јосеф Каро 1563. године у северној Палестини.

Machine Translated by Google

У о ласти науке дошло је до сличног развоја, посе но у о ласти економске науке – такозване националне економије. Постепено се задатак националне економије више није сматрао истраживањем националних економских легитимитета и потре а и извођењем смерница за економско вођство из резултата истраживања, већ се све више вршио само опис ситуације ез истраживања да ли су економске појаве и о лици који су се открили такође до ри, погодни и применљиви на стварне потре е националне економије. На тај начин људи су успели, и данас успевају више него икад, да нанесу страшну штету економији, а тиме и националној заједници – научно посматрано – и, з ог тога, на непроменљив начин. У ову о ласт улази посе но доктрина државне и приватне индустрије кредитних услуга, а посе но доктрина камате. Овим питањем смо се детаљно авили на другом месту, овде је можда довољно указати на чињеницу да је у основи оно што данас називамо националном економијом само приватно капиталистичко упутство за лично огаћење и до ро осмишљен покушај оправдања лихварске капиталистичке пљачке радне снаге продуктивних народа.

Вреди напоменути да међу предавачима националне економије постоји веома велики проценат Јевреја.

За лаика је још упечатљивији упад Јевреја у књижевни и уметнички свет поље.

Онај ко размотри наше данашње позориште иће шокиран подлошћу и цинизмом који се тамо шири. Ово је посе но валидно за модерни феномен филма. Драма развратника и развратника влада нашим сценама; су верзивном и паметном дијалектиком, до ром Немцу се држи предавања да су морал и етика, част и савесност у основи чиста глупост ез које се може даље. Ове нападе на пу лику прати јеврејска позоришна агенцијска сметња у којој знање уметнички настројених тежи да мање одлучује од захвалности позоришним и концертним агентима оних који траже посао.

Али онда је уследила манипулација јавним мњењем кроз дневну штампу, и то на широк начин. Готово све велике новине су постепено прешле у јеврејско власништво.
Тиме је круг око немачког народа затворен. Економској владавини додата је и интелектуална владавина. Све што је ило штетно за јеврејске интересе скривано је и уђуткивано од јавности колико год је то ило могуће; ако и се идеје или представе ипак наметнуле, онда и почео прави лов на вештице, прво кроз покушај да се такви напори учине смешним, а ако ни то није помогло, морале су да делују лажи и погрешно представљање, као и лично омаловажавање. Покушавало се подмићивање, претње, а на крају се није устручавало ни од економског искоришћавања незгодног противника или опомене, или чак од његовог у иства.

Ово последње најстрашније оружје углавном се није користило, или се само ретко, против приватних лица, јер готово никада реакција правог пријатеља народа ез политичке или државне позиције моћи није постигла степен ефикасности пре него што је већ ио сломљен аражом лажи и клевета у јавним гласилима Јевреја.

У странкама је незадовољство маса распиривано екстремним претеривањем, а класна мржња према имућнима и њиховим наводним заштитницима, државној власти и војсци, ила је распламсана. Чак и овде – као и свуда у случају ових напада на националну државу – Јевреји су углавном агитовали и подстицали. Потре но је само подсетити се да је Карл Маркс, оснивач марксистичке доктрине класне ор е, заиста ио Јеврејин (Мардохеј

Machine Translated by Google

ило је његово право име). Његов гласник у Немачкој, Фердинанд Ласал49, прво итно Фајст Ласал, такође је ио Јеврејин.

У рату и револуцији је тада завршено јеврејско дело разарања немачке државе. Кнежеви су протерани, еполете откинуте са официра, чиновници су послушни глађу како и могли да ставе на располагање своју радну снагу - неопходну чак и за социјалистичко-висококапиталистичку државу модерне Немачке. На тај начин је немачка нација разоружана, осакаћена, опљачкана својих вођа, лишена имовине и сиромашна, деморалисана и осла љена, док су свуда у јавном животу, у економији и политици, у уметности и позоришту, Јевреји се и присвајали несумњиву хегемонију.

Темељ њихове владавине је њихово огромно огатство.

Упркос њиховом малом роју у односу на народе домаћине, они су успели да све важне положаје у јавном животу пре аце у руке својих јеврејских расних другова или Немаца лиских сродника Јеврејима. Али ипак, уклањање Јевреја из немачког националног тела је сасвим могуће – тим пре што је стварна, витално важна производна активност у индустрији и пољопривреди, у професијама и администрацији, готово у потпуности осло ођена Јевреја.

Уклањање Јевреја из нашег националног тела не и пореметило ни пољопривредну производњу – још нисам видео ниједног Јеврејина за плугом како о рађује разду – нити и фа рике морале да стану з ог недостатка радника – радна снага ће заиста знати да ниједан Јеврејин не диже угаљ напорним радом нити стоји за ковачницом – наша радна места ковача и металара, столара и о ућара не и остала осироћела – куће никако не и морале да остану рушевине након протеривања Јевреја, статистика не помиње ништа о јеврејским зидарима и столарима, кроварима или стакларима. Али чак ни у трговини и размени не и дошло до стагнације ако Јевреја више не и ило тамо. У о ласти транспортног система, држава је већ до сада ринула о личном и теретном сао раћају на примерен начин и, у сваком случају, ко је видео Јевреје као железничке кондуктере или машиновође –

или као кондуктери трамваја, или као вагонеџије или транспортни радници?

Али чак и у о ласти типичне склоности Јевреја ка трговини и финансијама, војно-административне позиције пре рата су показале да су иле у стању да воде пажљиву служ у складиштења и сна девања, у самој трговини су активне стотине хиљада трговачких служ еника и немачких изнисмена који разумеју стварне аспекте и потре е трговине, а у државној анци и поштанској анци поседујемо институције које и могле да чине основу здраве националне економије осло ођене јеврејске пљачкашке економије.

Ако смо у овом прилично кратком прегледу видели да Јевреји никако не представљају незамењиву функцију у нашем државном и националном животу, да они, с друге стране, злоупотре љавају своју супремацију на најсуровији начин на штету својих народа домаћина, онда се као очигледна и логична последица производи захтев за протеривање Јевреја из нашег народа.
Само онај ко се о авеже на припадност немачкој националној заједници може ити држављанин државе50 .

49 Фердинанд Ласал (1825-1864) ио је немачко-јеврејски социјалиста који је ио упознат са Марксом, иако га је овај сматрао опортунистом з ог његове спремности на компромис са конзервативним Бизмарком. Маркс стога није подржао Ласала када је овај основао Општу немачку радничку организацију (Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein).
Удружење) 1863. године имало је углавном за циљ до ијање општег директног права гласа.

50 Ова одред а је већ ила укључена у други део Нирн ершких закона од 15. септем ра 1935. године, „Закон о држављанству Рајха“, члан 2: „Држављанин Рајха је само онај поданик који је немачке или сродне крви и који својим понашањем показује да је и жељан и спосо ан да верно служи немачком народу и Рајху.“ Потпуно одвајање Јевреја од немачког друштва прописано је у првом делу ових закона, „Закони за заштиту немачке крви и немачке части“.

Machine Translated by Google

Из овог осврта на расно питање природно и нужно следе и друге последице за ране имиграције источних Јевреја. Потпуно је неразумевање јеврејског питања ако се верује да је довољно од ити источне Јевреје за раном имиграције. Апсолутно је неопходно истовремено ставити Јевреје непријатељски настројене према нашем народу насељене међу нама под закон странца. Источни Јевреји су, наравно, велики резервоар из којег се Јевреји стално о нављају. Велика опасност коју ова имиграција сама по се и садржи откривена је са свом јасноћом кроз искуства последњих година. За неколико година ови источни Јевреји су успели, користећи све могуће пословне трикове и процват, да дођу до огромног огатства. Наше суднице су пуне превара које спроводе такви страни елементи. Држава нема ни најмањег интереса за имиграцију таквих људи који се ни на који начин не чине продуктивно корисним.

Овакав став националсоцијалистичке државе према источним Јеврејима не искључује да чак и припадници других народа који су паразити на националном телу могу ити протерани.

Дискусија о овим питањима нас сада води до трећег одељка државне политике Националсоцијализам: до права грађанства.

Право на држављанство

Право на држављанство мора се стећи. У овом принципу националсоцијализам се значајно разликује од права које тренутно важи, према којем сваки пунолетан Немац старији од 20 година, мушког и женског пола, може да користи права држављанства. Слично томе, данас, према Вајмарском уставу, ова могућност је отворена за припаднике јеврејске расе. Слично томе, ово чланство у држави може стећи сваки странац уз испуњавање неколико површинских формалности.

Вајмарски устав генерално не разуме концепт држављанина, али у члану 110 говори о чланству у држави, а у члану 109 о једнаким правима пред законом за све припаднике државе мушког и женског пола. Нејасноћа овог концепта природно искључује захтев за моралним и расним предусловима за стицање права држављанства. Насупрот томе, члан 113 Устава Рајха ставља под посе ну заштиту „делове нације“ (!) који говоре стране језике; они „не смеју ити у неповољном положају у свом сло одном традиционалном развоју, посе но у употре и свог матерњег језика у о разовању, као и у унутрашњој администрацији и спровођењу правосуђа“.

Ако се са овим најсвео ухватнијим разматрањем страних држављана упореди пракса нашег Закона о заштити Репу лике од сопствених националних другова, о авеза предаје такозваних ратних злочинаца непријатељу, са сигурношћу загарантованом у члану 112 да „ниједан Немац стране владе не сме ити предат прогону или казни“, и ако се једном упореди управо овај последњи поменути члан са злогласним пресудама Француза против Крупа51 и његових директора, можда је довољно поменути чињеницу да је аутор овог устава ио Јеврејин Пројс52 да и се дефинитивно расветлили сви ови догађаји.

---

51 Густав Круп фон Болен унд Хал ах (1870-1950) је водио Фридрих Круп АГ од 1909. до 1941. године. У сарадњи са Рајхсвером под командом Ханса фон Секта (1866-1936), Круп је предузео тајно поновно наоружавање Немачке, кршећи Версајски споразум. Године 1923, када су Французи и Белгијанци окупирали Рурску о ласт, такође су казнили Крупа з ог одржавања
велика јавна сахрана за тринаест радника фа рике Круп) у Есену које су Французи стрељали током окупације.

[52] Хуго Пројс (1860-1925) ио је немачко-јеврејски министар унутрашњих послова Вајмарске репу лике и одиграо је кључну улогу
У формулацији Вајмарског устава из 1919. године.

Machine Translated by Google

Не „срећнија удућност Пољака“, како је рекао Бетман-Холвег53 у једном од својих несрећних парламентарних говора, нити по ољшање положаја Јевреја у Румунији (према Кулману)54 може ити водећа идеја немачке државе, већ само до ро ит немачког народа. Ова водећа тема је изражена у националном и економском програму НСДАП-а (Програм, стр. 35) под р. 7: „Права и интереси Немца претходе интересима припадника страних народа“ и под р. 6: „Онај ко није Немац може живети само као гост у Немачкој и подлеже закону о странцима“.

Према овоме, право држављанства мора се стећи. Оно се такође може изгу ити з ог недостојности. То је право из којег су Јевреји фундаментално искључени, из којег могу ити искључени и припадници других народа.

Унутрашњи услов за подносиоца захтева за немачко држављанство јесте завет према немачкој култури и заједници. Онај ко се на овај начин не заветује немачкој нацији, онај ко се проглашава непријатељем немачке државе, онај ко се осећа лиже везаним за припаднике других народа него за свој народ, не може до ити никаква права немачког држављанства, јер заиста не жели да има икакве везе са немачком заједницом.

Чини се да је заиста лудост када људи који јавно изјављују да не познају никакву домовину звану Немачка, као што су то чинили Криспиен55 и други, и даље желе да саветују о суд ини ове земље, када тврде да као представници народа, као делегати, и даље уживају посе не привилегије и када и даље уживају заштиту посе но строгих закона (заштиту репу лике) у случају да уду унапређени из овог парламента на владине положаје.

Националсоцијалистичка немачка држава захтеваће управо од таквих људи најстроже о рачуне, а чланови револуционарних влада и парламената мораће ретроспективно да преузму одговорност за своје поступке или пропусте. Закони који ће се развијати на основу одговорности свих лица која учествују у јавном животу стога ће морати ити о дарени ретроактивним овлашћењима.

Овде се не ради, као у случају грешке немачке револуције, о ор и за плате гладних „пролетаријата“ против ситих и незаситих капиталиста, дакле не о завараваању здравих и исправних осећања радног народа идејом класне ор е, већ се ради о моралном захтеву да се неодговорност садашњих корисника садашњег парламентарног и владиног система оконча и да се они који су се неумерено о огатили на потре и народа или они који су помагали сплеткама других кругова доведу до заслужене казне.

Слоган: „Мали злочинци се о есе; велики се пуштају на сло оду“ не сме се показати тачним. Националсоцијалистичка држава ће, напротив, приликом одређивања казне, узети у о зир чињеницу да су мали злочинци заведени као веома олакшавајућу околност, а с друге стране, велике криминалце против немачког народа извести пред лице правде са потпуном строгошћу закона.

---

53 Теодор фон Бетман-Холвег (1856-1921) је ио немачки канцелар од 1909. до 1917. године. Током рата, Чинило се да Бетман-Холвег фаворизује умереније политике од оних које су заговарали војни лидери.

54 Рихард фон Кулман (1873-1948) ио је немачки државни секретар за спољне послове од августа 1917. до Јул 1918. У мају 1918. преговарао је о миру у Букурешту са Румунијом.

Артур Криспиен (1875-1946) је иза ран за социјалдемократског посланика у парламенту 1920. године и постао је копредседник Социјалдемократске партије (СПД) 1922. године.

Machine Translated by Google

Чистилишни рад овог државног суда сада се никако не може зауставити на онима који су први дошли на власт револуцијом. Такође ће морати да циља на оне под царском владом који су својим немаром омогућили овај немачки пад. Главни одговорни – Бетман-Холвег – заиста је одузет од својих земаљских судија, исто важи и за следећег најкривијег – Ерц ергера56, који је, као отац јадне парламентарне револуције из јула 1917. године, поново подигао опадајућу вољу за по едом код непријатеља. Чак је и Ајзнер57

и Ратенау су уклоњени са места њихове националноразарачке активности, свакако на незаконит начин, али по гвозденим законима историје. Али још увек живе многи од оних који су, организовањем муницијског удара у јануару 1918. године, за или одеж у леђа орећој војсци, и још увек живе они који су говором и писањем сломили вољу за по едом, још увек живе они који су проповедали „мир ез по едника и гу итника", још увек живе они који су злоупотре или патњу народа у рату и револуцији за своје неумерено огаћење.

Свакако ће такав национални политички захтев ширити страх и ужас, и десетине хиљада ће се плашити за своје животе јер нису чистог срца. Али за националсоцијализам, са овим захтевом за социјалном правдом, питање суд ине немачког народа јесте питање суд ине, да ли немачки народ може пронаћи пут до племените нације или ће се лењити у деградацији и корупцији као фелаханска нација. За националсоцијалистички покрет, његов разлог постојања је такође одређен овим питањем.

Право на држављанство стога није нешто што ће ити положено у колевку свакоме рођеном у Немачкој; напротив, ово право на држављанство у се и укључује и највише моралне о авезе према држави и нацији. Поштовање ове одговорности према држави и нацији, међутим, мора ити заштићено и могућношћу да се ово право поново изгу и у случају недостојности.

С друге стране, стицање права на држављанство неће ити чин милосрђа, већ захтев који сваки марљиви Немац може да изнесе, који докаже да је достојан немачке заједнице и који се о авеже на немачку расну и историјску заједницу.
Онај ко је испунио своју војну и радну о авезу, онај ко је активан као частан радник у својој професији, има право на стицање права држављанства.

Али са овим правом држављанства повезана је и о авеза да се у свом раду не за орави поглед на ширу целину, а такође и да се у својој економској активности увек уде свестан чињенице да се свој рад мора уклопити у целину, то јест, чак и уз пуну сло оду у појединим о ластима, активност немачког државног грађанина не сме ити усмерена против до ро ити целине.

---

56 Матијас Ерц ергер (1875-1921) ио је члан Deutsche Zentrumspartei (Католичке центристичке странке) који је сматран десном руком Бетман-Холвега. Током рата, средином 1917. године, залагао се за преговоре о окончању рата и поткопао поверење у немачку војску. Ерц ергер је потписао примирје којим је окончан Први светски рат и, као министар финансија Вајмарске репу лике, подржао је Версајски споразум. У ијен је 1921. године од стране ултранационалних чланова „Организације конзула" коју је основао командант Фрајкорпса, Херман Ерхардт (1881-1971).

[57] Курт Ајзнер (1867-1919) ио је немачки јеврејски социјалиста који је организовао револуцију која је свргнула Вителс ахе. династије Баварске у новем ру 1918. Постао је репу лики премијер Баварске и на Бернској конференцији социјалиста напао је умерене социјалисте з ог тога што нису признали кривицу Немачке за изазивање Првог светског рата. У ио га је националиста гроф Арко фон Вали у фе руару 1919.

Machine Translated by Google

Национална економија

Задатак националне економије је задовољавање потражње, а не постизање што већег каматног приноса за кредитни капитал.

Могло и се помислити да се овај принцип подразумева за сваку економију, а ипак се националсоцијалистичка економија разликује од тренутне економије капиталистичког интереса управо по овом водећем принципу. Није тако лако за наивног човека да замисли националну економију која не служи задовољавању потражње; ипак, сада мора ити јасно да је за тренутне господаре економије - анкарски и ерзански капитал - задовољавање потражње у основи од врло малог значаја. Међународни капитал има интерес
у њему само уколико се ово испуњење потражње може искористити на лихварски капиталистички начин.

У ствари, овде имамо посла са два фундаментално различита става према економији. Једини хитни захтев за целокупну економију од стране целокупног становништва је, наравно, задовољавање потре а за храном, затим испуњавање потре а за становањем и одећом, и тек онда се у асортиману рангирају све остале свакодневне потрепштине, све до виших уметности и културних задовољстава. Између њих долазе помоћне услуге, цео транспортни систем и све што је са њим повезано, трговина и финансијски систем. Производња ро е, са своје стране, у здравој економији има највреднији циљ да покрије потре е на нај оољи могући начин кроз плаћање које покрива трошкове производње и укључује одговарајући приход од рада за предузетника и одговарајући удео у до ити из којег се могу покрити и неиз ежни гу ици и по ољшања и реновирања у предузећу.

Пажња праведног предузетника није усмерена на постизање превеликог профита у појединачним случајевима, чак и када и срећни случајеви то могли омогућити. Праведни предузетник је потпуно свестан својих националноекономских задатака, да успостави производњу на такав начин да се потре е могу покрити уз најмање трошкове за корисника, да истовремено предузеће расте и цвета, да трошкови производње постају све мањи ез смањења надница.

Можда најпросветлујући пример таквог истинског начина предузетничког размишљања је Ернст А е[58], суоснивач и директор фа рике Цајс у Јени. Овај човек је до високог степена савршенства разумео овај национално-економски задатак предузетника и настојао је да га оствари нај оље што је могао.

Али у том погледу, ми такође, генерално немамо разлога да се посе но жалимо на наше предузетнике пре рата. Људи попут Алфреда Крупа[59], Манесмана[60], Вернера Сименса[61] , Тисен[62], Борсиг[63], Краус, Мафај[64], итд. су се и о ез едили чак и друштвено почасно место у историји немачке индустрије. Њима није владала једнострана тежња ка профиту,

---

[58] Ернст А е (1840-1905) ио је физичар и предузетник кога је запослио Карл Цајс, оснивач компаније Јена. компанија Carl Zeiss AG која је производила оптичке инструменте и системе. А е је постао сувласник фирме.

[59] Алфред Круп (1812-1887) ио је син Фридриха Крупа (1787-1826), који је основао компанију Krupp Cast Steel 1811. године. Током директорског мандата Алфреда Крупа, компанија је постала водећа компанија за производњу оружја тог до а.

[60] Компанија Манесман је основана 1890. године и прво итно је производила ешавне челичне цеви.

[61] Вернер Сименс (1816-1892) ио је проналазач и оснивач компаније Телеграпхен-Бауансталт 1847. Данас Сименс АГ је једна од највећих електротехнолошких компанија на свету.

[62] Август Тисен (1842-1926) основао је железару Тисен-Фусол 1867. године и стекао друге тешке индустријске компаније које су се 1926. године спојиле у Vereinigte Stahlwerke, највећи рударски и челични картел на свету пре Другог светског рата.

[63] Борсиг је ила компанија за локомотиве коју је основао Август Борсиг (1804-1854) 1837. године.

[64] Краус-Мафеј је компанија за производњу машина основана 1838. године.

Machine Translated by Google

сви су остали једноставни и скромни за се е, само им је просперитет њихових дела ио водиља.

Заиста, неуморна производна и креативна снага немачке индустрије довела је до тога да је не само гигантски пораст становништва нашао посао и хле , већ да су, упркос растућим платама, упркос свео ухватном по ољшању животног стандарда свих слојева становништва, најважнији производи могли ити јефтинији захваљујући стално новим по ољшањима и проналасцима. Немачки физички радник никада не и тре ало да за орави да то дугује радницима који раде на уму.

И још једна ствар се овде мора поново нагласити са свим нагласком: да је темељ и предуслов за овај високи процват немачке економије ио снажно вођен Бизмарков Рајх. Ова два фактора, јединствена и стога моћна политичка ситуација Немачког Рајха и невиђена марљивост немачких предузетника и радника омогућили су да се региструје свео ухватно подизање животног стандарда целог становништва, да се гигантски пораст становништва Немачке може хранити, о лачити и смештати и да се емиграција из Немачке смањи на езначајан рој.

Број немачких миграната у деценијама после 1870. године о ухватао је само здрав вишак немачког предузетничког и трговачког духа који је изливао у свет као пионири немачке марљивости и немачког учинка.

Углавном је цела национална економија Немачког рајха испунила фундаменталне захтеве које и ми постављамо здравој националној економији.

Потражња је ила у потпуности задовољена. Ипак, чак и у то време појавило се ду око штете у нашој економији које су се изражавале на различите начине.

1. Наше државне финансије су западале у све веће дугове у исто време када је немачки народ постајао све огатији и моћнији, када су производи немачке индустријске и трговачке ефикасности освајали продајна тржишта света, у време када је наша унутрашња економија корачала од успеха до успеха, а медицински и животни услови су се из године у годину по ољшавали.

Сада, наравно, није до ар знак ако дугови постају све већи. Такав феномен увек указује на чињеницу да нешто није у реду. Јер се заиста мора сматрати потпуно апсурдним и есмисленим ако се држава чији грађани уживају у све већем огатству истовремено не налази у стању здравих и просперитетних државних финансија. То мора ити још изненађујуће када су Немачком Рајху и савезним државама пристизали изузетно велики приходи од њихових железница, пошта и рударских радова, као и од државних шума итд., сасвим одвојено од чињенице да су Рајх и савезне државе, на основу свог финансијског суверенитета, могли да полажу право на значајан порески капацитет својих грађана.

2. Још једна ду око укорењена економска штета ио је прогресивни дуг наших пољопривредних и градских некретнина. Покрет аграрне реформе који је примењен против тога исправно је препознао веома важан део целог про лема, а нажалост није постигао потпуну ефикасност.

3. Чињеница инфлације наше индустрије кроз све врсте кредита такође је тре ало да испуни за ринутошћу оштровиде посматраче. Свакако, у временима растућег просперитета, трговачка и индустријска предузећа олако схватају прихватање страног новца и о авезу камате повезану са тим, јер заиста снажно повећане могућности рада и прихода дозвољавају ношење ових терета.

Machine Translated by Google

Али тешко ако настану економске кризе! Тада се коришћење кредита везаних каматама показује у свој својој економској погу ности.

О лик акционарског друштва који се појавио у тим годинама са стварним одвајањем капитала од рада који је за њега везан, односно одвајањем чисто капиталистичких интереса за профита илност новца, од стране поверилаца, од здраве сарадње појединачног предузетника и од потпуног поистовећивања његовог постојања са његовим предузећем, слично је посејао семе ду оке економске штете.

4. Растућа моћ институција за посредовање у пословању новцем, анака, тре ало је да испуни поштованог пријатеља нације за ринутошћу. Од слугу привреде, анке су постале неограничени господари целокупне националне економије. На значајан начин, ова растућа моћ анака није ни на који начин ила праћена истовременим просперитетом наше националне економије, већ, напротив, што је наша економија постајала жалоснија, то су се анке више увећавале.

Не желимо овде да се ду ље упуштамо у овај развој, о томе ће ити много тога да се каже у дискусији о чисто финансијској и монетарној економији. Помињање четвороструког корена велике националне економске штете кроз финансијски и кредитни систем ило је од великог значаја јер је управо овај аспект целе економије постао супротност правој националној економији, наиме једностраној пљачкашкој економији финансијских сила.

Онај коме се слика тела зараженог паразитима не намеће спонтано мора ити веома заинтересован за очување садашњег стања или зависан од корисника ове експлоататорске економије. Нажалост, ово последње је случај код веома великог роја људи. Зато се унутрашњи отпор овом модерном економском систему раз ојничких арона не појављује на одговарајући начин.

Посе но је лоше што чак и наука, а посе но наука, која се мора савесно авити овим стварима, и даље, уз неколико изузетака (Отмар Шпан65), зависи од тренутне интересне капиталистичке економије и налази се у зависности од ње. Данашња национална економија није лидер ка истини и правом знању, већ је постала гласноговорник националног економског криминала.

Све велике истине и мудрост може разумети и сагледати у њиховим суштинским аспектима сваки о ичан човек. Не тре а мешати ово са чињеницом да природно није тако једноставно доћи до таквог фундаменталног знања. Свакако, само знање, интуиција, је попут јарке светлости која сија у души која вечно жеди за знањем. Међутим, тежак је каснији рад разумевања које мора напорно гомилати циглу по циглу како и изградило, уз најпажљивији ода ир материјала, целу структуру мисли тако да завршено дело свима изгледа само по се и очигледно.

У таквим случајевима нема оље похвале него када човек повремено сам дође до таквих мисли. Тако сам, док сам радио на овом делу (лето 1923), до ио

65 Отмар Шпан (1878-1950) ио је аустријски антисоцијалистички економиста и социолог под утицајем економских теорија Адама Милера (1779-1829) – који се противио материјалистичкој ли ералној економији Адама Смита. Био је професор на Универзитету у Бечу од 1919. до 1938. године, када су му националсоцијалисти за ранили професорско место нако Аншлус (анексија) Аустрије. Иако је Шпан симпатисао националистичку оријентацију НСДАП-а, његове ставове о корпоративистичкој држави нису у потпуности подржали националсоцијалисти.

Machine Translated by Google

одличан рад сада већ старог човека, аустријског инжењера В. Шо ера66, у коме је већ пре 30 година са невиђеном јасноћом предвиђен читав катастрофалан развој аустријске финансијске и кредитне ситуације.

Шо ер је указао на чињеницу да само потпуно одступање од фундаментално погрешних националних економских доктрина може зауставити катастрофалан развој националне економије – нажалост ез и најмањег успеха.

Главни разлог је тада лежао у чињеници да су се Шо ерови пријатељи из Хришћанско-социјалистичке партије, након почетног одушевљеног споразума, окренули од њега са лењим изговорима: „Време још није зрело“, али у стварности, зато што то није одговарало хришћанским високим финансијама.

Банка је одавно престала да уде поуздани посредник између штедног капитала и потраживања привреде и о ртног капитала. Данас велике анке имају своје директоре и делегате који седе у свим акционарским друштвима. Ништа се не може догодити а да анка не зна за то. И какав интерес анка сада има у привреди? Њен једини интерес је да капитал доноси што већи профит; на који начин јој је сасвим равнодушно. Она не види свој задатак у оплодњи привреде кроз позајмљивање новца по најнижим каматама управо када националној привреди прете кризе најгоре врсте – то и, међутим, ио њен највиши задатак –; велике анке много радије иступају управо у то време са кредитним пакетима и кредитним о авештењима када је производној индустрији најхитније потре ан превентивни кредит за њен рад.

Може се даље размотрити следеће: Које потре е покривају анке? – Неко ће рећи: потре у за новцем. Наравно. Али како и под којим условима? Пекар, о ућар, власник фа рике, изнисмен, заиста покривају стварне потре е за храном, одећом итд., и за то до ијају еквивалентну вредност, цену, у новцу или путем трансфера новца.
Тиме је потре а покривена, а власник фа рике итд. поново има о ртни капитал за куповину, исплату плата и даљу производњу. Овде видимо да се економски круг затвара. Произвођач покрива потре у корисника, новац испуњава своју праву улогу као посредник у размени и поново ђу ри економију у рукама произвођача.

Сасвим је другачије у случају позајмљивања новца. Прво, ни за једну анку не постоји о авеза да поклања своју ро у – новац – као што таква о авеза постоји, на пример, за сваког трговца. Стога може осигурати да даје новац само онима који су јој наклоњени. Даље, анка захтева, у највећем роју случајева, хартије од вредности које далеко превазилазе вредност кредита, даље захтева дужничку потврду према којој дужник мора да се о авеже на отплату дуга свим што има и што ће зарадити. Другим речима, против давања новца анка у свој домен моћи привлачи средства која су далеко већа од позајмљене суме; она такође дозвољава да се изда дужничка потврда која излаже приходе од рада дужника њеном дохвату. Али то није довољно: за овај двоструко, и много пута, о ез еђени зајам новца, анка дозвољава да јој се плати још више у о лику камата које временом постају огромне. Дакле, овде имамо посла са поступком који, економски гледано, уопште није продуктивна перформанса, повратна исплата – залога, дужнички сертификат – даје се одмах, а поред тога дужник мора да пристане на још једно континуирано плаћање које за неколико година прелази вредност примљеног новца, ез залогодаваца

66 Венцел Шо ер (1846-1928) ио је аустријски железнички инжењер који је – попут ечког професора Јозефа Шлезингера (1830-1901) – у својим економским списима идентификовао зависност од јеврејских међународних финансија као главни узрок економских про лема Аустрије. Његова главна дела укључују „Север и њихови медведи“, 3 тома, Беч, 1880-82, и „Валутно-регалиринг у Аустрији“, 1892.

Machine Translated by Google

постајање сло одним или решавање дуга. Такав финансијски посао је природно национално економски апсурдан, то је чисто лихварство.

Прави смисао кредита, веровања у већу економску ефикасност другог, јесте да власник уштеђеног новца не види да је у позицији да сам користи свој новац на профита илан начин, па се стога окреће некоме коме може веровати, коме може поверити тај новац и ко му нуди гаранцију да ће му на захтев вратити своју уштеђевину у потпуности и несмањено. Ако зајам ојача дужника у његовој економској радној спосо ности да и могао остварити знатно већи профит, то се може сматрати чином правичности или захвалности ако дужник повериоцу, поред поврата новца, да и одређени део своје до ити. Ова концепција приватне монетарне и кредитне економије влада целим средњим веком, она је чинила језгро црквене доктрине о камати. Потражња за каматом сматрана је лихварством. Данас је камата коју је Црква сматрала лихварством постала заиста аксиома целе наше економије – национални економски смисао кредита постао је национална економска есмислица. Свакако, за огатог човека таква доктрина је извор трајног огаћења ез напора. Не зато што је злато – како и желело да изгледа – заправо сила која из се е производи новац, натчовечански феномен који, осло ођен земаљских закона пропадљивости, све тера под своју чаролију непропадљиво и заувек, већ зато што се у савременој финансијској и међународној економији осећа једноставно као закон да свака врста финансијског поседа у се и носи право на камату, донекле урођену новцу, јесте ово најмонструозније преокретање односа између рада и новца прихваћено као закон, као нешто што се не може додирнути, као нешто за шта наука која се тиме ави мора да произведе велики рој оправдавајућих разлога.

Само на тај начин је ило могуће скренути целу националну економију са њеног јединог и природног задатка покривања потре а и тиме стварања посла и хране за све и злоупотре ити је првенствено као инструмент за лично огаћење власника анкарског и ерзанског капитала.

Сада је омиљени трик политичке ор е против нашег покрета да се ово наше противљење висококапиталистичкој експлоатацији наше националне економије и наша ор а за националну економију која задовољава захтеве социјалне правде приказује као супротстављање између својине и других о лика поседа, да се наш захтев „Јавни интерес испред личног интереса“ осуђује као комунистички. Против тога, тре а стално указивати на члан 8 националног и економског програма (Програм, стр. 35):

„Националсоцијализам у основи признаје приватну својину и ставља је под владина заштита“.

Међутим, задатак законодавства иће да постави границе у погледу гомилање неумереног огатства у рукама појединаца на штету целине.

Позитивно и за саму економију, као захтев за целокупну економију и њене задатке у духу националсоцијализма, настаје захтев р. 10 „Националног и економског програма“: Сви Немци чине радну заједницу ради унапређења заједничког лагостања и културе немачког народа.

Одатле произилази и морални захтев да сваки Немац мора да ради интелектуално и физички према својим снагама, али да тај његов рад мора ити укључен у целину.

Наглашавам да је ово морални захтев. Стога се не ради о успостављању о авеза на рад каква је уведена у Совјетској Русији. Нешто сасвим другачије је

Machine Translated by Google

увођење године о   авезног рада коју смо ми захтевали за сваког Немца пре стицања пуних права држављанства.

Опет је сасвим другачије то што је наш главни циљ управо о   ез   еђивање   ез   рижне старости за све националне другове који су вредно радили у младости и одраслом до   у.
Управо у случају националне економије која није континуирано под крвопролићем камата и о   авеза плаћања даж   ина позајмљивом капиталу, лако ће се, и мора и може, постићи да она поклони велике вишкове на такав начин да се свим националним друговима о   ез   еди одговарајућа и адекватна пензија за старост – слична пензији служ   еника – по достизању одређене старости или у случају превремене инвалидности за рад.

Овај друштвено-политички захтев овде доносим зато што испуњење овог задатка припада учинку целе националне економије, зато што је то тачка која не само да је у стању да стално каже раднику у најширем смислу речи: Мораш радити!, већ зато што, иза радне присиле, успоставља нешто утешно и помирујуће - изглед сигурне старости за свакога ко је целог живота о   ављао своју дужност.

У оквиру фундаменталног признања приватне својине као темеља наше економије природно спада и чињеница да је сваки Немац заштићен у својој сло   одној могућности зарађивања за живот и у сло   одном располагању својим приходима од рада и стеченим   огатством (р. 11 „Националног и економског програма“). Ограничавање овог основног права дозвољено је само законом, при чему тре   а следити смерницу да се само такав рад сматра радом који није усмерен против интереса заједнице. Ланчана трговина и профитерство такође несумњиво узрокују много рада; слично, провалник ће често пролити више капи зноја у свом „раду“ него зидар у градњи куће, али такав „рад“ је заиста усмерен само на једнострано лично   огаћење на рачун и штету других. Такав „рад“ је стога генерално штетан и стога се мора кажњавати са сваком строгошћу.

Такво изричито одређивање није ни на који начин сувишно, јер је из правне праксе пречесто, и у застрашујућој мери, очигледно колико се ствари тамо означава као поштен рад. Постоји и читав низ активности које су веома   лизу границе, где је тешко рећи да се тај рад још увек усклађује „са целином“.

У сваком случају, морају се створити законски алати како   и се суз   иле све ове активности или подухвати који су усмерени против националног здравља на физички или интелектуални начин. Исто важи и за експлоатацију патње становништва кроз профитерство и лихварство.

За такве гамаде који су непријатељски настројени према нацији захтевамо смртну казну. Финансијски Казна или чак затвор су неефикасни против таквих   ескрупулозних људи.

Укратко, дакле, економска политика националсоцијализма ће радити на уклањању у основи погрешне концентрације економије на профита   илност и з   ог тога ће вратити поштовање једином исправном и разумном задатку националне економије: задовољавању потражње.

Ово никако не искључује приход и профит за трговца, власника фа   рика и поштене привреднике; напротив, никако не тре   а стварати тешкоће оправданој тежњи ка заради, све док је та тежња о   ухваћена јавним интересима.

Дакле, ради се о прочишћавајућем дејству, а затим и о одржавању немачке економије која је   еспрекорна и у погледу својих о   лика и у погледу својих перформанси. Под овим тре   а разумети оно што захтева   р. 12 „Националног и економског програма“: Здрава ком   инација великих, средњих и малих предузећа у свим о   ластима економског живота, па тако и у пољопривреди, остаје заштићена.

Machine Translated by Google

Тиме је дат и фундаментални став националсоцијализма према различитим друштвеним поретцима.

Националсоцијализам ће подржавати и унапређивати пољопривреднике свим средствима као темељ моћне нације и исхране становништва.

Ако тачка 17 Програма садржи клаузулу која предвиђа сло одно одузимање имовине у посе ним околностима, под њом се подразумевало само, како је Адолф Хитлер прогласио 13. априла 1928. године, „стварање законских могућности за конфискацију, ако је потре но, земље која је стечена на незаконит начин или није управљана са становишта до ро ити народа. Ово је, дакле, усмерено углавном против јеврејских компанија за спекулације земљиштем“. Ова клаузула је стога ила намењена само заштити домаћег становништва.

Националсоцијализму је посе но драг и просперитет и независност здраве трговачке и комерцијалне средње класе.

Чак и у о лицима производње такозване тешке индустрије, са становишта националсоцијализма, нема ничег суштинског чему и се могло приговорити. Управо је ова велика индустрија све рационализовала на примерен начин, односно није из егла никакве трошкове како и донела оље и једноставније методе производње. Садашње преоптерећење предузећа –
тежња ка комунизацији – са прекомерним ројем људи који су заиста непотре ни (овде углавном мислимо на неопходност одржавања сопствених пореских и осигуравајућих служ еника итд.) природно делује директно против напора национализације индустрије.

На крају ових економско-политичких задатака националсоцијализма стоји још један огроман организациони подвиг: „Увођење године радне служ е за сваког Немца“.

Чак и овде је ду око морални принцип тај који намеће овај захтев – дужност.

Онај ко жели да користи права држављанства мора и да служи држави, мора и да се докаже свесним дужности и лојалним својој држави делом и заиста ез накнаде, односно могућности огаћења, аш као што војник служи својој отаџ ини.

У идеји о авезне радне служ е назиремо потпуно допунску идеју идеји универзалне војне служ е.

Колико год исмо желели да сматрамо могућим знатно смањити о уку за ефикасне војнике у поређењу са ранијим двогодишњим и трогодишњим периодом служ е, толико сматрамо да је неопходно и препоручљиво да сваки млади Немац уде упознат са једном или више комерцијалних активности у којима може служити држави.

Свест о дужности у погледу квалитета рада толико је патила под владавином машине и под још разорнијом доктрином класног непријатељства радника према предузетницима да се подучавање у овој о ласти под строгим државним руководством према јединственим принципима чини потпуно неопходним. Управо предузетници, у до ром смислу, поздравиће такву институцију и неће је ни на који начин сматрати конкуренцијом. Таква радна војска не може ити конкуренција већ зато што, према искуству, свака продуктивна економска активност државе мора ити прекомерно оптерећена њеним званичним апаратом, јер запошљавање и о ука младе неискусне радне снаге троши превише њене ефикасности.

С друге стране, задатак ове године радног стажа иће да се млади људи у модел државним предузећима оље упознају са свим технолошким напретком. Тре ало и, ако

Machine Translated by Google

могуће, покрити стварне потре е радне снаге и националних другова који служе војску.

Дакле, државна конкуренција са остатком националне економије не долази у о зир, она и највише могла да делује у одређеним о ластима као регулатор цена са тржишним ценама које и даље остављају сло одним занатлијама и сло одним предузетницима широк простор за разуман профит.

Није задатак овог манифеста да се ду ље упушта у детаље. Ипак, они морају ити укратко скицирани и осветљени, јер знамо да ће исправно решење овог питања ити од огромне користи за опоравак нашег економског морала, сасвим одвојено од користи коју ће цела економија имати од чињенице да ће се идеја дужности према раду про удити као морална дужност према нацији.

Што се тиче положаја државе-грађанина у односу на националну економију Бизмарк је једном изјавио:

"Не живимо да исмо или срећни, већ да исмо испунили своју дужност."

Овај морални принцип лежи и у основи нашег става према држави и економија.

Machine Translated by Google

Национална финансијска реформа – Новац и кредит у Националсоцијалистичка држава

„Властина интереса."

Захтев за прекидом ропства према каматама је револуционарно нов у политичком програму. Сама та чињеница и ила довољна да најшири кругови изнесу најжешћи отпор националсоцијализму.

У едљиво највећи део противника чине они који су заиста све изгу или кроз садашњу капиталистичку економију засновану на интересима и који, одгајани на тим идејама, и даље страхују од гу итка већ изгу љених привилегија. Ова опозиција заиста нема никакав подстицај, јер је управо недостатак ило каквог унутрашњег подстицаја карактеристичан за круг заро љен у идеалу капиталистичке пензије.

Још једна група су они који су зависни од кредита или арем верују да јесу. Ова група се, наравно, не плаши заправо укидања о авезе плаћања камате, већ се плаши да неће до ити више о ртног капитала уколико све не остане као пре.

Друга група су дивни национални економисти за које је противљење про лему осло ођења од камате је алфа и омега њихове националне економске мудрости.

Даља група су злонамерни који заиста нису ољег гледишта, али који се, из личних или страначких тактичких разлога, оре против овог основног захтева националсоцијализма лажним тврдњама и погрешним представљањима.

Да су кругови међународних финансија који спроводе владавину интереса, управо на З ог овог захтева, наши најнепомирљивији и најљући непријатељи су очигледни.

Са изузетком злонамерне и професионално заинтересоване опозиције, главни разлози за непријатељски и неповерљив став су - незнање и интелектуална лењост, глупост.

Овде имамо посла са прилично моћним противницима, са противницима међу којима не успева сваки систем који се покуша наметнути, који се повлаче попут медуза пред притиском у едљивих о јашњења, али се одмах након попуштања притиска враћају старим начинима мишљења.

Дакле, шта се подразумева под „каматним ропством"? Под каматним ропством тре а разумети дуг државе и народа према наднационалним финансијским силама везан каматом. Овде се, дакле, ради о новом о лику ропства, о ропству владавини финансија. Ово ропство је страшније и окрутније него што је икада ио ило који о лик владавине под влашћу апсолутних принчева, јер се спроводи на езличан начин, ез икаквог људског осећања, опседнуто само незаситним инстинктом за ширењем и увећавање, са похлепом за моћи ез поређења.

Уо ичајени израз за постојање овог правила је: „Новац покреће свет". Али овде се новац користи само као сим ол владавине финансијском моћи. Сам новац, металне и папирне валуте, саме по се и природно нису ни до ре ни лоше и не врше никакву владавину. Новац као валута је неопходан за размену ро е и услуга. Зато су сви покушаји да се владавина финансијских сила реши само са стране новца од почетка погрешни и осуђени на неефикасност, јер се у случају ове владавине заправо не авимо питањем уског монетарног система, већ питањима моћи.

Новац као инструмент моћи сам по се и, као што је поменуто, није ни до ар ни лош, зависи само од његове употре е. Чињеница да се може користити и у илачки, односно злоупотре љавати, не значи...

Machine Translated by Google

ни на који начин неутралисати његове ескрајно разноврсне и неопходне корисне могућности употре е. Чак и новац, примењен на користан начин, има лаготворан ефекат на националну економију. Новац није погрешно назван крвљу у националном економском телу. Све док новац остаје веран својој задаци као средство размене, све док се примљени или зарађени новац поново усмерава назад у економију, он не може имати никакав штетан утицај на националну економију.

Сада се појављује један фактор: жеља да се новац користи као метод штедње. Сама по се и, ова жеља је потпуно оправдана, напротив, само је заиста потре но пожелети да се смисао штедње поново врати у част, ако – да, ако – штедња уопште уде могућа у данашњим околностима. Трајна, претећа девалвација нашег немачког новца кроз неодговорну државну финансијску политику заиста чини штедњу глупошћу, јер после неколико недеља или дана вредност новца може пасти на делић своје раније вредности. Стога, ако новац тре а да испуни своју улогу као новац за штедњу, мора ити ста илне вредности.

Пошто немачки новац, из разлога које ћемо тек морати да истражимо, тренутно није ста илне вредности и такође не може ити ста илне вредности, немачки штедиша у сваком неста илном периоду тражи такав новац ста илне вредности. Такав новац ста илне вредности су такозване племените валуте, долари, швајцарски франци и холандски гулдени, новац скандинавских народа итд., као и метални новац од племенитих метала.

Али сада се национално-економски задатак новца као о ртног капитала привреде супротставља овој жељи за акумулацијом ста илног новца. Да исмо разумели ово питање у целој његовој ду ини, морамо се придржавати чињенице да новац, по својој суштини, није и не и тре ало да уде ништа друго до „знак о ављеног рада“. Уо ичајено о јашњење: „Новац је средство размене“ ни на који начин није погрешно, али не исцрпљује питање. Задатак новца је, и заиста његов најважнији, да посредује у размени до ара. Али овај задатак испуњавају и друге ствари попут кесица чаја Кинеза, шкољки црнаца итд. Најдуља суштина новца који данас дели држава, као и сурогата новца, јесте да су то знаци – могло и се рећи и ваучери – неког рада који о ављају друге осо е. Под „о ављеним радом“ морамо сасвим свео ухватно схватити сваки економски производ, дакле и сировине, јер чак и оне имају комерцијалну или продајну вредност само ако су вађене из каменолома и ако су донете на тржиште. Да и се олакшала ова размена до ара међу со ом, заправо да и се то уопште омогућило у компликованој економији, морао се измислити начин размене који и директно омогућио да произвођач само једне ро е може да задовољи своје много ројне потре е путем овог начина размене, који је имао општу валидност. О ућар прави ципеле и чизме из године у годину - али му је потре ан хле , месо, млеко, јаја, потре на му је одећа и тако даље. Пекару, од кога о ућар купује хле , може заиста ити потре ан један или два пара чизама годишње, али му се заправо не може платити целе године за сав хле који сви једу само чизмама, он заиста мора да плати и свом млинару и до ављачу огревног дрвета за рашно и гориво, али ни они не могу да користе више чизме јер сами већ до ијају чизме и ципеле од другог о ућара.

Али пекар не може природно да плати млинару за његово рашно својим производима, пекар мора да пече хле за заједницу. Другим речима: чиста економија размене је сасвим немогућа у развијеној националној економији са екстензивном поделом рада. Посредник у размени је стога неопходан. У најопштијем о лику, овај посредник у размени мора ити општепризнати, од стране државе заштићен запис о производњи националне економије; такође мора ити могуће купити нешто са тим записима и сви морају ити о авезни да о ез еде своје комерцијалне производе за овај новац за размену.

Machine Translated by Google

На пример, такође је погрешно рећи да је новац запис о авље ног рада. Свакако, овај новац се прихвата као о авље ни рад, али не зато што је њиме већ завршен економски циклус, већ зато што је овај новац заиста запис сваке од многих о авље них радних активности – записа којима свако може да задовољи своје потре е за животним потрепштинама и другим потре ама. Тек када је ова потре а задовољена и новац враћен у економију, основни циклус новца је завршен. Али ако новац остане да лежи као гомилани или уштеђени новац у једној руци, онда се извршава само пола размене, само пола циклуса. Новац још није испунио своју сврху, напротив, повучен је из циља з ог којег је измишљен и з ог којег постоји. Морамо фундаментално изјавити да је овај прекид националног економског задатка новца, из националних економских и националнополитичких разлога, недопустив. Очигледно је да не може ити да се сваки примљени финансијски износ мора одмах исплатити, да финансијско тржиште мора ити толико о илно сна девено новцем да свака приватна осо а може да направи своје економске аранжмане на начин да за се е сачува износе за покривање својих месечних потре а или износе за веће једнократне годишње услуге, већ се мора прогласити потпуно недопустивим у националној економији да се валута коју држава издваја за до ро ит заједнице повлачи из јавног оптицаја као гомилани новац.

Финансијском систему стога одговара и дужност трошења, односно дужност да се вратити стечени новац у оптицај.

Такође се овде може сасвим оштро прецизирати да штедња тиме ни на који начин није онемогућена. Штедња, правилно схваћена, ни на који начин није похлепно и шкрто гомилање новца, већ – ако се жели употре ити омиљена ком инација идеје штедње са дечјом помоћи – , То је стварање и стицање до ара, куповина или изградња мале куће, куповина вредних предмета, колекција, књига, слика, кућних потрепштина, проширење и унапређење пословног о јекта, проширење залиха итд., а то је далеко оља „штедња“ од гомилања злата.

Управо смо ми Немци морали да прођемо кроз о разовање о погледу на свет највећег стила по овом питању. Ова исправна „штедња“ која је управо описана нај оље се наградила, лажна усмерена на новац је горко освећена.

Овај непогрешиво исправан осећај народа, чак и за ове ствари, сасвим тачно је одражен у сагама и ајкама. Нагомилани новац се претвара у езвредну грумену или нестаје, или доноси ескрајну несрећу. С друге стране, увек и свуда, онај ко је, из своје марљивости, „нешто постигао“ – а под тим здравим расуђивањем увек подразумева цветајућу приватну економију, ило да је трговачка, комерцијална или индустријска – стекао је поштовање и уважење. Такав развој огатства је неоспорив, није усмерен против духа новца, он је, као просперитетан члан целокупне економије, друштвен у нај ољем смислу.

Након ових кратких, али неопходних, јер суштинских, запажања о финансијском систему, вратимо се на полазну тачку нашег питања: „Шта подразумевамо под ропством према каматама?“

Ако, з ог задржавања новца у рукама људи који нису свесни националног економског задатка новца, или још више у рукама оних који желе да користе прикупљени новац као инструмент моћи, дође до ћорсокака, новац који остаје у оптицају постаје оскуднији, јавља се новчана несташица. Али они који поседују новац ипак, на национално економски здрав начин, не враћају свој новац у оптицај, јер су са своје стране задовољили сталне потре е и изградили куће или купили друге...

Machine Translated by Google

комерцијалних или индустријских производа. Стога, они не одузимају изнисмену или власнику фа рике, коме је свакако потре ан о ртни капитал за одржавање свог предузећа, његове производе, већ му дају новац који су им незаконито задржали, у националном економском смислу, уз посе ну наплату – уз камату. Национални економски притисак
почиње.

Однос производње до ара – произвођача – националног економског радника према новцу је једним ударцем окренут наглавачке. Новац који је, према својој суштини и свом изуму, тре ало да служи економији, изненада се еманциповао и врши притисак на производњу до ара. Почиње финансијска владавина. Свакако, приватна економија је задовољна што може да одржи своја предузећа арем на овај начин, јер се осећа о авезном да служи производњи национално економски. Гомилач новца извлачи двоструку корист из овог осећаја националне економске дужности националног економског радника: прво, он има састављен дужнички сертификат – дакле правни основ – према којем је дужник свим својим огатством одговоран за несмањену отплату позајмљених износа, у већини случајева други одређени предмети огатства су сасвим посе но заложени, и друго, дужник се мора додатно заложити за континуирано додатно плаћање које се назива каматом.

Гарантовани кредит се стога не даје из разлога који и одговарали дословном смислу речи кредит, односно поверењу у већу економску ефикасност и капацитет учинка, већ искључиво са намером да се искористи потре а економског предузетника да ез икаквог напора при ави део свог прихода од рада. Кредит се такође не даје да и се тиме подстакла производња, већ искључиво да и се поседовање новца учинило „профита илним“. За која предузећа се кредит користи је у основи потпуно равнодушно за повериоца; ако је заинтересован за то, то се дешава само да и се уверио да је његов новац сигуран и, пре свега, да је и ефикасно каматоносан.

Генерално гледано, кредитни систем који посредују анке данас је изграђен на такав начин да је капиталиста, поседник новца и кредита, углавном потпуно одвојен од рада. Он нема никакав однос личне природе према различитим гранама производње у којима „пушта свој новац да ради“, како каже омиљени о мањујући израз. Шта акционар зна о „Гирмесу“, „Пегеу“, „Везеру“, „Ри ек Монтану“, „Отавију“, „Салитрери“, „Стеауа Романи“67, шта он зна шта се производи у тим фа рикама? Он нема никаквог интереса за то, он има само једнострани интерес да ли акције расту или падају и колике су дивиденде које његов капитал доноси. Такође је потпуно свеједно да ли акционарска друштва или други о лици капиталистичке активности (акционарско друштво, друштво са ограниченом одговорношћу, синдикат итд.) служе производњи уопште. Главна ствар, једина одлучујућа ствар је – „профита илност“. Доказ за то је огромна популарност коју уживају акције анака. Велике анке, као и свака кредитна институција, генерално не о ављају никакав продуктивни рад у смислу производње ро е. Овде, у систему великих анака, идеја камате – то јест, могућност преношења гигантског дела прихода од продуктивног рада у посед простог власника новца, и заиста, за овог другог, потпуно ез напора – слави праве оргије. Данас готово да више нема предузећа које није у неком о лику зависно од анке, које се не води у чисто каматно-капиталистичком о лику. Читав национални економски рад зависи од анкарског и ерзанског капитала и везан је за њега каматом.

67 Гирмес је текстилна компанија коју је основао Јоханес Гирмес (1854-1912); Везер је ила компанија за родоградњу, Ри ек-Монтан је ила рударска компанија, Отави је ила рударска и железничка компанија, Салитрера је ила чилеанска компанија за шалитру, Стеауа Романа је румунска компанија за рафинирање нафте.

Machine Translated by Google

Господари анака – високе финансије – су тиме и господари производње. Од њих зависи да ли ће рад стати или ће тржиште ити преплављено огромном количином смећа. За организовани приватни сектор, задовољавање потражње је потпуно споредна ствар.

У случају овог капиталистичког економског о лика модерног кредитног система, имамо посла са најпотпунијим националним економским неморалом, са тоталним изопачавањем значења финансијског и кредитног система од слуге економије до позиције апсолутног господара економије.

Креативни и продуктивни рад је постао ро , а лукаво гра ежљиви, вечно мо илни јеврејски дух лихварства влада светом. Изнуда могућа је само кроз стварање вештачког ванредног стања кроз национално економски нелегитимно задржавање новца. А то се данас сматра праведним, као право којег се нико не усуђује да се дотакне јер га доводи у суко са светски владајућом моћи крупног кредитног капитала.

Ропство интересовања је усавршено!

Усавршен је чињеницом да су заводљиве вештине мо илног духа успеле да вежу чак и државу, датог заштитника финансијског система, за ропство камате, тако да и она, везаних руку, признаје међународни капитал за свог господара и дозволила је да уде скренута са свог стварног задатка заштитника националне економије у положај извршитеља, инкасатора камате за крупни кредитни капитал.

Machine Translated by Google

Национална финансијска економија

Сада је наш посе ан задатак да пратимо овај развој националне финансијске економије.

Чак и овде ће ити прави начин да се почне од утврђивања чињеница какве су данас.

Изузетан феномен у националном животу народа западног културног круга је огроман дуг свих држава. Било да су по еднице или поражене, све носе гигантски терет дуга у својим националним економијама које су тешко погођене ратом.

Најзначајније статистичко дело Британске империје је „Годишњак државника“; овај званични национални годишњак даје појединачним државама прецизан преглед стања њихових јавних дугова итд.

Према њему, дуг Енглеске – то јест, енглеске радничке класе – према међународном капиталу – на дан 31. марта 1930. године износио је 7.596.000.000 фунти стерлинга са годишњом каматом од око 350 милиона фунти стерлинга. Веома је корисно претворити ову суму у немачке марке, јер се на тај начин нај оље види да се у овом питању камата ради о међународном питању најширег о има.

Француска дугује својим унутрашњим и страним повериоцима камата око 279 милијарди златних франака.

Сједињене Државе Северне Америке, лагословена земља долара, имају јавни дуг терет од око 16 милијарди долара.

У Канади, Аустралији, Индији, Италији, Чехословачкој, Пољској, свуда налазимо исту јадну слику езнадежног дуга држава, а самим тим и народа, према међународном капиталу. Свуда се национални живот врти око једног питања: Како плаћамо камате на наше кредите, односно на наше дугове према међународним финансијама, према крупном кредитном капиталу?

Министарства финансија у свим државама неуморно су заузета проналажењем нових пореских извора, парламенти месецима саветују о новим пореским законима, али сваки отпор је узалудан. Пред величанством међународног лихварског капитала и његовим законски одо реним „легалним“ потраживањима на камате, парламенти и владе се изнова и изнова урушавају и угњетавају своје народе невиђеним пореским оптерећењима, уместо да се усуде да стану на крај овој огромној међународној превари једнозначним „Не“.

Неправда је постала закон, господар ро .

Како ствари стоје у нашој јадној отаџ ини, доживљавамо свакодневно и сваког сата.

Насилно и снажно се уздигао млади немачки радни гигант након што је постигао национално јединство крвљу и гвожђем. Његов неуморан рад, његов креативни дух доносили су стално нове изуме. Немачки предузетнички дух и смелост освојили су светска тржишта. Са запрепашћењем и за ринутошћу, француски и енглески позајмљени капитал Ротшилда и других анкарских магната, као и фондовски капитал америчких финансијских људи, Канових, Ле ових, Шпајерових итд., сматрали су да су најоз иљније угрожени у својој профита илности. Вредност немачке марке, односно квалитет и јефтиност немачких производа, наставила је да расте, могло се проценити када ће марка достићи вредност долара док Немачка не надмаши енглеску светску трговину, видело се како су широм света немачке транспортне инсталације, немачке о разовне институције, немачке санитарне организације, немачке градске администрације, немачке војне методе узете као модел, видело се како су свуда у свету немачки инжењери, као пионири немачке радне снаге, градили железнице, мостове и улице. Али све је то значило да је профита илност позајмљеног капитала...

Machine Translated by Google

широм света међународне финансије су иле угрожене. Тада су међународне финансије одлучиле, уз помоћ међународног масонеријског друштва, да опколе Немачку и, користећи сва средства лажи и клевете, да представе Немачку као непријатеља света. – Едвард VII је ио само фигура потиснута напред у овој шаховској партији. Националистичке страсти су иле распламсане против Немачке, како у Енглеској тако и у Француској. Указивање на политичку предисторију светског рата не припада овде, али је у сваком случају сигурно да је немачка страна, упркос својој војној снази, ила изгу љена, јер се генерално не може говорити о политичкој контраигри против игре интрига сила Антанте (упореди Розен ерг, Међународно масонеријско друштво68).

Чак ни једина група која је још увек имала спољнополитички инстинкт у Немачкој, Свенемачка69, није имала појма да ова снажна ор а између наоружаних народа није ила усмерена на политички успех, већ је ила усмерена ка циљу финансијског потчињавања немачких радника каматном ропству међународног капитала. Милитаристичко надвладавање Немачке је, наравно, ио посе ан циљ Француске, уништење немачке морнарице посе ан циљ Енглеске, али изнад о а ова империјалистичка циља Француске и Енглеске увек је стајала тежња за светском владавином међународног капитала.

Док су се тако народи међусо но кидали у дивљој ор и и крв нај ољих текла у потоцима на ојним пољима, јеврејство целог света је ило у покрету. За целу Јуду је дошло време жетве.

Високе финансије су финансирале светски рат; у свим народима света јеврејски писари су седели у редакцијама међународне штампе и лагали и подстицали народе на стално нове напоре једни против других. 26 држава је на овај начин уведено у рат против Централних сила. Са истока је поток источних Јевреја прелазио преко немачких земаља; они су се про ијали напред, ценкали, отимали и огатили, заузимали станове у градовима и стицали све што су могли да до ију. У војноиндустријским компанијама, овај посао пљачке и лошег владања немачком радном снагом о авњали су припадници јеврејске расе, а Јевреји су се наметнули и попели на све положаје у држави и економији. Унутрашњу деморализацију су такође свесно водили Јевреји, Хаси, Дитмани, Конови, Луксем урגови, Бартови, затим Парвус-Хелфандови, Ајзнери, Левијени, Граднауери70, агитовали су и подстицали, подржавали ам иционозни људи, удале и властољу иви криминалци против немачког народа.

---

68 Алфред Розен ерг је о јавио дело под насловом Дас Вер рецхен дер Фреиманререи (1921), као и Фреимаурерисцхе Велтполитик им Лицхте дер критисцхен Форсцхунг (1929) у серији Натионсозиалистисцхе Би лиотхек, вол.9.

69 Alldeutscher Verband је ила немачка националистичка организација основана 1891. године. Током Првог светског рата, удружење је промовисало немачке експанзионистичке циљеве, а након рата је подржало генерала Ериха Лудендорфа (1865-1937) у његовој тврдњи да је Немачка издана („за одена у леђа“) у рату од стране социјалиста и демократа.

70 Хуго Хазе (1863-1919) ио је јеврејски социјалиста који је постао председник Социјалдемократске партије Немачке (СПД), заједно са Немцем Аугустом Бе елом, 1911. године. Изјаснио се као пацифиста и организовао је велики антиратни скуп у јулу 1914. Вилхелм Дитман (1874-1954) ио је истакнути члан СПД-а који је осуђен на затворску казну з ог учешћа у штрајку радника у ерлинској фа рици наоружања у фе руару 1918. Током и након Новем арске револуције након завршетка Првог светског рата, Дитман је играо активну парламентарну улогу као члан Независне социјалдемократске партије Немачке (УСПД). Године 1933, након Хитлеровог доласка на власт, Дитман је по егао у Швајцарску. Оскар Кон (1869-1934) ио је јеврејски политичар који је сарађивао са Карлом Ли кнехтом, оснивачем Спартакистичке лиге, и ио је ватрени циониста. По егао је.
у Париз 1933. године. Роза Луксем ург (1871-1919) ила је јеврејска марксисткиња која је, заједно са Ли кнехтом, основала Спартакистичку лигу која је на крају постала Комунистичка партија Немачке (КПД). И Луксем ург и Ли кнехта су у или Фрајкорпс 1919. године. Емил Барт (1879-1941) придружио се УСПД-у 1917. године и ио је један од шест чланова Већа посланика народа (Rat der Volksbeauftragten) основаног у новем ру 1918. године након пада немачке монархије (остали чланови или су Фридрих Е ерт, Филип Шајдеман и Ото Ландс ерг из СПД-а и Хазе и Дитман из УСПД-а).
Александар Парвус (рођен као Израел Хелфанд) (1867-1924) ио је Јеврејин из гета из Белорусије који је играо кључну улогу у спровођењу марксистичке стратегије „перманентне револуције“ кроз своје разне међународне контакте са Розом Луксем ург, Лењином, Троцким и... Млади Турци. Макс Левијен (1885-1937) ио је руски јеврејски ољшевик који је постао немачки држављанин 1913. године и члан

Machine Translated by Google

На тај начин се немачка нација коначно срушила изнутра. Јудина звезда се уздигла крваво црвена. Последња нација која се чврсто одупрла међународним финансијама и њиховим врачањима срушила се, ацила је оружје и поклонила се пред страшним јармом Версајског диктата. Крварећи из хиљаду рана, ез вође, не аш з ог протеривања кнежева, јер су управо они потпуно заказали као прави вође, немачка нација је од стране својих парламента и парламентарних влада вођена суд оносном пресудом која се увек може применити у таквим временима, фразом „Да и се из егло горе“, у ропство камате позајмљеног к

КПД (Комунистичке партије Немачке). У априлу 1919. године, Левијен је основао Баварску Совјетску Репу лику заједно са још једним руским јеврејским чланом КПД-а, Еугеном Левином (1883-1919). Али овај „совјетски“ експеримент је угушио председник Фридрих Е ерт, који је ангажовао Фрајкорпс да одржава ред у Минхену. Левина су ухапсили и погу или Фрајкорпс у мају 1919. године, али је Левијен по егао у Аустрију и Совјетски Савез, где је и он погу љен 1937. године током Стаљинове Велике чистке. Георг Граднауер (1866-1946) ио је јеврејски члан СПД-а који је служио као први министар-председник Саксоније након укидања Краљевине Саксоније. Као умерени социјалиста, покушао је да угуши радикале у Лајпцигу уз помоћ Фрајкорпса, следећи пример Е ерта у Минхену. То га је коштало из орних гу итака и ио је приморан да поднесе оставку 1920. године.

Machine Translated by Google

Версајски диктат,
Довсов пакт и Јангов план

Циљ светског рата је ио постигнут: Немачка, најмарљивија и најефикаснија нација света, уклоњена као конкурент на светском тржишту, војно надјачана, остављена ез вође и заведена и отрована лажним марксистичким доктринама, морално расута и закопана под планином дугова које никада више не може да уклони са се е, већ је морала заувек да служи као ро интереса међународног капитала.

Према лондонском плану отплате, Немачка је морала да призна камату-
носећи дуг од 132 милијарде златних марака, а овом дугу су додате и камате.

Било и смешно да није тако страшно оз иљно и да непријатељи то не схвате тако немилосрдно, управо супротно свим клишеима пацифиста, „али неће ити тако лоше“, и „разумност ће тријумфовати“. Не! Неће тријумфовати! И међународне финансије ће учинити све да Немачку континуирано држе у овом интересном ропству. Само ми можемо сами се е осло одити.

Ду ока је трагедија немачке нације да, колико год ефикасна ила у свом уском радном кругу, одмах постаје несигурна када подигне поглед изван граница свакодневног рада и стане пред велике светске догађаје. Овде савесни и прецизни Немац гу и сваку меру, постаје визионар и ентузијаста. „Немачки професор“, који постиже изузетне ствари у својој специјализацији, постаје, суочен са стварима света, о јекат комичних новина, од за орављања кишо рана до ујног говора идеолога; немачки официр, верујући у одличну ефикасност својих трупа, склон је да потцени духовне немерљивости политичке природе и моћ идеја, и тиме доведе у питање коначни успех; немачки званичник тежи да се е сматра шефом становништва уместо слугом целине.

Дакле, видимо у великом и малом ову катастрофалну осо ину у немачком карактеру: Немци су стручњаци и сањари. Појединачно ефикаснији и марљивији у свим посе ним о ластима од ило ког народа, чак потпуно спосо ни да се одушеве ило којом великом идејом и са херојском хра рошћу дају свој живот за идеју, али мање вешти у виђењу и проналажењу правог решења унутар посредног круга међународних економских и политичких пит

Одраз такве фундаменталне осо ине карактера код Немца на политичком пољу је његов толико често оплакивани недостатак националног осећаја и његова политичка неспосо ност. Просечном Немцу донекле недостаје осећај за велике поруџ ине; стога, он углавном не разуме да су те цифре дуга заправо његова суд ина, да су те цифре, да је признање овог дуга и спремност и покушај да се тај дуг плати у новцу и материјалним до рима основни разлог за целокупну очајну ситуацију немачке нације.
Много мање, међутим, види да корисници ове немачке о авезе плаћања нису заправо друге нације, већ искључиво – међународне финансије.

За међународне финансије, међутим, отплата зајма није ни на који начин важна, већ само трајна о авеза плаћања камате. Само зато су међународне финансије, које су чиниле Версајски диктат у његовим финансијским деловима, од почетка поставиле основну суму тако фантастично високо да се отплата никада не може ни замислити, али чак и у случају евентуалног смањења основне суме (у сваком случају само уз истовремени подизање каматне стопе), Немачка ће трајно ити држана у ропству камате.

Machine Translated by Google

Наметање ове владавине камата нашим сиромашним, вредним људима ио је крајњи циљ светског рата, то је ио циљ високих финансија и тај циљ је у потпуности достигнут.

Релевантне клаузуле Версајског диктата су толико застрашујуће, толико јасно показују сву оз иљност и разорну суровост ове владавине камата која све што имамо и за шта радимо предаје у дохват руке међународних финансија, да их у одломцима наводим у наставку:

> Члан 231. Савезничке и придружене владе изјављују, а Немачка признаје (!), да су Немачка и њени савезници, као покретачи (!), одговорни за све гу итке и штете које су савезничке и придружене владе и њихови чланови претрпели као резултат рата који им је наметнут нападом Немачке и њених савезника.

Иако се у члану 232 прилично цинично признаје „да немачка средства нису довољна да о ез еде потпуну реституцију свих ових гу итака и штета“, ипак се захтева о авеза „да се сви ови гу ици и штете надокнаде“.

> Члан 233 каже: „О им штете одредиће Комисија за репарације.“

> Члан 234 каже: „Комисија за репарације ће периодично проверавати платоспроморжност Немачке... Али не може одустати од ило ког износа ез одо рења различитих влада заступљених у Комисији“.
>
> Члан 234 одређује: „Немачка ће исплатити пре утврђивања коначног износа захтева за одштету ... 20 милијарди марака у злату (у злату, ро и, родовима, хартијама од вредности или на друге начине)“
>
> Немачка ће поред тога издати о везнице наведене у члану 12ц Анекса II.

А сада долази, лепо смештено и при крају овог Анекса II, члана 12ц у Одељку VIII такозваног Версајског мировног уговора, финансијско-политичко дављење Немачке. Овај члан 12 у својим најважнијим тачкама каже следеће:

> Комисија има сва овлашћења и врши сва овлашћења која су јој гарантована овим уговором.
>
> Комисија, генерално, има најсвео ухватнија овлашћења надзора и спровођења у погледу питања репарације. Мора поштовати следеће услове и одлуке:
>
> а) Сваки део целокупног износа утврђених потраживања који није плаћен у злату, родовима, хартијама од вредности или ро и или на други начин мора ити о ез еђен од стране Немачке под условима које одреди Комисија, преносом одговарајућег износа у о везнице или о авезе ило које врсте како и се извршило признање дугованог износа.
>
>) Комисија ће периодично процењивати платежну спосо ност Немачке и испитати немачки порески систем (!), тако да се, прво, сви приходи Немачке, укључујући приходе утврђене за отплату камата и дуга њених домаћих кредита, пожељно (!) користе за плаћање износа које дугује по основу права на задужење или

Machine Translated by Google

репарације, и друго, да и се стекла сигурност да је немачки порески систем тачно (!) једнако репресиван као и систем ило које друге силе представљене у Комисији.

Овај пасус је ђаволски усмерен на трајно суз ијање Немачке, он практично садржи могућност, са позивањем на неку малу раз ојничку државу у којој су прописани неограничени порези, да се једноставно пропише наметање истих пореза чак и у Немачкој. Али истовремено са руталном искреношћу признаје да чак и друге нације тре а да уду држане у истом дужничком ропству. А сада долази злогласни пасус ц.

ц) Ради олакшавања и спровођења о нове економског живота у савезничким и придруженим земљама, Комисија ће, како је договорено у члану 232, примити прву уплату од Немачке као гаранцију и признање њене кривице, која се састоји од о везница власницима, плативих у злату, које су осло ођене сваког пореза или трошкова ило које врсте (!) које уводе или могу увести владе Рајха или немачких држава. Ове о везнице се дају у ратама (!) и то у три рате како је утврђено у наставку: 1. 20 милијарди златних марака тре а да се исплати одмах. 2. 40 милијарди златних марака иће дато у о везницама које ће носити камату уз додатну накнаду од 5% + 1% за амортизацију од 1926. године. 3. Писмена о авеза да се одмах исплати додатних 40 милијарди златних марака у о везницама, са покрићем од 5% камате.

Ова клаузула је срж целог Версајског диктата. Знамо да је Лондон Ултиматум71 не само да је одредио мање плаћања већ је, напротив, одредио цео износ на 132 милијарде златних марака. Члан 16 затим изричито каже: „Од 1. маја 1921. немачка влада мора да плаћа камате на свој дуг". Каматна стопа је утврђена на 5 процената.

Затим следи члан 17 који даје решења за свако кршење:

Члан 17. Ако Немачка закасни са испуњењем ило ког дуга који јој налаже претходни одељак уговора, Комисија ће одмах о авестити сваку силу учесницу о том неизвршењу и истовремено предложити мере које тре а предузети против њега.

А сада следи једна од најскандалнијих клаузула целог уговора:

Члан 18. Немачка се о авезује да мере које су савезничке и придружене силе оправдане (а шта не и ило оправдано у очима непријатеља?) у усвајању против намерног (!) непоштовања споразума од стране Немачке неће тумачити као непријатељски третман (!). Ове мере и могле да се састоје од за рана увоза и економских и финансијских санкција и уопште (!) у свим мерама (!) које и се заинтересованим владама могле чинити као да их захтевају околности.

Овом клаузулом се, наравно, отварају врата и капије сваком, чак и нај руталнијем, терору, а немачка влада је даље изричито потписала да не сме разматрати чак ни

---

71 Након што је Међусавезничка комисија за репарације у јануару 1921. године утврдила износ који Немачка мора да плати као репарације на 269 милијарди златних марака, ритански премијер Дејвид Лојд Џорџ је 5. маја 1921. године немачком ам асадору у Лондону поставио шестодневни ултиматум, према којем и, ако Немачка не призна отплату 132 милијарде марака (нешто другачији прорачун од 269 милијарди из јануара), као и остале одред е Версајског споразума, савезници окупирали Рурску о ласт.

Machine Translated by Google

највеће угњетавање, у ство Немаца, нај рутални ја протеривања, пљачкање, уништавање итд. „као непријатељски третман“!

Ова писана предаја немачког народа окрутном, осветољу ивом, неумољивом непријатељу је, даље, предвиђено заувек, јер члан 23 каже:

> Комисија ће ити распуштена када Немачка и њени савезници плате све износе које дугује за спровођење овог уговора или према одлукама Комисије и када сви ти износи или њихови еквиваленти уду расподељени силама учесницама.

То је вечно каматно ропство Немачке.

Можда ће наши политички пријатељи и непријатељи сада разумети шта се мора разумети под ропством камате, можда ће се разумети зашто је прекид овог страшног ропства камате у средишту наших захтева. Можда ће се разумети и зашто је у случају овог захтева то међународно питање од првог реда. За Немачку је то једноставно питање суд ине , а чак и за друге нације то је најодлучније питање за опоравак.

У поређењу са овим међународним питањем, сва остала питања тону у ништавило, јер ез прекида ропства камате, успон продуктивних нација генерално није могућ. Ако се сада започето ропство камате одржи, ог Мамон и се попео на престо. Бог је мртав, душе нација умиру, људски хаос испуњава свет као ро ови камате међународних финансија. Новац влада светом.

Прописи Версајског диктата или су итне тачке које је 1924. године заменио Довесов пакт. Сада, након страхова од инфлације, даље пљачкање Немачке тре ало је да се настави „на чвршћим темељима“. Високе финансије су омогућиле издавање свих врста гаранција, међу којима се најзначајније и најдалекосежније тре а поменути денационализација Рајхс анке и железница Рајха. Упркос свим пророчанствима о „сре рном о лаку“, немачка економија је наставила да се урушава, немогућност плаћања према Довесовом пакту коначно су схватили чак и слепо есни садисти спровођења. Јангов план је уместо Довесовог пакта. Тре ало је да донесе „олакшања“. Сада је крај.

дођи.

О ужасима Довсовог пакта, том 7 Националсоцијалистичке и лиотеке (цена 1,80 марака) даје најпрецизније информације, које садрже прештампани оригинални текст заједно са свео ухватним критичким коментаром. Том 13 ове серије ави се главним тачкама Јанговог плана.

Machine Translated by Google

Кредитна економија

„Ако држави тре а новац, мора га позајмити од оних својих грађана који га имају више него што сами могу да користе. Наравно, мора да плати камату за повраћај тог новца, иначе га неће до ити, већ има довољно потешкоћа у отплати својих кредита.“

Ову формулацију је користио ивши социјалистички министар др Давид72 са мном у дискусији у Берлину. Намерно сам је овде поставио јер она на примерен начин одражава интересовање капиталистичког начина мишљења нашег до а; чињеница да је он од свега ио марксиста даје целини посе ну привлачност.

Сада знам из стотина дискусија и предавања да је горња формулација толико потпуно изведена из садашњег света идеја капиталистичког интереса да и тешко да и ико осетио лажност овог о јашњења економије камата и дуга државе, а камоли пронашао тачан одговор на њега.

Ово има веома једноставан психолошки разлог, наиме да се горе наведено о јашњење односи на покривање новчаних потре а приватног човека у оквиру каматно-капиталистичког о лика економије.

За појединачног приватног човека, као и за приватну економију уопште, важи реченица: „Ако некоме тре а новац, мора га позајмити уз камату од оних који поседују више новца него што сами могу да користе“.

Али заиста морамо из егавати да на питања националне финансијске економије одговарамо са приватнокапиталистичке тачке гледишта, већ са државничке. Мислим да и заиста ила велика несрећа када и се овај приватноекономски начин размишљања једноставно ез поговора пренео на националну економију.

Држава са својим инструментима моћи, својом сувереном моћи, заиста се не сме изједначавати са ило којим случајним приватним човеком. Држава поседује три моћне могућности кроз које, на основу свог суверенитета, може да покрије своје потре е за извршавање својих задатака. То су њен суверенитет у служ и, њен суверенитет у ковању новца и њен финансијски суверенитет.

Под суверенитетом служ е тре а разумети суверено право државе да позива своје грађане на есплатне служ е. Овај суверенитет државе над појединцем открива се у свом најмоћнијем о иму у о авезној војној служ и, а још више у ратној служ и. Суочена са захтевима које држава може да захтева од својих грађана у ратно време, сва приватна разматрања морају се повући. Породица, професија, посао и зарада, све мора да утихне када држава позива своје синове под заставу. Али држава може да позива своје грађане не само на ратну служ у, држава их може позивати чак и на велике економске подухвате, сећамо се закона о помоћној служ и који је, међутим, нажалост, сасвим супротно војној служ и, предвиђао високу и све већу накнаду за извршене услуге, тако да је у рзо настао ду ок јаз између војника на фронту, који су морали свакодневно да понуде своје животе за отаџ ину – ез наплате – и оних који су или запослени, у домовини, заштићени иза фронта, за високу плату. Узгред, можемо се подсетити и снажних учинка других народа који су се заснивали на о авезама служ е: сетимо се изградње Кинеског зида, опкољавања наших средњовековних градова.

Стога и практично ило потпуно у оквиру суверенитета државе да

---

72 Едуард Давид (1863-1930) је ио министар унутрашњих послова у Вајмарској репу лици од јуна до окто ра 1919. године.

Machine Translated by Google

оживети и проширити стару ручну и тимску служ у[73] и да се са њима на овај начин решавају велики економски задаци за располагање постојећим снагама.

Ковачки суверенитет државе је други извор моћи из којег држава може директно да покрије своје потре е за новцем. Нико не оспорава право државе да кује кованице или да издаје лагајничке записе, штавише, поред тога, држава је, на основу свог суверенитета, производила новац из свих могућих извора. Од акра, никла, гвожђа, порцелана, алуминијума и, пре свега, од – папира. Тре а само да се сетим времена када је наша влада Рајха сматрала оправданим да дневно издаје 100.000.000.000.000 марака и све више новог папирног новца. Овде нећемо детаљније улазити у питање да ли је то ило исправно и прихватљиво, овде морамо само да кажемо да држава заправо може да покрије своје потре е на основу свог ковачког суверенитета и да није приморана да „зајмљује новац уз камату од оних својих грађана који га имају више него што сами могу да користе“.

Финансијски суверенитет или порески суверенитет државе такође неће моћи да оспори нико, а онај ко и то оспорио и покушао да то практично спроведе као појединац, могао и да осети ауторитет државе у о лику извршитеља. Финансијски или порески суверенитет државе, односно право државе да позива своје грађане на финансијске услуге, очигледан је и стар колико и државне структуре. Овај о лик је такође најприроднији и најздравији, иако је у овој о ласти за наше време резервисано да се разумни смисао опорезивања претвори у потпуну есмислицу и да се од пореског система направи средство за тоталну пљачку народа у корист наднационалних финансијских сила. Чак ни овде питање дозвољености пореза не и тре ало даље да нас заокупља, већ само чињеница да је држава веома до ро у стању да покрије своје новчане потре е путем пореза, дакле, опет, на начин који није отворен приватној економији, али који апсолутно уклања од државе потре у да се суочи са својим новчаним потре ама усвајањем о авезе плаћања камата капиталистима.

Свакако, држава, као и сваки приватни човек, природно има додатну могућност да покрије своје потре е задуживањем. Али то је већ за приватног човека мач са две оштрице; за државу је, међутим, то, да се изразим једноставним и до рим немачким језиком, најглупља ствар коју уопште може да учини. Али то није само најглупља ствар, већ је и потпуно злочиначка у односу на мисију државе као заштитника заједничких интереса.

Кредитна економија држава је практично уништила државе и предала их у руке међународних финансија, предала је огатство народа финансијским силама, а данас су државни кредити страшна пијавица од које се народи не могу осло одити и кроз коју ће еспомоћно пропасти ако одлучно не окончамо ову аук раз ијањем ропства камата.

Овим се налазимо усред поља националне финансијске политике, дакле у пољу у којем се о ичан Немац уопште не осећа као код куће. Шта сада тре а учинити са свим тим многим и великимројевима? О ичан грађанин државе углавном не чита уџетске де ате и има толико религиозно поштовање према тајним стазама и о мањујућим начинима финансијске вештине да и највише волео да уде потпуно поштеђен тих ствари. У несвести, ово је свакако повезано и са чињеницом да свака осо а у се и носи тако лаг осећај за порески суверенитет државе и нико не жели да га подсећајуројеви. Тек када порески папири лете у његову кућу, савремени човек примећује да га се те ствари заправо веома тичу и да је увек жртва сваке врсте лажне националне финансијске политике.

---

73 Пољопривредне услуге, ило ручне или са животињама, које су од пољопривредника захтевали њихови господари у средњем веку

Machine Translated by Google

Сада је изузетно запањујуће да питања националне финансијске политике у основи нису нимало тако непрозирна и мистериозна као што се на први поглед чине, већ су у основи толико јасна и једноставна да их сваки просечан разум може схватити арем у њиховим општим цртама.

Стога нису потре на велика уставна о јашњења да држава веома до ро поседује описане могућности да покрије своје новчане потре е, јер свако зна и искусио је у свом животу каква је природа служ еног суверенитета државе, и свако свакодневно прима у руке папирне новчанице које издаје држава, и нико није поштеђен пореза. Стога и ило најприродније на свету када и држава покривала своје новчане потре е искључиво на ова три начина.

Међутим, за приватног човека ова три пута нису отворена, јер нити и могао успешно да позове свог лижњег на посао или пореску служ у, нити и ио сигуран ако и покушао сам да штампа новац и пусти га у оптицај. За њега заиста постоји само начин да се задужи каматом, ако већ апсолутно мисли да може да уде срећан само са туђим новцем и да не може да из егне задуживање.

Али то што држава уопште сматра исправним једини начин прихватања кредита са каматом – дакле дугова, када јој је новац потре ан и данас примењује своја друга суверена права само на подмукао начин да и наплатила настале дугове од народа, то су услови за које се узалуд тражи разумно о јашњење. Заиста нема разумног о јашњења за то, већ само чињеница да је целокупна наша мисао, чак и у националним финансијско-политичким питањима, усмерена или корумпирана на приватнокапиталистички начин. Са таквим општим загађењем јавног мњења, таква наизглед логична о јашњења за политику кредитирања државе, каква сам известио, играју велику, заправо изузетно важну улогу.

Јеврејин се показао као мајстор психогогије чак и у овим питањима. У таквим случајевима је увек веома тешко не говорити одмах генерално о директној корупцији одговорних државника, претпоставка је очигледна, а ипак у већини случајева није ило корупције већ само несигурности у питањима финансијског и кредитног система, кратковидости и самозадовољства који су довели до тога да су државне финансијске администрације полако али сигурно запале у кредитни делиријум из којег до сада не виде излаз.

Оваквом развоју околности на веома итан начин допринела је чињеница да се у почетку финансирање великих јавних радова попут изградње железнице итд., који су о ећавали приход, путем кредита сматрало езопасним. Одлучено је на следећи начин: Из прихода железнице или водених путева камата се може одмах покрити, тада заиста имамо цене под контролом. Држава својим средствима не може одједном извући тако велике радове из своје лагајне, па са срећом прихвата понуђену кредитну помоћ анака. Ово уклања муку влади око одо равања нових пореза у државном парламенту, ликвидна средства државе се не потражују, а железнице могу лако да плаћају камате из вишкова. Заводљива вештина зајмног капитала, који сам по се и не може ништа да учини са новцем ако не нађе никога ко му га одузме и додатно му плаћа камату, успела је да црно претвори у ело и да саму државу учини сакупљачем камата за приватни капитал.

Чак и најједноставније економско размишљање владе или парламента свесног своје одговорности тре ало је да доведе до следећег: Ако неко гради железнице страним новцем и мора за то да плаћа, из године у годину, само 5% камате, са свим што је повезано са тим, он већ за 20 година враћа цео износ једнократно, за 40...

Machine Translated by Google

већ два пута, а исти дуг остаје неизмирен. Ови изузетни износи који вишеструко премашују почетне инвестиционе трошкове морају се заиста поново индиректно прикупити од људи, целог становништва, које мора да плаћа тарифе за железнички превоз повећане тачно према тим износима камата. Једнократна о јава народу о великој железничкој такси је, или и ила, оља. Тада и ове таксе, наравно, иле прилично репресивне неколико година, али и не много дуже, јер и трошкови транспорта и железнице врло рзо постали заиста имовина државе ез дугова, што и јој касније осигурало велике годишње приходе. Али стара је прича да и неко радије одсекао псу реп мало по мало јер мисли да и то ило много мање олно за њега. Наравно, важи супротно. Инвестиционе трошкове таквог националног подухвата заиста мора да плати становништво, али ако се развијају на кредите, онда неиз ежно долазе и камате које током година вишеструко премашују сам дуг. Стога је чиста финансијска глупост финансирати такве јавне радове путем кредита. Већ овде можемо указати на оно што ће спасити државу од њеног лудила за кредитима: нико не може за ранити држави, на пример за такве продуктивне подухвате, да издаје кредитне записе, државне лагајничке кредитне записе и да тиме плаћа радове. Такво стварање новца државе у случајевима где уопште не може ити речи о инфлацији, јер постоји нова вредност и за нове знакове, решило и једним потезом све тешкоће и заувек осло одило државу и народ дуга који носи камату према приватном капиталу.

Мораћемо детаљније да се поза авимо овим про лемом на другом месту. Вешта финансијска администрација тре ало и да уде у стању да организује ствари на такав начин да се тако велики радови о ављају из посе них пореза, уз коришћење других извора прихода државе и само уз делимично издање нових новчаница. Ова могућност и се, наравно, у значајној мери остварила само ако и се сви остали државни расходи, посе но такозвани непродуктивни за администрацију, правосуђе, о разовање итд., могли покрити из вишкова државних трговачких предузећа.

Ово може, с о зиром на садашњу френетичну дефицитарну економију железница, поште итд., звучати као иронија, а ипак нисмо или тако далеко од таквих могућности, као што сам већ показао 1919. године у својој првој пу ликацији у Süddeutsche Monatshefte (фе руар), „Шта сада?“ под насловом „Радикална средства“. Само нас је камата коју је о авезала држава према приватном капиталу одвојила од овог идеалног стања националне финансијске економије. За луда која је већ ила на снази у то време, да држава, када јој је потре ан новац, мора једноставно да упумпа новац у се е уз камату, спречила је ово.

Јасно је, и сви су тре али ити у стању да прате моја о јашњења, да држава ни на који начин није упућена на страни новац, дакле на задуживање, када жели нешто да предузме, да и, на пример, могла да захтева рад и тимски рад и да и коначно несумњиво ило оправдано да изда државне лагајничке кредитне записе за такве циљеве, како и се ови радови покренули са њима ез оптерећења народа. Такав поступак и имао огромну предност осло ађања таквих радова од самог почетка од сваке о авезе камата и путарине; радови и одмах постали сло одна и ез дугова државна својина. Од прихода радова, издати државни лагајнички онови и се заиста могли откупити и уништити за кратко време; производи таквих радова, или цене превоза терета и путника, могли и се знатно смањити. Тиме и се уопште могле пружити највеће услуге целокупној националној економији, држава и могла да до ије прилично значајне изворе прихода који и или од највеће користи целокупној националној заједници, а такође и учинили и саму државу потпуно независном од високих финансија. Али је такође тре ало да уде...

Machine Translated by Google

дакле. Јер је држава господар финансијског система, а не високих финансија, то јест, тако ће ити у националсоцијалистичкој држави удућности.

Управо је психолошка превара ила да су анке успеле да не дозволе тако очигледне и саморазумљиве мисаоне процесе који се – једном изражени – више не могу оспорити, и да з уне државу и економију горе наведеном реченицом и увуку их у ропство капитала засновано на каматама.

Знам да, иако су ове ствари сада јасне као ели дан, многи моји читаоци и даље не верују свом здравом људском разумевању и једноставно не желе да верују како је такав апсурд могао ити могућ и радије и претпоставили: „То не може ити тачно, наши државници нису могли ити толико глупи – али ја једноставно не могу ово да проценим“. Ово признање недостатка просуђивања у вези са тако очигледном државном неспосо ношћу у финансијско-политичким питањима двоструко је у супротности са иначе лаком проналажењем грешака и жало ама на државне мере и са чињеницом да је овде реч о стварима које највише погађају сваког појединца по новчанику.

Овим људима их желео да оставим још једно гледиште за разматрање, а то је везано за начин одо равања кредита преко покрајинског или рајхског парламента.

Тако велики државни задаци се заиста темељно разматрају у парламентима. После дугих де ата, кредити се коначно „одо равају“. Просечан грађанин државе сада верује да је сада све у реду и да држава, која је заиста тако огата и моћна, већ поседује одо рене милионе. Прилично паметне осо е ће се можда и даље чешкати иза уха и рећи се и: „То опет значи нове порезе“. Али мислим да могу смело да тврдим да, осим посвећених - којима ни посланици ни министри не морају да припадају, заправо, можда само једном постане јасно да ово велико одо равање кредита у покрајинском или рајхском парламенту не значи ништа , друго до дозволу да се овај „кредит“ позајми се и уз камату на други начин. Ово „одо равање кредита путем парламента“ тако овлашћује само дотичног министра да до ије овај кредит уз камату у великим анкама. На тај начин „одо равање кредита путем парламента“ природно постаје фарса, комедија, јер целокупно становништво - које у крајњој линији мора да плати капитал и камату - није ило у позицији да заиста о ез еди „кредит“, не, он прво мора ити створен великим кредитним капиталом.

Једина логична и природна ствар и заиста ила да, у случају одо равања кредита преко парламента, истовремено и аутоматски постоји и одо рење да сада државна анка такође исплаћује или одо рава одо рене износе на основу налога за плаћање од стране органа за спровођење закона надлежним предузетницима.

Кредити се одо равају, за потре ну валуту се мора нешто предузети; стога је есмислено ако се – као што је сада уо ичајено – прво мора отписати зајам, а затим капиталисти на неки начин дају управо „одо рене“ кредите по други пут.

Сада и се могло тврдити да се вишак новца из државе извлачи управо на овај начин и да то мора имати лаготворан утицај на општу финансијску ситуацију земље, да ће такво управљање кредитима деловати на начин који смањује инфлацију. Али то, наравно, ни на који начин није случај, и то из разлога које ниједан анкарски стручњак не може оспорити. Може се признати да се знатно мањи део таквих меница и отплата таквих кредита плаћа у готовини, овде је реч о кругу малих штедиша који проналазе пут до анке са таквим меницама, који су уштедели пар стотина или хиљада марака које и сада желели да уложе у сертификат о камати, у такав магични папир из којег је потре но исећи само парче сваке године да и се исплатио одређени износ, а да сертификат тиме не постане мање вредан. Али новац који на овај начин улази у анку је сасвим...

Machine Translated by Google

занемарљиво. Поред тога, анке код којих се такав новац депонује уопште не преносе ове готовинске износе у државну лагајну, већ се пренос таквих меница врши искључиво путем трансфера или клиринга.

Али све веће транзиције таквих кредита капиталисти спроводе већ од самог почетка, у својим анкама, путем езготовинског трансфера или кроз процес анкарских трансакција. итд.

У стварности, дакле, никаква готовина не долази у руке државе и, ако је прими, мора је одмах дати за извршење својих послова. Ова наводна предност, дакле, не постоји. Напротив, следи следеће: Држава, као што знамо, издаје за позајмљене износе такозване сертификате о о ез еђењу или о везнице. Ове државне о везнице су фино, или не тако фино, штампани папири који садрже дужнички инструмент са свим државним гаранцијама на примљене износе, а поред тога и неопходна одређивања датума плаћања камате и, на сопственим купонским листовима, купоне на основу којих се држава о авезује да плаћа квартално, полугодишње или годишње камате за износе наведене у купонском листу.

Осим тога, овом купонском листу се додаје још један такозвани сертификат о о нови (талон) који власнику даје право на пријем новог купонског листа ако је први истекао након одређеног роја година.

Такав сертификат о о ез еђењу који издаје држава, за који је држава одговорна целим својим огатством за капитал и камату, свакако значи куповну спосо ност власника. Власник таквих државних сертификата заиста може купити нешто за се е овим сертификатима у ило ком тренутку, ило да их директно даје као плаћање или их прво продаје на ерзи или свом анкару, а затим плаћа готовином са приходом.

Сада нема никакве сумње да издавање нових ез едносних сертификата од стране државе значи стварање додатне куповне моћи – да ли је то исправно или оправдано, нас овде тренутно не занима – сасвим исто и се десило ако и, на пример, држава штампала нови папирни новац. Разлика и се састојала у чињеници да се у једном случају производе ез едносни сертификати који оптерећују државу, поред дуга, трајном о авезом камате, док у случају нове емисије папирног новца о авеза камате уопште не долази у о зир. Дакле, већ сада видимо да и последњи о лик у сваком случају ио повољнији за државу и народ.

Али сада, ако даље пратимо метод таквог финансирања, испоставља се да директно финансирање великих државних радова уз из егавање кредитног пута открива даље огромне предности.

Видели смо да тренутно усвојени о лик финансирања државних радова доводи до стварања додатне куповне спосо ности, што се огледа у издавању нових сертификата о о ез еђењу. У овом случају, природно је да ће сви нови износи кредита ити и морају ити исплаћени одједном, чак и ако су железнице, водени путеви итд. који ће ити изграђени тек у фази изградње и још увек не представљају никакву стварну вредност вредну помена.

Ако се пређе на финансирање тако великих државних радова на начин који сам предложио, онда ће огромни трошкови оглашавања за кредит прво нестати. Можда се неко сети какве огромне суме се троше само на тендере у новинама. Даље, проценти који се од почетка дају анкама и другим кредитним институцијама нестају. Чак су и они, опет, милиони. Даље, постоји тенденција да се кредити издају испод номиналне вредности, другим речима, за о везницу од 1000 марака купац ових сертификата тре а да плати само 970 марака више или мање, а ипак до ија пуни износ са каматом. Чак су и то гу ици који од почетка...

Machine Translated by Google

постају терет за државу или предузеће и у корист капиталисте. Заиста, човек тежи да „украси" такве кредите другим атракцијама, како се каже на ерзи, нудећи у перспективи посе не додатне погодности које могу чак укључивати и осло ођење од пореза. Овде се сећам рударског премијског кредита који је показао најфантастичнију такву атракцију на коју се држава икада спустила. Ђаво лутрије и коцкања стављен је у служ у рекламе за кредит тако што је о ећано да ће се исплатити милионски до ици на веома великом роју о везница од 1000 марака; поред тога, исплаћиване су такозване онус исплате, а даље, о јављена каматна стопа од 5% која је, међутим, ила осигурана клаузулама, и, поред тога, у случају низа пореза, премијски кредит за штедњу ио је осло ођен сваког пореза! Одакле се желеле до ити огромне суме за плаћање ових премија и погодности, ових аснословних до итака на лутрији, нико није разматрао – иако је сваком оз иљном и проницљивом човеку морало ити јасно да ће сви ови износи морати поново да се извлаче из џепова народа. Јер, тада до ијени износи су одмах коришћени за најхитније расходе. То су све финансијско-политички злочини против народа у којима се човек може само чудити завршеној дрскости са којом се инсценирају.

Ако се, дакле, уопште не иде путем зајма, већ директно путем директног стварања новца, онда и сви ови тешки и неправедни терети државног уџета или уклоњени – не и чак ни тре ало одједном прикупљати потре не износе у новом папирном новцу, већ и се то могло дешавати прилично споро, у зависности од тога како нови радови уду напредовали. Ово и имало додатну огромну предност што не и могло ити питања о емисији непокривеног новца, јер ће нови новац ити дат тек када се заврши још један значајан део радова. Овде исмо морали да се носимо са новцем који је у потпуности покривен реалним вредностима, дакле са новцем који је ста илан, са новцем који је надокнађен одређеним ројем сати о ављеног рада.
Али чак ни овај о лик сукцесивне емисије новог новца за грађевинарство, који већ делује много повољније, није ни на који начин последњи корак. Јер се уопште неће показати неопходним да се у оптицај стави износ новца еквивалентан новоствореним радовима, јер се новоемитоване новчанице заиста враћају у државне лагајне; оне се стога могу поново емитовати ез потре е да се нове серије ставе у оптицај. А сада, хајде да идемо корак даље, то јест, хајде да прогласимо емисију сопственог новог новца за такав посе ан државни...
задатке као саме по се и фундаментално непотре не, чак и ако исмо могли врло до ро да о јаснимо дозвољеност, а посе но јасноћу, процеса финансирања у случају издавања сопственог новца за изградњу и желели да га се придржавамо у одређене сврхе.

Овај последњи корак је потпуно езготовинско финансирање таквих државних задатака. Као што је већ горе показано, погрешно је претпоставити да и држава, путем кредита, дошла до готовине којом и могла да исплати предузетнике и раднике изградње железничких или електрана. Ипак, предузетници ће морати недељно из својих анака да подижу потре не износе за плаћање свог рада у готовини. Банке са своје стране морају поново да покрију ове изузетно велике потражње за својим лагајнама од централних анака или Рајхс анке итд. Сада, у нормалним временима, целокупна постојећа ликвидност већ у потпуности довољна за недељне исплате плата целокупној радној снази и у основи је свеједно ако се привремено, на пример, већа радна снага концентрише на једном месту у изградњи аварске електране Валхензе, јер ако не и или тамо запослени, чак и када и или распоређени у другим предузећима морали и да очекују и примају своје недељне исплате плата или да примају новац путем осигурања за случај незапослености. То значи да је сасвим општи државни задатак да се рине о укупним потре ама за средствима плаћања за целу националну...

Machine Translated by Google

привреде, ез о зира на то да ли је већа радна снага привремено запослена на једном месту за извршење великих државних послова или не.

О ез еђивање средстава плаћања за исплату плата и спровођење осталих езготовинских трансфера предузетницима су задаци платног промета и немају никакве везе са узрочно-последичном ситуацијом.

Стога и ило најочигледније и најприродније када и уз одо рење кредита за неки велики државни посао, путем законитог заступања целог становништва, истовремено ило везано и овлашћење да државна анка може, на основу тих одо рених кредита, извршити потре на плаћања. Очигледно на нормалан начин - да се ова плаћања врше само када различити уговорени државни органи (пољопривредна одељења, одељења за улично и речно инжењерство, одељења за изградњу железница, посе на одељења за посе не намене итд.) испитају износе плаћања које захтевају предузетници и, у складу са прописима и уговором, одо ре плаћање.

Читава превара са кредитима која се у ацује – јер то није ништа друго до савремени о лик варања нације – потпуно је ескорисна и само штетна.

Machine Translated by Google

Корпорација Рајхс анк

Рајхс анка није, као што сваки лаковерни држављанин може на крају крајева да верује, заправо државна анка већ акционарско друштво. Рајхс анка стога ни на који начин није државна институција чак и ако је држава, до јуна 1922. године, када је потпуно „аутономизована“ на захтеве Антанте, имала одређена регулаторна права. Чак су и званичници анке или именовани и плаћени од стране Рајха, али је саветодавно веће ило састављено искључиво од представника света великих анака и међународног јеврејства – то двоје је исти круг људи.

Већ при свом оснивању 1873. године, прво саветодавно веће је за ележило, међу око 15 чланова, следећа имена: арон Ротшилд, тајни саветник трговине Блајхредер, тајни саветник трговине Менделсон, Теодор Плаут, тајни саветник трговине Опенхајмер, тајни саветник трговинеВаршауер и тајни саветник трговине Цвикер, саветник трговине Штерн, саветник трговине Гелпке; дакле, једанаест чистокрвних крупних Јевреја и, као украс, још четири господина са немачким именима.

Био је то поново паметан шаховски потез којим је анкар Бизмарка, Блајхредер, препоручио старом рајхсканцелару да се Рајхс анка не развија као чисто државна институција, јер је тиме непријатељ не и могао присвојити у случају рата на основу међународно признате сигурности приватне својине, док и као чисто државна анка ила одмах отворена за напад непријатеља.

У стварности, паметни Јеврејин, заједно са осталим великим финансијерима, природно је желео само да у своју сферу моћи уведе главну финансијску институцију Рајха. Господа су и у томе успела, а Рајх се тиме потпуно одрекао једне од најважнијих о ласти свог суверенитета у ковању новца – права издавања новчаница.

Рајхс анка данас заузима сасвим посе ан положај у финансијском систему Немачког Рајха, положај о коме су и најмање важни људи јасни чак и данас у погледу његових страшних последица по државу и народ.

Мора ити задатак појединачне истраге да се прецизно испита на који начин су велике анке злоупотре иле свој одлучујући утицај на Рајхс анку, од њеног оснивања, за своје егоистичне циљеве.

Док год је Бизмарк ио на власти, његов државнички поглед и поштовање према њему држали су ерзанске хијене под контролом; само једном у целој историји Рајхс анке Бизмарк је искористио канцеларски вето предвиђен законом о Рајхс анци, наиме када је за ранио прихватање руских акција. Данас је Рајхс анка, под пријатељским притиском међународних анкара, као што је већ поменуто на почетку, постала потпуно независна. Рајхсвлада стога нема више могућности да одлучно делује на вођење пословања.

Каматно ропство народа значи владавину анака и ерзе. Раз ијање каматног ропства је далеко највећи задатак националсоцијализма.

Све што се данас дешава у држави и економији – све постаје потражња за каматом крупног капитала у односу на продуктивни рад. Ако се изгради железница, из тога произилази зајам, ако се води рат, из тога произилазе ратни зајмови, ако се развијају природни ресурси или хидроенергија, из тога произилазе хидроенергетски зајмови, ако се прошири фа рика, издају се нове акције, ако се оснива ново предузеће, ира се неки о лик каматног капиталистичког друштва који омогућава да рад и ризик пређу на предузетнике, а лавовски део профита на финансијере. Ако се више не иде путем зајмова, то је много једноставније и ефикасније.

Machine Translated by Google

иза ран је екстензиван начин штампања новца, као у време инфлације 1923. године, која такође окупља највеће интересе великог капитала. Као у случају краља Миде у саги, за кога се све чега се дотакао претварало у злато, тако се данас све што се дешава претвара у каматоносне хартије од вредности.

Нажалост, светски анкари имају проклето до ар апетит, а хартије од вредности су им заиста омиљена храна, што им очигледно одлично одговара. Не можемо рачунати да ће ити гладни, попут краља Миде, за кога се, као што је до ро познато, чак и храна у устима претворила у злато. Напротив, радници ће прво огладнети пре него што ће то учинити каматарски господари.

Такође, они уопште не помишљају да одустану или у лаже своју владавину, тако да се ово правило интереса мора прекршити.

Сада морамо да осветлимо трећи аспект који ће употпунити и заокружити слику експлоатације капиталистичког интереса чак и за лаика, а то је инфлација.

Machine Translated by Google

Инфлација

Инфлација је јасно видљив израз наше финансијско-политичке еде. Инфлација погађа свакога – свакога ко мора да зарађује за живот – са страшном оз иљношћу.

Али одакле долази инфлација? На ово питање може се чути велики рој о јашњења која су делимично преузета из уског становишта осо е која одговара, делимично из речника демагошких слогана, а делимично указују на стварне делимичне узроке, а да притом не погоде тачно крајњи мотивишући узрок. Када се чују ови узроци инфлације које идентификују различите стране, ускоро више нема друштвеног поретка и ниједне професије коју нека страна не и означила као узрок инфлације.

За оне који су пратили о јашњења из књиге о ропству камате, одговор није тешко пронаћи. Прво итну кривицу за инфлацију сноси о авеза рада према капиталу у вези са каматом.

Камата – порез – инфлација, тако тече логички ланац који, почевши од Катастрофално и апсурдно о ећање камате од стране државе намеће последицу да држава мора да извуче прихваћене о авезе камате од народа кроз порезе; порези, и заправо порези свих врста, директни и индиректни, даж ине, као и најнепожељнији индиректни порези, они од неосигуране емисије новчаница, затим са со ом вуку инфлацију. На овај начин се наставља у вечном циклусу, јер инфлација условљава све веће трошкове државе за које она, заро љена у лудилу кредита, увек мисли да их може покрити само прихватањем нових дугова, ови нови дугови сами по се и носе нове камате, нови интереси чине нове порезе неопходним, пореско законодавство постепено потпуно закаже, јер у случају таквих колапса валута, сви порески приходи остају далеко иза девалвације валуте и сада се држава предаје ез отпора финансијском ољшевизму штампања новца, као што смо страшно искусили у инфлацији 1923. године.

Моји први полемички радови или су првенствено посвећени откривању ових веза. У Манифесту за раз ијање каматног ропства74 развио сам у општим цртама генерално свео ухватни значај про лема камате, у Државном анкроту: Решењу сам сасвим конкретно открио глупост система државних кредита и указао на езројне пореске законе који су поскупели живот широких маса, чији су производи морали ити у потпуности коришћени за служење камата. У делу о предстојећем пореском штрајку, са новом поплавом пореских закона из 1920. и 1921. године, као и уџетом Рајха за 1918. годину, понуђен је у едљив доказ да је целокупна финансијска администрација Рајха и држава потпуно везана за служење камата за крупни зајмни капитал. У последњој књизи, међутим, већ је назначен пут ка преокрету ових потпуно едних околности са сасвим опипљивим примером.

Сасвим је очигледно да, кроз преплављеност националне економије папирним новцем, Куповна моћ овог папирног новца мора стално да опада.

Пошто је новац у својој најду љој природи, као што смо препознали, знак о ављеног рада, такозвана квантитативна теорија новца, арем у својим суштинским карактеристикама, мора ити

74 Потенцијална куповна моћ је уштеђена куповна моћ која тренутно не оптерећује тржиште. Овоме припада и акумулирана готовина, као и чврсто инвестирани штедни капитал.

Ефективна куповна моћ је укупан износ свих потраживања од националне економије која су у о лику готовине или се у о лику хартија од вредности примењују на тржиште ро е и настоје да се трансформишу у материјална до ра.

Потенцијална куповна моћ може се у ило ком тренутку трансформисати у ефективну, у случају ове појаве говори се о „ егу од циља“.

Machine Translated by Google

коју и ми признајемо. Ова теорија учи да количина новца која се налази у оптицају у националној економији мора остати у одређеном ста илном односу ако се не жели да дође до промена куповне моћи. Новац донекле стоји у односу на залихе ро е и - израчунато из количине ро е - производи се одређени рој јединица вредности уо ичајене валуте, односно просечна цена ро е. Овде веома снажно наглашавам придев „просечан". Заиста, мора се ићи даље и рећи: просечан ниво цена - дакле никако износ појединачних цена - стоји у одређеној зависности од количине куповне моћи укупно присутне у земљи. Али куповна моћ је већ много свео ухватнији појам од саме количине готовинске имовине. Али не желимо да се овде превише гу имо у економским детаљима, јер се у супротном овде мора покренути питање ефективне и потенцијалне куповне моћи у њеном утицају на цене. У сваком случају, сигурно је да, на пример, хиљаду пута више новца у оптицају мора природно донети са со ом отприлике хиљаду пута више цена. У стварности, нису цене те које су заиста порасле, већ је куповна моћ марке само опала о рнуто сразмерно повећању вредности валуте.

Основни узрок инфлације је – о авеза државе по основу камата. Ова о авеза по основу камата чини порезе неопходним, јер држава може дати само оно што мора поново да извуче у неком о лику од својих грађана.

Овај о лик пљачке грађана од стране државе је, као што смо видели, трострук – ило кроз директне порезе или у ефикаснијем о лику кроз индиректне порезе или у посе ном индиректном о лику инфлације. Последњи о лик је најнеприхватљивији, то је такође оно чиме анкротиране државе покушавају да одрже главу изнад воде – то је најсавршеније фалсификовање. Али овај последњи о лик је посе но штетан јер се тиме једноставно уништава штедно огатство најделотворнијег и најраднијег дела становништва.

Ово је једно од најшокантнијих поглавља у трагедији немачког народа. Стотине хиљада вредних физичких радника, служ еника, чиновника, припадника сло одних професија, лекара, инжењера итд. су целог живота, кроз упорни и неуморни рад, штедели за се е и своје породице како и могли да уживају у старости ез риге и независно. Скупљали су своју уштеђевину пени по пени и марку по марку, а свака марка значи гаранцију егзистенцијалног минимума за сваки дан у старости. Али држава, којој су ови несрећни људи поверили своју уштеђевину, није, током инфлације 1923. године, ни на који начин платила за марку која јој је на неки начин поверена као штедња – чак ни када су ти уштеђени пенији тада или депоновани у сјајним златницима – око 30 милиона папирних марака75, већ је искористила пад валуте који је сама изазвала и рекла: марка = марка. Тиме је свим тим људима опљачкала плодове њиховог целоживотног рада и гурнула их у најгору невољу. Држава их је потом отерала јадним и едним милостињама, приватне до ротворне организације су морале да ускоче у помоћ – али управо тај о лик је ио посе но сраман за оне који су погођени, јер су из приватних руку ови поклони остајали стварна милостиња, милостиња на којој су ови несрећни људи морали ити захвални, иако се радило о организованој пљачки заслужених права. Права која, ако и ила враћена, не и учинила потре ним ни „захвалност" од опљачканих.

---

75 Папирна марка је успостављена у августу 1914. године з ог пада марке, а веза између златне марке и злата је напуштена. Стопа инфлације је наставила да расте до новем ра 1923. године, када је валута ста илизована о јавом стварања нове рентне марке вредне 1 илион папирних марака. Рентна марка, која је ступила на снагу 1924. године, замењена је касније исте године рајхсмарком.

Machine Translated by Google

Већ смо у другим одломцима указали на чињеницу да се лажни принцип страшно осветио над овим јадним људима - заправо идеал капиталне пензије. Не као да су ови кругови заслужили ову суд ину, напротив - иће часна дужност Националне Државе да што оље о ештети ове опљачкане људе. Ипак, остаје да се надамо да ће ова страшна лекција ипак наставити да ви рира у несвести људи и да ће идеал капиталне пензије потонути и помоћи правом идеалу штедње - чисто немачкој идеји риге о старијима, ризи о женама и деци кроз стварање сопственог дома, поља и аште итд. - да постигне про ој и по еду.

Други о лик пљачке грађана од стране државе, горе поменути, јесте индиректни порез. Индиректни порез је, по својим последицама, заиста друштвени злочин. Немилосрдно и неумољиво, у о лику који нико не може из ећи, он погађа огромне масе становништва са потпуном жестином, док огате индиректни порези углавном једва дотичу.

Директни порез је, ако се оцењује према економским могућностима пореског о везника, сам по се и праведан и исправан порез. Директни порез такође, као допринос држави за комуналне задатке, ни на који начин није порез који мора у суштини да поскупљује производњу, јер и тре ало да се наплаћује само тамо где постоје стварни вишкови који превазилазе покривање адекватних животних потре а. Али, како се директни порез данас третира, он, као и инфлација, представља чисту пљачку и ставља се у директну супротност са гаранцијом имовине израженом у члану 153 Вајмарског устава.

Укратко, још једном тре а истаћи да овде имамо посла са инфлацијом која генерално функционише као последица о авезе државе према међународним финансијама у вези са каматама. Овде се ради о трајном исцрпљивању крви из економског тела наше нације у корист наднационалне финансијске силе за коју наша сопствена држава делује као порески инспектор.

Овде је реч о сасвим посе ном о лику инфлације – инфлацији каматног капитализма. Природна инфлација настаје када недовољан род или епидемија погоди земљу, када су природне потре е веће од постојеће понуде. Таква инфлација је, међутим, увек само привремене природе. Следећа плодна година уклања невољу и цене се враћају на свој природни ниво.

Међутим, инфлација заснована на каматама је попут прождируће ватре која се не гаси док не прогута сва лага света и не учини цело човечанство ро овима међународних финансија – или док се ропство камата не прекине.

Machine Translated by Google

Национална финансијска реформа

Након тако темељне дијагнозе олести наших државних финансија, као и наших финансијских систем уопште, можемо се надати да ћемо моћи дати праве рецепте за лек.

Прописи и мере које регулишу прелазак из садашњег стања у удући о лик не спадају у оквир овог рада. За ове мере важи општа смерница да се кроз њих, где год је то могуће, мора из ећи сваки поремећај економског живота. Наравно, то се неће десити ез извесне оз иљности ту и тамо и ез привремених интервенција, али чак и у случају најпажљивије припремљене операције, то се не дешава ез извесног малог гу итка крви.

Наш велики, листави коначни циљ је прекид ропства интереса.

Прва и фундаментална мера, која произилази из предаје националног финансијског система приватној институцији, Рајхс анци, пл.ц., јесте национализација Рајхс анке.

Већ из о има ове анке мора ити сасвим очигледно да „Рајхс анка" заиста мора ити институција Рајха, аш као што су Рајхспошта или Рајхссуд. Мора се апсолутно прогласити за о мањивање јавног мњења то што је Рајхс анци, сл., дозвољено да носи ово име.

Задатак праве Рајхс анке мора сходно томе ити двострук. Прво, о ез еђивање финансијских послова Рајха мора ити у њеној надлежности, уколико се они не могу о ез едити самим појединачним административним позицијама и директно, као што је то случај са поштом и железницом, и, друго, она мора чинити снажну потпору целокупној националној економији у фидуцијарном посредовању у платним трансакцијама. Њен задатак, даље, мора ити да се по рине да стално има довољно готовинских средстава за монетарне трансакције.
За овај низ задатака, она мора ити извршни орган националне финансијске администрације, која мора ити у потпуности подређена њој. Служ еници Рајхс анке морају ити државни служ еници, као и остали служ еници. Саветодавно веће, које се састоји од представника крупног јеврејства, као што је данашње, природно је потпуно сувишно. Заиста је довољно да држава именује посе ног државног комесара за надзор финансијског пословања анке, који је одговоран за финансијско пословање анке. Задаци анке иће прецизно ограничени њеним сопственим законом о Рајхс анци, тако да и већ само финансијско пословање анке гарантовало да институција Рајхс анке служи само националним интересима.

Али ми већ имамо анкарску институцију која у потпуности одговара овим захтевима које морамо поставити Рајхс анци. То је Баварска државна анка. Баварска државна анка је заправо чисто национална анка и нико неће моћи да тврди да није испунила своје задатке као анкарска институција на еспрекоран начин. Ово, наравно, уз напомену да је такође радила у складу са општим о ичајима каматног капиталистичког пословања. Али у сваком случају, ова анка је служила монетарним трансакцијама, а да профита илност анкарског капитала није сматрала првим задатком. Тиме је манифестовала следећи веома запажен феномен да је анка, са својим изузетно малим капиталом од само 8.000.000 марака, ила веома до ро у позицији да задовољи све захтеве монетарних трансакција и да управља приходима од милијарди.

Није незанимљиво навести да је у Годишњаку ерзе (Селингов Годишњак ерзе, Приручник за капиталисте и акционаре, за 1914/15, који је представио

Machine Translated by Google

Немачка   анка), постојање ове Баварске државне   анке (у то време још увек „Краљевске   аварске   анке“) једноставно се игнорише, иако је   ило прилике и места да се то помене на страни 644 овог приручника ове, ипак значајне државне институције. Али   анка која не служи искључиво циљевима приватног капитализма очигледно је, за високе финансије, да није   анка.

Даље је значајно то што су, одмах након рата и минхенског   ољшевистичког периода, у току   или напори да се Баварска државна   анка постави „на ширу основу“, како је гласио дивни   ерзански технички израз за њу, како   и се чак и ова независна институција учинила доступном за „профита   илност“ приватног капитала. Наш захтев тако има практично очуван модел у Баварској државној   анци. Приговор да није могуће водити   анку као државну институцију је тиме оповргнут.

За саму Рајхс   анку, закон о Рајхс   анци је заправо предлагао национализацију према којој   и Рајх имао право, након једногодишњег о   авештења, први пут 1.1.1891. године, а затим у периодима од десет година, или да укине Рајхс   анку и да стекне њену имовину (укључујући и изузетно вредне зграде) уз исплату нето вредности имовине (!) или да стекне све акције по номиналној вредности (!!). Дакле, 1. јануара 1921. године, Рајх   и могао да исправи оз   иљну грешку Рајхс   анковог закона против немачког народа ако   и стекао целокупну имовину Рајхс   анке за ситних 180 милиона – то је номинална вредност акција Рајхс   анке.

„ Völkische Beobachter“ који у то време још није   ио у поседу Националсоцијалистичке немачке радничке партије, коју су, међутим, у то време већ водили људи који су припадали интелектуалним претечама националсоцијализма, и недељник др Ш.
Пудор, Der deutsche Finanzmann, је на то   лаговремено указао – наравно као једини јавни немачки новински гласови – наравно   ез икаквог успеха.

Даље је значајно то што, иако су акције Рајхс   анке гласиле на име, акције Рајхс   анке је поседовало најмање 2153 странаца! Којим делом целокупног капитала Рајхс   анке су се ових 2153 странаца (закључно са 1913. годином) располагала, нажалост, није очигледно из извештаја Рајхс   анке. У сваком случају, ради се о веома значајном проценту након што је   рој локалних акционара наведен на само 16.646. Сада је јасно да су, у случају локалних акционара, могли   ити стечени много мањи износи, док се, наравно, може с правом претпоставити да странац, када купује акције немачке Рајхс   анке, не стиче само један или два дела, већ одмах читав пакет. Ова чињеница прикрива невероватну ситуацију да су прилично значајне суме извучене у о   лику дивиденди, чак и током рата, из „немачке Рајхс   анке“ у иностранство.

Сада, подела профита Рајхс   анке, која свој главни профит остварује од есконта меница – као што смо горе сазнали – је веома оригинална. Прво, акционари до   ијају преференцијалну дивиденду од 3,5%, а од преосталог профита се затим четвртина расподељује акционарима. Три четвртине овог преосталог профита се преносе у Рајх, након што се додатних 10% преноси у резервни фонд. Године 1913, 31.025.555 марака је на овај начин пре   ачено у Рајх. Из тог разлога, Рајх је овој изузетној институцији доделио такозвану привилегију штампања новчаница, односно право да издаје новчанице према потре   и својих трансакција. До из   ијања рата, Рајхс   анка је   ар тре   ало да држи спремну, као покриће за ове новчанице, до једне трећине злата или сре   ра у немачким или страним новчићима или у полугама. Након што је чак и ово ограничење пало, више није   ило препреке на путу неограниченог штампања папирног новца. Једино покриће (!) које је Рајхс   анка имала за свој папирни новац   или су дивни рајхски   лагајнички записи – дакле, још једном само још једно

Machine Translated by Google

папир, иза којег је стајала анкротирана држава. Није ни чудо што је, усред таквих услова, морао да дође до незаустављивог колапса немачке валуте.

Несумњиво је веома важан државни задатак за национализовану анку да увек води рачуна да се потраживања привреде за средствима плаћања у потпуности задовоље; јер само ако овде не дође до застоја, чак и ако друге финансијске институције могу у потпуности да задовоље сва потраживања, то је изнуда камате на основу несташице новца – која може довести до највећих светских кр искључено. Насупрот томе, издате количине новца се враћају, чак и у временима мањег опоравка економије, у Рајхс анку кроз езројне канале јавних новчаних трансакција како и она поново могла да повуче новчанице из оптицаја. У случају Банке Енглеске, уо ичајено је, као што је до ро познато, да се новчаница која се враћа у анку не издаје поново, већ се замењује за нову, док се стара уништава. То се дешава првенствено из хигијенских разлога.

Сада ће питање валуте у удућности заиста ити од све већег значаја након што такозвани новчани сурогати, попут меница и чекова, а посе но езготовинске новчане трансакције, до ију на значају.

У таквој клириншкој економији, поштанске канцеларије за чекове, које већ данас представљају пример за чисто монетарне трансакције на езготовинској и ескаматној основи, до иће изузетно на значају. У данашњим поштанским канцеларијама за чекове могу се назрети основне ћелије које се лако могу развити за идеалан систем монетарних трансакција под државним надзором – који у потпуности одговара националном превозу путника и ро е.

Нико не може оспорити да се платне трансакције преко поштанских чекова о рађују рже и поузданије. Није итно што се кредитне и де итне ноте не о рађују у року од највише 48 сати, када се, с друге стране, код данашњих анака може видети да се кредитне ноте за дуго примљене износе издају тек 8 до 14 дана касније. Ако је клијенту анке потре ан новац за своје предузеће, он је и даље приморан да тражи анкарски кредит. У случају монетарне трансакције преко поштанских чекова, цео о рачун камате се уклања. То значи огромно олакшање и поједностављење платне трансакције, а посе но на крају године. Корисник поштанског чека до ија 2. јануара сваке године – као и сваког дана на захтев – тачне информације о стању свог рачуна на поштанском чеку.

Посредовање монетарне трансакције преко анака стога није ни на који начин посе но корисно за економију. Чиста монетарна трансакција преко анака оптерећује производњу само свим врстама средстава, и само и искључиво анке имају корист од камата, али никада онај ко користи анку. За праведног власника фа рике и предузетника, примање неколико марака камате за привремене кредите уопште није важно. Праведни предузетник се усмерава тако да у анци има на располагању само онолико новца колико може да покрије плате и друга текућа плаћања из њих.

Поштански чековни рачуни у потпуности одговарају овим захтевима и није случајно што је, чак и током рата, енглеско друштво „фа ијанаца“, „Фа ијанско друштво“76, у Лондону упутило меморандум лорду канцелару лагајне под насловом: „Како да платимо за рат?“, у којем су указали на организацију немачких и аустријских поштанских чековних рачуна као подршку. Непријатељи су увек оштровиди и када укажу

76 Фа ијанско друштво је демократска социјалистичка организација која фаворизује реформе, а не револуцију. Основано је 1884. године, а међу његовим раним члановима или су Џорџ Бернард Шо, Х. Џ. Велс, Ени Безант, Леонард и Вирџинија Вулф, мада су најзначајнији од њих или Сидни и Беатрис Ве . Управо је Сидни Ве саставио устав новонастале Ла уристичке партије 1900. године.

институцију за своју земљу као примерну, онда се може ити сигурно да у њој нешто постоји.

Исто што је речено о национализацији Рајхс анке, наравно, важи и за национализацију осталих централних анака, за Баварску, дакле, за „Баварску централну анку“. Баварска централна анка је такође чисто акционарско друштво, у којем већина акционара, на пример, може једноставно да одлучи да расподели златне резерве анке, на којима лежи привилегија анке да издаје новчанице, акционарима. Заиста, још увек се сећамо да је покушаје у овом правцу чинио јеврејски анкар Швајсхајмер у Минхену. Овог пута план је пропао з ог противљења аварске владе. Баварска држава је у то време стекла шестину акција, док је још једну шестину стекла Баварска хипотекарна и дисконтна анка, а преостале две трећине су подељене акционарима.

Само по се и је апсолутно монструозно да се држава мора плашити да и златне залихе централне анке могле ити угрожене интервенцијом „акционара“ ове анке. Онај ко познаје јеврејску упорност зна да опасност за Баварску по њене златне залихе није ни лизу отклоњена чињеницом да је влада за промену остала чврста. Против тога заиста постоји само једно радикално средство - национализација централних анака. Поред Баварске централне анке, у Немачкој имамо и Баденску анку, Саксонску анку у Дрездену и Виртем ершку централну анку.

У случају национализације Рајхс анке и централних анака, служ еници и запослени у анкама ће очигледно ити преузети од стране државе у истом својству као државни служ еници. Право издавања новчаница ће тиме искључиво користити држава. Таква емисија новчаница може се догодити само након ред е Министарства финансија и само уз потпуно покриће. Овде у вези са тим тре а решити велики задатак ста илизације наше валуте. Међутим, то није задатак унутар ужег круга централних анака; оне само морају да воде рачуна да се ниједна емисија новчаница не изврши ез покрића.

За израду елешки важе досадашње одлуке. Свако имитирање иће кажњено са највећом строгошћу према прописима кривичног законика, Одељак VIII, чланови 146-152.

Акционари ће ити о489 ештећени. Свако потраживање акционара на златне акције анке иће законски искључено.

Права ста илизација наше валуте је потпуно искључена све док се, на описани начин, очекују камате и царине немачког народа које се дугорочно не могу испунити. Такође је погрешно желети да се одржи радикално средство за ста илизацију валуте.
Овде се не ради о посе ном про лему који и се могао одвојити од међународног про лема економије камата. Докле год ова међународна пљачкашка економија свејеврејских високих финансија настави да постоји, валуте различитих народа ће увек остати до родошао предмет спекулација високих финансија. Даље, ста илност валуте – дакле оно што унутрашње значење термина „валута“ изражава – зависи од других фактора, пре свега од активности или пасивности трговинског иланса. Овде се наш поглед проширује изван граница наше домовине, а домаћа економија ступа у међусо не односе са националним економијама страних земаља.

Да исмо се рзо снашли у овој огромној о ласти међународних финансија, морамо такође још једном имати на уму да смисао и циљ ове међународне економије није профита илност приватног капитала, већ покривање потре а. Све остало је само додатак, помоћно средство. Међународна финансијска економија – међународни платни промет

Machine Translated by Google

– међутим, данас је то оно што се чини као главна ствар и што данас заправо игра главну улогу. Управо су међународне анкарске куће те које данас заправо владају светом, које „покривају“ монетарне потре е држава и стога су се и присвојиле власт; управо су међународне анкарске куће те које данас контролишу производњу у гигантским фондовима, гвожђа, челика, нафте, конзервиране хране, житарица, масти, уља, памука итд. Међународне анкарске куће финансирале су ратове, велике анкарске куће финансирале су и контролисале све ратне залихе. Они сами нису ништа урадили као продуктивни људи, нити су учествовали у производњи, нити су активно учествовали у ратним активностима; они су само профитирали од свега, од крви и суза, од ужаса рата, од глади маса, од расипништва нових огаташа, од спекулативног еса ерзанске јавности.

Све то постаје злато и златна вредност за међународне финансије. Сваки рад продуктивних нација доноси интерес међународним финансијама. Чак и овде, у међународној економији, имамо посла са потпуним преокретом исправног и разумног односа између капитала и рада.

Радници раде разумно и нуде производе свог рада на светском тржишту – како и их заменили за стране производе рада (сировине, полупроизводе или готове производе). Разумна економија није намењена за замену страних валута (долара или енглеских фунти) за испоручене оптичке инструменте, а затим за њихово поништавање и даље спекулисање у страним валутама. У временима здраве економије, ниједан власник фа рике не и помислио на тако нешто. Њему је, наравно, потре ан приход за даље производе, како и могао даље да производи, да плаћа своје раднике и да купује нове сировине. Потпуно је немогуће да цела немачка економија прикупља приходе од извоза индустријских производа у о лику страних валута или у девизама, јер иста укупна немачка национална економија мора да купује своје потре е за сировинама у памуку за огромну текстилну индустрију, у акру за нашу такође гигантску електроиндустрију, у свили, јути, тропском воћу, повећаној потражњи изнад домаће производње, у храни и сточној храни итд., да наројимо само неке. Примљени износи страног новца стога морају ити одмах поново исплаћени. Ово је такође само по се и сасвим природно, јер се у нормалним временима не може ништа учинити са страним валутама у сопственој земљи осим да их размени. Тако је чак и данас. Амерички радник не може ити плаћен француским францима, а енглески изнисмен не до ија плату у својим продавницама италијанским лирама. Такође нема смисла носити валуте у стране земље где се уопште не могу користити као легално средство плаћања. Локална валута служи и тре ало и да служи само унутрашњим потре ама земље која издаје валуту. Као што, унутар националне економије, смисао производње ро е не лежи у трговини новцем, а затим у томе да се новац, такорећи, задржи и ускрати из економије, тако се и међународна економска размена ро е завршава тек када се увоз плати извозом.

Теоретска идеална ситуација и сада ила да свака земља може да покрије и плати своје потре е за увозом тачно својим извозом. Тада, и само тада, може се говорити о апсолутној ста илности страних валута. Сада је напор сваке националне економије која тежи ка напретку разумљиво усмерен на постизање вишка извоза над потре ама за увозом. Само то указује на повећање огатства. Тада се говори о активном трговинском илансу. Ако потре е за увозом остану веће од извоза, елементи унутрашњег огатства морају се испоручивати страним земљама ради уравнотежења овог дефицита. Али ове испоруке, пошто се заправо не могу извући из прихода од рада, морају се поново узимати само из огатства. То се дешава или извозом злата или хартија од вредности. Посе но овај последњи „извоз“, међутим, није ништа друго до почетак међународног ропства камата. Да ли се овај „извоз хартија од вредности“ протеже на

постојеће унутрашње хартије од вредности или је прикривено у о лику страних „о везница“ практично је питање равнодушности за нације које то погађа. Али пошто и у међународном економском размишљању влада само лудило профита илности великог кредитног капитала, све разумне сумње у часну националну економију газе се помоћу штампе и парламената, а међународно ропство свих нација међународним финансијама које чине ову о везницу шири се до застрашујућих размера.

Чак и овде у међународној економији манифестују се исте појаве као и у унутрашњој националној економији, а страшне кризе које данас потресају различите националне економије су углавном последица овог поро љавања свих народа западног културног круга, као што смо већ горе сазнали. Земље са сла ом валутом, чија је унутрашња економија постала пресла а (Русија) или чија је унутрашња ситуација постала неизвесна револуцијом (Немачка) и чији се још увек гигантски вишкови производње конфискују есплатно као репарације од непријатеља, немају више вишак куповне моћи, стога више не могу да плаћају своје потре е за увозом ро ом већ папирним новцем који ацају у великим количинама у стране земље како и њиме купили девизе.

Тиме на сличан начин штете и домаћој економији и страним економијама.
Земље са јаком валутом, с друге стране, гуше се управо з ог јачања својих валута (на пример, Швајцарска). Оне више не могу да извозе своје производе на некада велика тржишта јер су им производи прескупи з ог високе вредности њиховог новца. Ове земље могу лако да покрију своје потре е за увозом јаком валутом.
Али када су готови производи много јефтинији у земљама са лошом валутом, трговци и профитери одлазе у земље са сла ом валутом и откупљују и пљачкају те земље на штету о е земље – штету локалне производње и штету потрошње у земљама које се откупљују, у којима се већ мали ниво залиха ро е додатно смањује овим дивљим куповинама. Тиме куповна моћ националне валуте у земљама са сла ом валутом поново опада.

То што се, с о зиром на ове потпуно изврнуте односе, још увек није све давно урушило, последица је чињенице да, чак и изнад свих махинација међународних финансија, једноставно преовладава о острана међународна потре а. Само што се све дешава у последњем тренутку, уз стењање и кукање, јер је кључ – камата међународног капитала – ачен у дела међународне економије. Или, изражено медицинским сликама: У здравој циркулацији крви међународне економије развио се, у почетку мали, а данас већ енормно велики, карцином који има само једнострани интерес да усиса сву крв у се е на штету остатка тела и да узме транзитну данину, камату, од свега. Сва крв наравно тече у срце, али срце са сваким откуцајем даје и контаминирану крв. Државна анка која служи само чистој монетарној трансакцији управо одговара овој слици – а карциному најпрецизније одговара активност међународних финансија, које такође контролишу сав новац света преко својих кредитних анака и држе целу међународну економију у својим усисним рукама и узимају камату свуда. Све ово није потре но! Народима света нису ни на који начин потре не наднационалне финансијске силе. Очигледно је да су неопходне институције које међународно регулишу међународне монетарне трансакције у смислу клириншке куће или у смислу поштанских чековних рачуна.
О томе могу и хоће се по ринути државне мењачнице.

У сваком случају, постоји довољно начина и средстава, сасвим слично као што је ило могуће створити међународни поштански савез, да се организују чак и међународне платне трансакције.

Machine Translated by Google

углавном кроз клиринг, ез двоструке или троструке користи међународних финансија у свим овим једноставним трговачким операцијама и прерастања у велике и огате на рачун продуктивних нација. Детаљи су овде сувишни.

Ста илизација валуте стога се, како је наглашено, не може одвојити од међународних односа. Међутим, постоји низ могућности за отклањање извора грешака и неодговорности које леже у недостацима унутрашње администрације или у неограниченој манипулацији штампарском машином.

Предложене мере спадају у поље већ тестираних система; попут национализације Рајхс анке и централних анака, оне настају једноставно као логичне последице новог става државе према њеним задацима заштитника монетарних трансакција. Оне представљају само природну реакцију на услове који су служили само и искључиво интересу високих финансија по највећу цену народа. Разумно проширење национализације Рајхс анке је регулисање и посредовање монетарних трансакција од стране државе према моделу система поштанских чекова, који ће се даље проширивати и прикладније развијати у ту сврху.

Све ове мере заиста већ означавају прилично снажне кораке напред, али и се могле спровести и ез потре е да се економски став већ у основи трансформише у смислу националсоцијалистичког принципа представљеног са свим нагласком: „Задатак економије је покривање потре а, а не профита илност приватног капитала“.

Ова фундаментална трансформација и ново уређење у о ласти финансијског и пореског система, а посе но у финансирању великих државних задатака уз из егавање кредитног пута, као и финансијско-политичке мере које се заиста при лижавају о иму функција о ласти социјалне политике, авиће нас у следећем поглављу.

Machine Translated by Google

Нови начини

Финансирање великих јавних радова.

Међу најважнијим државним задацима јесте извршење прилично великих економских подухвата чије извршење превазилази капиталне ресурсе приватних предузетничких кругова, у чијем извршењу су, поред тога, у питању значајни јавноправни интереси и чије извршење се заснива на експлоатацији природних ресурса или природних извора енергије. Дакле, задаци у којима је у питању експлоатација природних сила које припадају заједници, или чије извршење мора да се одвија у оквиру задатака који су углавном у надлежности државе, као што је цела о ласт транспорта.

Види се да је сасвим могуће прилично прецизно ограничити поље у којем се може развијати државна иницијатива, а да се тиме не постављају ограничења за приватну предузетничку иницијативу или да држава мора да јој се такмичи. Поред тога, постоји и чињеница да је извршење ових великих јавних радова природно готово у потпуности додељено приватним предузећима.

Већ смо детаљно описали у основним запажањима на који је примерен начин држава изградила наш немачки транспортни систем. Свакако, ту и тамо и га рационалније и јефтиније развило приватно предузетништво, али, у случају задатака у којима је у питању ез едност милиона људи, није толико питање тога колико највеће могуће чврстине. Сада је транспортно предузеће дефинитивно чисто државни задатак.
Поузданост, тачност, ез едност, јединствене тарифе за железницу и пошту морају ити одлучујући аспекти транспортног система – а не – профита илност приватног капитала.

Али ово питање је уско повезано са о ликом финансирања тако великих јавних задаци.

Већ смо видели унутрашњу есмисленост која се открива у чињеници да „кредити“ које одо рава парламент морају накнадно поново ити „одо рени“ од стране приватног капитала, за шта држава онда мора да преузме на се е сасвим изузетан терет кроз о ећање камате. Више неће ити потре но овде уопштено указивати на катастрофалне последице овог о ећања камате. Овај рад заиста служи углавном да докаже ову чињеницу. Ипак, нека се овде посе но осврнемо и на то колико је ванредно скупљим, и на невероватан начин за свакога ко први пут чује ове ројке, ово о ећање камате на државне кредите учинило железничке тарифе, на пример.

Капитални трошкови за целу мрежу немачких Рајхсжелезница, које су изграђене или предузете путем кредита, износили су око 25 милијарди златних марака до 1914. године. Камате за овај износ, са просечном каматом од 3 1/2 – 4%, износиле су око 800-900 милиона златних марака. Нето приходи, након од итка трошкова за личне (служ еници и запослени) и материјалне (угаљ и мазива) трошкове, износили су око 800-1100 милиона марака.

Камата је тако потрошила скоро цео нето приход немачких железница. Увек је ило о мањивање јавног мњења када се са извесним поносом о јашњавало да приходи од поште и железнице чине окосницу државног уџета. Наравно, могло је ити тако, само да камата није потрошила цео нето приход. Још једна занимљива паралела може се повући у поређењу, наиме, да су укупни расходи за плате и наднице свим немачким железничким служ еницима и запосленима и железничким радницима у постројењима и на прузи, заједно износили тачно само колико...

Machine Translated by Google

колико је то учинила ова камата на позајмљени капитал! Другим речима: гигантска армија немачких железничких радника до највиших положаја са 782.731 становника до ила је за свој рад тачно онолико прихода колико је потпуно неактивна рука позајмљеног капитала угра ила у џеп.

Ова камата на зајмни капитал само од железнице ила је већа од целокупних расхода за целу нашу велику Рајхсвармију тог времена! – и заиста за све што је са тим повезано, дакле укључујући и војни надзор, војну управу правосуђа, укључујући системе гарнизонске администрације и војне изградње, систем војног о разовања и развоја, техничке институте, фондове за помоћ и војне удовице – и, даље, одећу и наоружавање трупа! Укупан износ за целу нашу војску износио је 1913. године – дакле у последњој пуној години мира, 775.385.300 марака. Такве упоредне ројке пружају ду ок увид. Док су се социјалистичка и демократска страна стално ориле против „терета војног наоружања“ на парламентарним седницама и у штампи, такође се никада не налази ни једна реч против таквог терета камата – који далеко надмашује све остале трошкове – од јавних зајмова. Заправо, могла се платити и цела морнарица од камата за зајам за опште потре е. Укупни расходи за нашу поносну Рајхсвармију износили су 1913. године 197 милиона. И тре а узети у о зир да су сви ови трошкови могли ити подмирени ез иједног динара да наш државни уџет није ио оптерећен тако гигантским каматама.

Шачица великих зајмодаваца – пар хиљада „привезака“, малих штедиша са својим поседом од неколико хиљада марака, уопште не играју улогу у таквим јавним кредитима –
тако смо из године у годину, потпуно ез рада и труда, хватали износе којима исмо могли да издржавамо и плаћамо целу нашу Рајхсадминистрацију, целу нашу војску и нашу морнарицу.

Онај ко, имајући у виду такве ројке, не стекне разумевање о огромном значају про лема камата уопште и потпуно пропале националне финансијске политике са њеном кредитном економијом посе но, заиста се не може помоћи. Штавише, ројке и подаци који пружају такав увид доступни су свима, налазе се у Статистичком годишњаку за Немачки рајх који је са највећом савесношћу о јавио ивши Краљевски статистички завод, а такође се налазе и у Статистичком годишњаку за Немачки рајх, издавачи Путкамер и Мил рехт, који је о јавио Репу ликански статистички завод.

Да такве неравнотеже између неопходних трошкова за администрацију Рајха, војску и морнарицу и расхода државе за плаћање камата на зајмни капитал постају неправда која вапи до не а, постаће, међутим, потпуно јасно тек када испитамо на који начин Рајх сада покрива своје новчане потре е за овим плаћањима камата. Овде долазимо до о ласти царина и пореза. Морам овде још једном да укажем на темељан приказ ове ситуације у мојој књизи „Предстојећи порески штрајк“, где сам изнео у едљив доказ да највећи део свих пореза сносе широке масе радног становништва. Дакле, пред нама је чињеница да држава у почетку, потпуно занемарујући могућности које леже у њеном финансијском суверенитету, креће путем зајма за извршење великих јавних задатака, односно задужује се; да тиме додатно оптерећује свој уџет на такав начин да мора да користи све своје нето приходе за плаћање камата и да даље мора да угњетава народ царинама и порезима само да и могла да испуни своје о авезе по основу камата. Све суштински неопходне државне задатке сада мора да ори у покрајинском и рајхспарламенту против највећег отпора, и коначно, држава се е види у улози сакупљача камата за зајмни капитал, као што то данас видимо.

Machine Translated by Google

Излаз је већ одавно назначен – након тако детаљног испитивања садашњих апсурдних услова, он је очигледан; он је следећи:

Држава ће финансирати све велике јавне подухвате Рајха на основу свог финансијског суверенитета и након одо рења становништва путем парламента, уз најстроже из егавање кредитног пута директном расподелом средстава путем езготовинских трансфера или путем емисије ескаматних државних лагајничких записа.

Ову меру могу нај оље о јаснити на једном примеру: развој аварске хидроенергије.

Планови и напори да се огромна хидроенергија која постоји у планинским рекама, у ком инацији са великим планинским језерима, учини корисном, датирају још од пре више од две деценије. Несумњиво је да се у случају ове хидроенергије радило о енергетским изворима земље који припадају заједници и тре ало је да се од ње узимају и користе за личну до ит. Дакле, јасно је да су, приликом развоја тако великих структура, погођени многи јавни и приватни правни интереси. Овде се ради о о ласти која искључиво припада сфери утицаја државе. Народ је такође усмено одо рио кредите преко својих представника у децем ру 1920. године. Било је довољно саветовано, тестирано и више пута поново планирано и ило је потпуно јасно о великим економским предностима. Држава и народ су одлучили да експлоатишу енергетске изворе, сада су, уз ово одо рење кредита, морали само да донесу одговарајућу одлуку да износе које зараде предузетници може директно исплатити државна анка на основу одо рених кредита. Да ли и се то десило ез готовине, путем трансфера у жиро трансакције, или путем кредитног савета на поштанске чековне рачуне или у готовини, на крају је потпуно свеједно.

Заиста је очигледно и јасно ако замислимо да и државна анка у такве сврхе издала сопствени новац у износу потре них и одо рених кредита. Ове менице за изградњу хидроенергије су стога донекле представљале државне лагајничке записе који и се издавали за изградњу водовода као антиципаторни кредит уз државну гаранцију. Дакле, радило се о новцу покривеном на више начина. Покриће се састојало прво у готовим или изградњи радова на Валхензеу итд., а друго у државној гаранцији да се новац прихвата у пуној вредности из јавне лагајне уместо плаћања. Менице за изградњу и истовремено иле делимичне о везнице на водовод, али ез камата које и иле везане за њих. Међутим, као што је до ро познато, то није случај ни са једним другим меницама које су у оптицају.

Изградња хидроенергетских о везница и врло лако могла да наведе ове спецификације о пуном покрићу њихове вредности у тексту свог отиска. На пример: „Ова новчаница од хиљаду марака делимично је покривена вредношћу инсталације која се подиже за експлоатацију аварске хидроенергије. Прихвата се у свим државним лагајнама као плаћање".

Ако неко жели да иде даље, ништа не стоји на путу да се држава о авеже да ће, након завршетка радова, уз депозит менице, о ез едити толико киловат-сати електричне енергије или толико стотина килограма азота.

Нико не и од ио да прихвати такав новац који издаје држава, а који је у потпуности покривен материјалним до рима, а који се истовремено може донекле користити као купон за струју. Напротив, можемо ити сигурни да и такав новац уживао посе ну популарност, јер је овај новац – ста илан, потпуно ста илан као долар, или много ољи јер се за њега може до ити сасвим одређена количина струје или азота – независно од економских флуктуација. Знак је потпуне ускогрудости људи то што се у јавној пропаганди различитих учесника у де атама појавио приговор да – „нико не и прихватио овај новац".

Machine Translated by Google

Нико никада није оклевао, чак ни ова господа у де атама – да прихвати новац који је држава издала. Сви су прихватили чак и најуништенији папирни новац Рајхс анке, иако је тај новац ио чисти инфлаторни новац. Па ипак, сви су га прихватили, чак и када су лукави спекуланти покушавали да га се што пре реше у замену за девизе или ро у.
Заиста, нико није од ио чак ни валуту за хитне случајеве градова и заједница која је ила слично непокривени папирни новац. И зар сада не и тре ало одмах прихватити тако пожељнији покривени папирни новац као што је грађевински новац у потпуности покривен материјалном имовином за наше велике радове? Сигурно чак ни они који износе такве приговоре против ескаматног државног новца у име или у духу својих господара у суштини не во
Заиста је доказано да је непо итно, упркос свим жал ама „металиста“ који и желели да сматрају новцем само новац направљен од племенитих метала, да је „новац“ оно што држава прогласи новцем – да ли је тај новац направљен од папира или порцелана, гвожђа или коже или ило ког другог материјала, потпуно је свеједно. Сасвим је другачије када је у питању куповна моћ овог новца. Ту су металисти у праву када кажу да валута направљена од злата углавном задржава своју разменску вредност чак и када политички немири потресу државу. Међутим, ову ста илност метални новац направљен од племенитих метала не дугује свом монетарном карактеру већ свом карактеру ро е , наиме злата.

Нема никакве сумње у оправданост државе у покривању својих новчаних потре а за велики посао на описани начин. Прво, држава је суверена, односно не мора ити под ило чијим утицајем, јер има моћ, и, друго, таква мера може издржати најстрожи комерцијални испит. Држава издаје овај новац на неки начин, ваучере, на основу свог кредита. Зашто и неко мање ценио кредит државе него кредит ило које анке, посе но када држава производи корисне радове за до ро ит заједнице. Чак и ако се каже да држава ипак плаћа о ављени рад (предузетнике и раднике који су ангажовани на Валхензе радовима) папиром, то је заиста тачно јер касније, након завршетка радова, држава поново прихвата овај папир као плаћање за рад који је о авила (сна девање електричном енергијом или азотом итд.). Тиме је економски циклус завршен. Грађевинске о везнице се тако поново откупљују од сна девања електричном енергијом итд. из првих година, о везнице се уништавају, а гигантско дело владине организационе уметности је створено на путу ез камата као ескаматно власништво за све. Дело које је, ез великог оптерећења потрошача електричне енергије, искористило још један велики извор новца за државу, што државу заузврат при лижава идеалном циљу здраве националне финансијске политике – државни ез пореза.

Сада, поред тога, постоји и чињеница да описани процес издавања сопственог грађевинског новца за одређени рад уопште не захтева издавање целокупног одо реног износа у таквим грађевинским новчаницама, јер заиста у едљиво највећи део плаћања предузетницима не врши се у готовини већ езготовински, путем трансфера. Али, чак и под претпоставком да се цео износ нове изградње изда у новим државним новчаницама, ови износи у поређењу са другим износима који су држави данас потре ни уопште не и или знача
У исто време када се у аварском парламенту раз ијала глава з ог кредита од 800 милиона за аварску хидроенергију – или оље речено: није се раз ијало већ се само поново при егло „зајму“ од 8000 милиона, одо рено је у парламенту „ ез расправе у трећем читању у сврху опште ванредне ситуације“.

Овде још једном подсећам на разматрања да, у случају таквог финансирања путем нове емисије новца, не и дошло до никакве инфлације, да, с друге стране, емисија о везница са каматом током периода изградње у сваком случају означава одређену

Machine Translated by Google

инфлација, јер камате већ морају ити плаћене иако радови још увек не о ављају продуктивни рад.

Међутим, ни на који начин национална економска равнотежа између новца и материјалних до ара, у смислу квантитативне теорије, није погођена, јер, наспрам повећања средстава плаћања на страни новца, долази до управо већег повећања до ара. Ако се касније, кроз приходе од таквих радова, емитовани новац поново повуче и уништи, онда се национална економска равнотежа природно по ољшава у корист националног огатства према укупној вредности таквих нових радова.

Чак и овде тре а истаћи колико оз иљно камата делује на трошкове производа таквих радова. Оскар Пе инг77 је у детаљном испитивању овог питања утврдио да су трошкови производње киловат-сата поскупели оптерећењем кредита каматом до огромног износа од 500% (!). Сада нам електрична енергија из наших аварских хидроелектрана долази пет пута скупље јер смо поново при егли кредитном путу који нам је „нај лижи“. Чак и овде је прикладно замислити да целокупни материјални и лични трошкови за рад и одржавање великих аварских електричних постројења и међуградских канцеларија – дакле све плате и наднице за све осо е запослене у тим постројењима – раднике на ранама, машинисте, раднике, надничаре, надзорно осо ље, па све до целог техничког и комерцијалног административног апарата до директора заједно извлаче за свој рад из године у годину само петину износа које – тако до ри – зајмодавци из године у годину извлаче, ез труда и рада – као камату.

Камата прождире све, камата све чини скупљим. Само зајмни капитал има корист, становништво има штету. Становништво које гради радове сопственом снагом има штету; јер ко онда гради аварске радове? - заиста аварски инжењери, аварски радници, аварски мајстори и предузетници; аварске фа рике сна девају већином машина и опреме - а за оно што се не производи у самој Баварској мора се дати аварско жито или стока, па се аварски рад поново мора дати у замену - само аварски народ не даје новац за изградњу (очигледно!), па су му за то потре ни велики капиталисти из Њујорка и Лондона, Париза и Берлина. Баварски народ мора да позајмљује од свих земаља света и оптерећује своју хидроенергију каматом која струју чини 500% скупљом!

Зар ово није лудост? Зар ово није економски злочин? Људи који нису урадили ништа осим што су у једном тренутку ставили оловку у покрет и написали чек или наложили свом анкару да потпише аварски хидроенергетски кредит, за то, из године у годину, до ијају камате које плаћа аварски народ.

Не само то, већ водовод тиме више није сло одно власништво аварског народа, већ је заложен капиталистима. Посе но је смешна, даље, ситуација да велики капиталисти природно не и позајмили „свој до ар новац“ држави која сама по се и није „до ра“ за капитал и интересе, која стога и даље ужива толико кредита да се може
уложити 800 милиона у то. И заправо, тендери за хидроелектричне о везнице садржали су гаранцију која је толико примамљива и уверавајућа за капиталисте „да аварска држава свим својим огатством гарантује за капитал и интересе – (!)“

77 Оскар Пе инг (1882-1956) ио је аварски машински инжењер који је радио на Техничком универзитету у Минхену. Био је аутор студија као што су Дие Вассеркрафте Баиернс (1919) и Зур Бестиммунг стромендер Флуссигкеитсменген ин оффенен Гериннен (1922).

Machine Translated by Google

Врећо огаташа, шта више хоћеш! Дакле, овде аварска држава сасвим изричито признаје да вреди толико, да и јој се могло позајмити 800 милиона за хидроенергију Валхензе и Средњи Изар, али – не може да користи свој финансијски суверенитет и да финансира ове радове сопственим ауторитетом. Зашто?? Зато што је превише ду око уплетена у лудило кредита и камата, јер њени одговорни државници немају толико размишљања и осећаја одговорности да се усуђују да ове једноставне и јасне планове суде из интереса.
есплатно финансирање сами; стога се окрећу професионалним анкарским стручњацима. То је управо као када и о олели од ту еркулозе питао своје ациле ту еркулозе да ли сматрају да је исправно да оде у Давос или у Енгадин78 како и се решио своје олести, а ови и га уверили: „Не, само немојте то да радите, путовање и вам могло наштетити, можда и се могла догодити железничка несрећа, радије останите код куће у својој кући, у свом уо ичајеном окружењу. У вашем стању не и тре ало да правите никакве експерименте! итд.“ Придржавајући се овог савета, који је са становишта ацила ту еркулозе сасвим исправан, ту еркулоза природно напредује рзо, ацили се дивно множе. Управо тако је и у нашем случају финансијске и каматне еконо

Ово до ијање савета од сопствених противника је изузетно карактеристично за неслутеће Немце. Ако се појави човек који страствено воли свој народ и саветује му ово и оно и упозорава одговорне људе на ову или ону подлост, може се кладити десет према један да ће за ринути људи отрчати до подлаца и сасвим наивно га питати: „Реци ми, тај и тај ми је рекао да си неваљалац, молим те, реци ми да ли је то тачно!“ А ако му други тада о јасни са најискренијим лицем на свету: „Али шта онда мислиш – ја сам неваљалац! – напротив, ја сам твој најољи пријатељ, увек сам ти помагао у нашим финансијским тешкоћама“, онда је езазлени питач сасвим срећан – урадио је довољно и посе но је срећан што не мора да напреже свој мозак. Међутим, про лематични пријатељ народа генерално не сматра достојним свог одговора – и ствари се даље заглављују у колотечини политике каматног капиталистичког зајма све док се последња ставка есплатног националног огатства не заложи финансијским силама, а цела нација плаћа само камату међународним финансијама.

Закључно, морамо, управо у овом контексту, даље указати на чињеницу да је аварска држава – када се никако није радило о тако важном државном задатку као што је развој аварске хидроенергије, односно када се радило о отклањању монетарне кризе новем арске владе – ила је веома рза у издавању од Баварске државне анке око 130 милиона државних лагајничких записа Баварске државне анке. То се догодило потпуно непокривено – и сви су узимали ове аварске новчанице потпуно исто тако радо као и записе Рајхс анке, и свако је могао да купи се и онолико хле а за аварске ваучере колико и за записе Рајхс анке. Заправо, није чак ни морала ити цела аварска држава, ило је довољно да градоначелник покрајинске престонице Минхена и неки градски старешине имају своја имена одштампана на тако шареним папирићима, па чак је и овај хитни новац кружио, сви су га узимали и сви су га делили потпуно исто као и остатке Рајхс анке, и сам овај хитни новац је испуњавао задатак сваког новца – да уде помоћ за размену ро е – на еспрекоран начин.

Само једна канцеларија је ила изузетно непријатно погођена овим вештачким деловима покрајина и заједница – високе финансије – и оне су наметнуле закон Рајха у окто ру 1921. године према којем је покрајинама и заједницама строго за рањено издање

[78] Давос у Швајцарској је, од средине 18. века, познат као медицинско одмаралиште за оне који пате од плућних олести. Енгадин је долина у Швајцарским Алпима.

Machine Translated by Google

новац за хитне случајеве даље. Овај закон је у својој суштини ио јасан закон за заштиту Јевреја, који је 1922. године праћен „Законом за заштиту репу лике“.

Могу врло до ро да замислим изненадни страх међународних финансија када су схватили да у ескаматном новцу, чак и у езопасном о лику новца за хитне случајеве, народ у руци држи оружје – наравно, а да народ то не зна – које и једним потезом могло да растргне златну мрежу успостављену лажима и о манама кроз вековни подземни и фалсификовани рад и осло оди народе њиховог каматног ропства.

Већ у то време, у случају емисије аварског државног новца, Рајхс анка је врло рзо захтевала да се тај новац поново повуче, што се потом и догодило на попустљив начин током 1921. године. Разлог: овај новац није доносио високе финансије, а не камате као што то чини новац Рајхс анке индиректним путем лагајничких записа Рајха.

У националсоцијалистичкој држави, у удућности ће сви велики државни послови ити финансирани и организовани на описани начин, уз потпуно из егавање кредитног пута. Наравно, индиректни пут ескаматног грађевинског новца уопште ћемо користити само ако се потре на средства не могу прикупити из вишкова других државних предузећа или из посе них намета за такве посе не сврхе. У сваком случају, знамо да овај о лик финансирања отвара сасвим несањане и огромне могућности искоришћавања природних ресурса земље, поољшања транспортних путева итд.

Свака нација је онолико огата колико је у стању да организује рад.[79]

---

79 Ово се огледа у Хитлеровом говору Рајхстагу 30. јануара 1939. у којем је изјавио: „Под принудом... потре е научили смо пре свега да у потпуности узмемо у о зир најважнији капитал једне нације, наиме, њену спосо ност за рад.“ (цитирано у Р. де Руси де Салес (ур.) Адолф Хитлер: Мој нови поредак, Лондон: Ангус и Ро ертсон, 1942, стр. 457 и даље).

Machine Translated by Google

Банка за социјалну изградњу и економију

У логичној вези са претходним поглављем стоји стварање анке за социјалну изградњу и економију која има задатак да издаје ескаматни грађевински новац, посе но за изградњу кућа. Наравно, ова анка за социјалну изградњу и економију не и тре ало да се води као државна институција, већ као корпорација јавног права. Стога је логично да се о њој расправа тре а да одвија након представљања националсоцијалистичког пореског система, али пошто ова анка за социјалну изградњу и економију није ништа друго до ескаматно финансирање пренето у услове приватне економије, а посе но у систем стам ене изградње – дакле, грану економије од најсвео ухватнијег значаја –, стављање на прво место је можда оправдано.

Зашто таква грађевинска анка не и тре ало да се води као чисто државно предузеће, јесте зато што таква јавноправна финансијска институција мора ити сло одније маневарска него што то може ити државно предузеће. То не и ио толики разлог да се ради само о пукој изградњи станова, али ће ити много случајева где се ради о задацима од највећег значаја који индиректно утичу на јавни интерес, и тада анка, која је заиста одговорна у свом вођству држави за своје управљање, тре а и мора имати сло одне руке у издавању и ескаматних кредита након темељног испитивања свих услова.

Међутим, таква сло ода одлучивања није могућа у искључиво државним предузећима. Зато се то мора препустити приватној иницијативи.

Као илустрација, овде се може представити скица таквог закона који је усвојен 1922. године за Баварску:

Закон о развоју аварске анке за социјалну изградњу и привреду.

Члан 1

Основаће се национална аварска анка за социјалну изградњу и привреду (BWB).

БВБ има задатак да финансијски подржава државна предузећа или национално економски вредна предузећа приватних лица (ило да су у питању појединци или друштва) која служе развоју земље или су корисна за општу до ро ит.

Члан 2

БВБ је корпорација јавног права. Детаљније прописе у вези са њеном организацијом, администрацијом и деловањем, као и њеним руководством донеће целокупно министарство.

Члан 3

Дозвољено је БВБ-у да прво изда трезорске записе ез камате покривене материјалном имовином у износу до 50 милиона златних марака.

Емисија може да се изврши само на такав законит начин да је износ новчаних износа издатих у ило ком тренутку и у оптицају покривен материјалним хартијама од вредности најмање исте вредности (ескаматне хипотеке, купопродајне менице, хипотеке итд.) и да је отплата или повраћај лагајничких записа о ез еђен приходима предузећа или институција које тре а да се развију у одговарајућем року, највише 50 година.

Члан 4

З ир залога и хартија од вредности које доспевају на основу издатих трезорских записа БВБ представља удружење за покривање BWB-а.

Machine Translated by Google

Правне трансакције ило које врсте које нарушавају или штете ез едности или имовинском осигурању припадају удружењу за осигурање су ништавни.

Промене у својини или поседу ило које врсте на предметима или правима који су предмет осигуравајуће организације не утичу на постојање хартија од вредности и остају везане за предмет чак и за новог купца; претходник у праву је осло ођен личне одговорности само када се БВБ сагласи са променом личности дужника. Супротни аранжмани су ништавни...

Члан 5

Сви саставни делови и права организације за покривање BWB-а су заележени у овом јавном регистру; принципи и правне последице важе за ову књигу слично као и за регистре; регистар има јавно поверење и претпоставку права по се и.

Приступ регистру или његовим релевантним деловима одо риће се свима који докажу да имају правни интерес за тај приступ.

Билансни резимеи тре а да се о јављују годишње о укупним износима издатих трезорских записа, као и о укупном износу хартија од вредности које се дугују БВБ-у за њих, као и о додацима и од ицима, и о успешним отплатама и откупима трезорских записа.

Члан 6

Трезорске новчанице БВБ су законска валута. Сви их морају прихватити по пуном курсу њихове номиналне вредности у односу на курс осталих законских валута државе.

Ако поверилац од ије пријем лагајничких записа БВБ уместо плаћања по горе наведеном минималном курсу, дужник је, уколико је заиста понудио плаћање у лагајничким записницима, осло ођен дуга у том износу.

БВБ издаје лагајничке записе ез камате и уговором договара опште и посе не услове међусо них правних услова у вези са периодима и стопама емисије, хартијама од вредности и хипотекама које дужник плаћа, као и отплатама и другим релевантним правним условима. Копија ових уговора мора ити доступна свима као додатак уписима у регистар осигуравајућег удружења.

БВБ је оправдано да одређује доплате или накнаде за административне трошкове приликом одо равања кредита и за годишње наплате или да одређује одговарајуће премије или попусте у ило ком тренутку на јединствен јавни начин.

Дозвољена је емисија или котација на ерзи по већем курсу од минималног курса утврђеног у члану 1.

Отплате се могу вршити само у лагајничким записницама исте врсте као оне које су издате.

Члан 7

Делатност БВБ-а, уколико се односи на поштовање прописа садржаних у овом закону, подлеже контроли и надзору јавног надзорног савета који се састоји од министра финансија или представника кога он именује, министра унутрашњих послова или представника кога он именује, министра правде или представника кога он именује и три осо е које ира парламент на мандат од две године.

Machine Translated by Google

Члан 8

Казнена клаузула: Затворске казне за намерно оштећење хартија од вредности осигуравајућег друштва, као и за комерцијалну или уо ичајену, посе но ерзанску, са отажу грађевинских новчаница или њихове вредности или за покушај да се то учини. Поред тога, високе новчане казне за ово, чак и за правна лица.

У „извршним условима" су затим издати прецизни прописи о конституисању управног од ора и саветодавног од ора у који припадају представници министарстава, парламента и градитеља. Задатак таквог саветодавног од ора је контрола законите употре е грађевинских записа, испитивање отплата, даље верификација хипотекарних о ештећења, одо равање основа хипотеке са грађевинским записима ез камате итд.

Даљи услови су затим регулисали отплату и клиринг, књижење залиха на издатим серијама грађевинских записа и на хартијама од вредности регистрованим за њих, и, даље, додатне прописе о одо реним грађевинским пројектима итд. У то време, подстицај за оснивање такве друштвене анке ила је огромна потре а за становањем и околност да Рајх и покрајине нису могле ни на који начин ефикасно да контролишу невољу. Надлежне институције стам ених канцеларија могле су, наравно, осло одити стам ене просторе овде-онде – али нису могле да изграде нове станове. Нова грађевинска активност патила је од недостатка материјала, пре свега з ог чињенице да је, уз постојећу ванредну контролу закупнина, изградња нових кућа ила апсолутно „неисплатива" за приватни капитал.

Су венције које су давали Рајх и покрајине за покриће такозваних изгу љених грађевинских трошкова нису иле ни при лижно довољне у условима прогресивне девалвације валуте. Чак ни започета индивидуална стам ена изградња није могла да отклони општу стам ену невољу. Чак ни стварање јефтиних хипотекарних кредита није ило могуће јер су, уз тада фиксне кирије, чак и најјефтинији новац за изградњу онемогућавао камату од 4%.

Стога се дешава да, као што је већ сугерисано у основним запажањима, упркос највећој потре и – з ог недовољне профита илности – потре а једноставно није покривена.

Дакле, ако се успе у уклањању годишњих терета камата, ако се предузму мере да се онима којима је потре ан смештај ставе на располагање средства ез камате, могућа је велика стимулација тржишта становања. Међутим, тиме се не и отклонила само страшна потре а за становањем са свим њеним социјалним и здравственим штетама, већ и се и унутрашње тржиште стимулисало на изванредан начин, јер сви ез ројни помоћни занати, равари, столари, кровари, водоинсталатери, стакларци, монтажери, керамичари, подолагачи и керамичари, молери и гипсари зависе од тога, они тада са своје стране налазе посао и хле и јачају своју куповну спосо ност.

Међутим, ово значи да се нуди у о лику ескаматног грађевинског новца.

Ове грађевинске елешке издаје „Друштвена грађевинско-економска анка".
До ављачи и предузетници се плаћају за изградњу овим новцем. Власник зграде враћа примљени новац ез камате у одговарајућим ратама у року од 30-50 година, у зависности од карактера и трајности градње. Грађевинске менице се разликују од новца Рајха или покрајине на исти начин на који су се менице Рајхс анке разликовале од трезорских меница за кредите. Ове грађевинске менице, као што је већ поменуто, налазе своје пуно материјално покриће у чињеници да истовремено настају, на рачун грађевинске анке, једнаке по износу издатим меницама, нова материјална средства (куће).

Machine Translated by Google

које су правно о ез еђене кроз регистрацију ескаматних хипотека на исти износ.

Практично ни овде пуна вредност нових зграда неће ити дата у грађевинским елешкама, већ само стварни трошкови изградње. Земљиште ће стога морати да ставе на располагање арем градитељи или грађевинске штедионице или заједнице, а поред тога, најмање 10-30% вредности зграде морају да о ез еде они којима је потре ан смештај, од чега се 5% задржава за покривање административних трошкова грађевинске анке.

Отплата затим следи ез даљег о рачунавања ило какве камате. На овај начин сло одна имовина власника кућа расте из године у годину у њиховим кућама, а исто тако и вредности које се задржавају унутар целокупне задруге као покриће за издате грађевинске купоне. Тиме се количина грађевинских о везница у оптицају смањује у складу са извршеним отплатама.

Правни карактер овог грађевинског новца није ништа друго до емисија о везнице. Дужник ове о везнице је грађевинска анка. Поверилац о везнице је тренутни власник ову о везницу.

Никоме се не може за ранити издавање о везница, увек је само питање спољашњих околности, да ли се о везнице које је неко издао генерално прихватају као средство плаћања. Као што је много пута раније поменуто, грађевинске менице су увек и под свим замисливим економским и политичким условима у потпуности покривене материјалном имовином која их заступа. Стога се не може говорити о томе да анка у ило ком тренутку западне у тешкоће.

Универзално прихватање је, међутим, загарантовано у тренутку када се држава о авеже да ће преузети гаранцију за временски ограничени откуп грађевинских записа и, током трајања записа, да ће прихватити записе у својим регистрима као плаћање или када се оне прогласе законитим средством плаћања.

Такво прихватање гаранције сада за државу не значи, практично, најмање оптерећење; напротив. Данас држава заправо мора да троши и плаћа камате, а затим да надокнади кроз опште порезе, неројене милионе годишње за грантове које је одо рила за изгу љене трошкове изградње. Ово се тада потпуно укида.

Грантови које сада даје држава су стога заправо изгу љени новац који заједница мора да надокнади, а који иде неким срећним људима који су заиста успели да до ију такве грантове.

Дакле, чак и када неки од доспелих платилаца међу примаоцима ескаматних грађевинских записа заправо у неком тренутку не може да испуни своје о авезе, то не игра никакву улогу у односу на огромне уштеде које државни уџет остварује, јер на тај начин не мора да подноси никакве жртве које су потпуно изгу љене.

Пошто је реч о задатку од великог друштвеног значаја, оправдано је успоставити независна јавноправна корпорација као инструмент и носилац његовог извршења.

На овај начин ова институција ће ити уклоњена из сфере приватних економских друштвених о лика за које су у очима људи природно везани лични профит и намере за огаћењем. С друге стране, институција ће ити уклоњена из домена чистог државног предузећа, према коме такође, не сасвим неправедно, постоји извесна од ојност у свим економским питањима међу јавношћу.

У имплементационим прописима тре а да уде за ележено све што је у основи неопходан за јавност и за ез едност пословног управљања анке.

Machine Translated by Google

Предложени саветодавни савет може да осети свој утицај и ван овога. Сам саветодавни савет је поново одраз свих заинтересованих интересних група.

Оснивање грађевинске анке као јавноправне корпорације такође има пријатан нус ефекат да се на овај начин читав комплекс вредности огатства створеног на овај начин не појављује као власништво државе, већ као власништво независног правног лица, а то је грађевинска анка.

Правна конструкција или правни карактер ове грађевинске анке је дакле следећи: Грађевинска анка је правни су јект тиме што је призната или основана као јавноправна корпорација; ова грађевинска анка се уопште не састоји од појединачних чланова; она је сама по се и носилац права и о авеза које произилазе из њене активности. Међутим, она није ни званичник нити државна институција, нити члан државног организма.

Стварање таквог правног о лика заиста није нешто уо ичајено и традиционално; али ипак, нешто што је већ предвиђено законом; међутим, данашњи услови захтевају одговарајуће институције модерног типа. Управо у томе ће лежати услуга када се нешто такво успостави: да се, на известан начин, превазиђу границе традиционалног како и се прилагодило захтевима времена.

Како се понашање предузећа одвија нај оље се може о јаснити на појединачном примеру: Грађевинска анка унапред о јављује основне услове и предуслове који морају ити испуњени ако се разматра захтев за одо равање новца грађевинске анке.
Подносилац захтева упућује свој захтев са потре ном документацијом грађевинској анци и, у потврдним случајевима, закључује уговор са онима којима је потре ан смештај (власницима кућа).

У овом уговору тре а пре свега да се предвиди све што прописују грађевинска анкарска уред а и прописи о спровођењу, дакле о авеза коришћења грађевинског новца само за изградњу зграде, о авеза хипотекарног статуса и о авеза отплате. Али, штавише, сви остали законски услови тре а да уду утврђени овим уговором. Посе но се мора утврдити да онај коме је потре ан смештај није оправдан да поново прода имовину, што је штавише већ практично истакнуто у хипотекарном решењу. Услови за пренос наслеђа и за случај неизвршења плаћања тре а да се регулишу сходно томе једном или више рата отплате.

(Детаљи произилазе из природе ове ствари).

Пошто се све фирме за испоруку и сви радници плаћају само у грађевинским анкнотама које сама грађевинска анка производи, грађевинске анкноте први пут улазе у оптицај у свим околностима само у мери у којој еквивалент у плаћањима припада имовини. Од радника и до ављача, грађевинске анкноте доспевају до јавности; узимајући у о зир постојеће хартије од вредности, а посе но зато што држава преузима гаранцију за грађевинске анкноте, а државне лагајне прихватају грађевинске анкноте као плаћање, јавност ће прихватити грађевинске анкноте као и сваки други новац. Дакле, власнику куће остаје да одлучи како ће испунити своју о авезу према грађевинској анци да годишње отплаћује 2% позајмљених износа у грађевинским анкнотама. Другим речима, власник зграде и хипотекарни дужник грађевинске анке морају сваке године произвести 2% у грађевинским анкнотама од износа који се налазе у оптицају. Практично ће се десити да ће хипотекарни дужници наплатити грађевинске анкноте које заиста циркулишу заједно са локалним новцем пре истека њихових рокова за отплату и тиме намирити своју отплату.

Machine Translated by Google

о авеза. Посе но погодно место за до ијање грађевинских анкнота иће градилишта која се налазе у функцији у ило ком тренутку.

Ако претпоставимо, да исмо стекли представу, да се за годину дана у Минхену издају грађевинске анкноте у вредности од 10 милиона, од тога ће се годишње 200.000 златних марака вратити у грађевинску анку; дакле, након највише 50 година, целих 10 милиона ће се вратити и иће наплаћено од стране грађевинске анке, након највише 50 година куће изграђене од тога ће ити отплаћене и постаће власништво њихових власника ез дугова. Читава исплата је извршена ез иједног пенија који је узалуд плаћен за камате; исплата се даље врши само једноставним средствима оснивања грађевинске анке, уз државну гаранцију.

Друштвени чин се састоји у чињеници да је држава произвела вредност кућа апсолутно ни из чега, да је изградњом целе ове зграде створила приход за хиљаде радника и пословних људи. Ако се претпостави да се ради о хиљадама појединачних кућа, хиљаде еземљаша се тиме претварају у земљопоседнике.

Биће изнети различити приговори и резерве, од којих се могу предложити најважнији:

1. Приговор инфлације. Овај приговор је подједнако кратковид колико и ирелевантан; као што је већ о јашњено у ранијим одломцима, инфлација може настати само тамо где се емитује непокривени новац. Овде материјално покриће стоји против грађевинских анкнота; стога је не итно чак и ако значајне количине грађевинских анкнота дођу у оптицај.

2. Приговор да је ово питање ново и непроверено. Овај приговор је непримењив, а питање је можда ново за Немачку. На другим местима, човек је навикао на такве ескаматне дужничке сертификате покривене материјалном имовином. Типичан пример за то је енглески варант који је уведен пре сто година и још увек је сачуван. Варант је налог који даје власнику право на одређену количину сировог гвожђа смештеног у одређеном централном складишту. Ови варантски записи се користе као валута; куповна моћ варанта има само оне флуктуације којима је цена сировог гвожђа подвргнута на светском тржишту.

Да смо у Немачкој, на пример, имали такве варанте, они и или потпуно независни од немачких валута и њихових флуктуација. Вредност ових варанта ила је повезана са ценом сировог гвожђа, а вредност тих цена је заузврат ила аутоматски регулисана у односу на валуту.

У варанту налазимо значајан пример популарне природе овог ескаматног дужничког сертификата и дужничког налога покривеног материјалном имовином.

Уколико је потре но реализовати значајне и национално економски важне изградње нових зграда, неопходно је градити читаве колоније у серијама.

Било и погрешно гледиште када и неко желео да гради појединачне куће или чак куће у низу само када осо а која тражи кућу жели да сама постане њен власник.
Штета која се мора отклонити јесте стам ена криза, стога се не ради углавном о становању, већ пре свега о стварању стам ених могућности. Ова потре а ће се такође отклонити чињеницом да се промовише комерцијална изградња станова за изнајмљивање. Стога ништа не спречава власника куће за изнајмљивање старог типа да до ије грађевинске анкноте за изградњу нове куће за изнајмљивање. Управо у случају таквих осо а иће могуће захтевати унапред у готовини већу аконтацију од само 10% целокупне зграде.

Machine Translated by Google

вредност; многи од ових људи су спремни и у позицији да потроше значајне суме новца из сопствених средстава за изградњу станова ако до ију као грант одговарајући преостали или делимичан износ ез камате од грађевинске анке. Управо ескаматна природа новца грађевинске анке омогућава да се узме у о зир овај аспект оживљавања грађевинског тржишта који је изузетно важан за велике градове.

Међутим, ова анка за социјалну изградњу и економију ће касније прећи и преко граница финансирања стам ених о јеката на издавање ескаматних кредита за национално економски значајна предузећа, индустрије, комуналне радове, унапређења пољопривреде итд., чак и ако је рок отплате краћи.

Machine Translated by Google

Држава ез пореза

Главни циљ националсоцијалистичке државе је: држава ез пореза. Ако ово може звучати у данашњим околностима као луда утопија, ако многима може изгледати као о ећање које је превише до ро да и ило истинито, ипак знамо да је овај циљ потпуно достижан, арем уколико се огроман порески притисак мора уклонити са становништва.

У претходним поглављима смо са свом јасноћом представили доказ да се данас скоро сви порези прогутају само плаћањем камате. Плаћамо порез на сваки комад хле а који поједемо, свака топла дневна со а кошта вишак пореза, свака куповина је оптерећена порезом на промет.
Али све што на овај начин иде у порезе није ни при лижно довољно да се плате порези само на дугове за репарације.

Увек одаје недостатак укуса и критичког разумевања ако се од аци тако главни циљ као што је несумњиво држава ез пореза као утопија. За онога ко је ишао са нама широким и замршеним стазама савремене финансијске политике и ко није изгу ио Аријаднину нит – о авезу државе у вези са каматом – мора да је лако пронаћи и излаз из овог лавиринта Минотаура.

Онај ко се уздиже изнад деградација и са узвишенијег становишта сагледава описане везе: о авеза камате државе – порез – инфлација, онај ко је препознао о авезу камате свих народа западног културног круга као чињеницу која доминира свим, онај ко је препознао да живимо у до а потпуног преокрета здравих и разумних услова између рада и огатства, онај ко више не може да из егне присилну логику да посе но држава, захваљујући свом финансијском суверенитету, није у потпуности везана за кредитни пут, већ да може креативно да финансира све велике јавне државне задатке, за њега је само последњи корак у финансијски политички Нови свет захтевати државу у којој државна финансијска администрација не сматра својим првим задатком да извуче што је могуће више пореза од грађана државе, већ напротив, да уклони сваки теретни порески притисак и да оплоди националну економију.

У могућности смо да представимо ројчане доказе да држава ез пореза уопште није утопија, већ да је могућност за то дата у сваком уређеном државном уџету ако се држава осло оди терета камата који лежи на њој. Да то може учинити и ез да уде позвана на одговорност, доказује историја државних анкротстава која се односи на десетине случајева у којима су државе кроз анкрот из егле терета камата и дуга који лежи на њима.

Предалеко и нас одвело да овде још једном детаљно разрадимо прецизан доказ који сам дао у свом малом полемичком делу, „Државни анкрот“: Решење, да, наиме, прилагођавање плаћања камате из јавних зајмова уз истовремено претварање о везница у ескаматну анкарску имовину ни на који начин не заслужује срамотно име анкротства, већ да овај о лик осло ођења државе и народа од њеног дуга везаног каматом заправо означава осло ођење државе и привреде од неподношљивих ланаца.

Међутим, прилагођавање ових камата омогућило и, већ пре рата, покривање државних трошкова за целу државну администрацију. Као пример сам представио аварски државни уџет из 1911. године. У то време, приходи аварске државе од такозваних комерцијалних државних предузећа (железнице, пошта и телеграф) износили су 120 милиона златних марака, а приходи од државног шумарства 40 милиона. Укупно

Machine Translated by Google

Трошкови за целокупну државну администрацију за спровођење правосуђа (сви окружни судови са свим њиховим кадровским и материјалним трошковима, сви покрајински судови, регионални судови и највиши судови у Минхену, Нирн ергу итд.) износили су 27 милиона. За целокупну велику и тако пажљиво развијену унутрашњу администрацију целе аварске државе – дакле за ројне окружне судове, за окружне владе, за полицијску управу у Минхену, за жандармерију, даље за ројне друге органе и власти попут медицинских власти, покрајинске олнице за вакцинацију, истраживачких институција за храну и полулуксузну храну, санаторијума и психијатријских азила, управног суда, покрајинског статистичког завода, метролошких власти, осигуравајућих комора итд. – исплаћивани су из државног уџета. За –, 1911. године, 40 милиона о разовање, школу и цркву, дакле посе но за све средње школе, средње школе, припремне школе, латинске школе, средње школе, ниже гимназије, више стручне школе, установе за о уку учитеља, за све државне грађевинске школе и специјалистичке школе, трговачке и музичке школе, пољопривредне и окружне земљорадничке школе, за Вајенштефан[80] и за иолошки истраживачки институт, за све женске о разовне институте, а затим, пре свега, за универзитете са њиховим ез ројним колекцијама и институтима, технички универзитет, за остале уметничке универзитете, за трговачке универзитете, за музичку академију, затим за Максимилијанеум[81], даље за централне институте за науку и уметност, академију наука, научне колекције државе, аварске музеје, државну и лиотеку, државно позориште итд., за ово огромно поље деловања Министарства културе са његовим хиљадама чиновника, са његовим огромним уметничким лагом у колекцијама и музејима, које све заиста захтева зграде, администрацију и ригу, 1911. године је исплаћено укупно 51 милион. У оквиру делокруга Министарства финансија, које заиста не о авља само функције извлачења новца од народа, налазе се активности шумске управе са стотинама шумара, затим управа рудника, топионица, солана, цела централна и помоћне царинске служ е, централна ковница новца, државна управа дуга и државна анка, затим геодетске канцеларије и покрајинска геодетска канцеларија, затим и државне ањске управе, дворска пиварска канцеларија, Минхен итд. Овај такође веома велики подухват изазвао је трошак од 15 милиона. Трошкови Министарства сао раћаја покривени су његовим сопственим оперативним приходима, док су пензије старих државних служ еника захтевале додатни веома висок износ од око 36 милиона.

Дакле, укупно, правосудна управа, унутрашња управа, укључујући зграде – које нисам посе но поменуо горе – а такође и финансијска управа, као и о разовање и развој, и пензије захтевале су 27+40+51+13+36=167 милиона.

Вишкови које су државна предузећа, поште и железнице, рудници и шуме, испоручили државној лагајни од око 160 милиона или и тако заправо готово довољни да покрију цео гигантски државни административни апарат – ез иједног динара пореза!

Држава ез пореза и стога ила стварност, да укупни порези извучени од аварског народа, односно 60 милиона директних пореза и 53 милиона индиректних пореза, а поред тога 31 милион накнада, дакле укупно 134 милиона, нису морали ити у потпуности искоришћени за плаћање камата на зајмни капитал. Само плаћање камата за аварске државне дугове

[80] Вајенштефан је манастир из 11. века у Горњој Баварској који је 1803. године претворен у шумарску школу и државну пивару.

Максимилијанеум у Минхену пројектовао је краљ Максимилијан II од Баварске као седиште студентске фондације. Од 1949. године у њему се налази аварски државни парламент.

Machine Translated by Google

захтевала је 84,6 милиона (!), а Баварска је морала да испоручи Рајху 50 милиона такође за отплату камата од дуга Рајха.

Дао сам кратак преглед великих и малих о ласти нашег државног живота. Ово се чини посе но важним и зато што националсоцијализам има на уму колико је изузетно много и колико узорног посла о авила стара држава, много тога што не захтева никакву реформу и никакво по ољшање уколико нема везе са питањима која се никада не могу завршит Чак и за сваки државни организам важи да не може да стоји мирно ако не жели да се окошта. У многим о ластима свежији и сло однији дух неће шкодити, а ту и тамо су прикладне темељне реформе. У многим гранама нашег административног апарата мора арем да уђе нови дух, посе но дух дефинитивне одговорности државног служ еника у погледу његових задатака и људи којима служи.

Само једна о ласт је ила приморана на потпуно погрешне начине – државна финансијска администрација. Ако су такве околности као оне које су управо описане могуће, то је заиста знак да се овде мора извршити радикална промена. Међутим, ово је тачно већ за државу пре рата – већ у то време држава је ила упрљана у каматну служ у приватног зајмног капитала. Ништа не открива на упечатљивији начин зависност државе од зајмног капитала која је већ постојала у то време него преглед расподеле пореза на различите о лике прихода. Према уџету за 1911. годину, на којем смо до сада заснивали наша запажања, земљишна имовина је процењена на 12,6 милиона, кућна имовина на 12,1 милион, трговачка предузећа на 17 милиона, али с друге стране, капиталне пензије са укупним пензијским приходима од 253 (!) милиона златних марака износиле су само 10 милиона. Ово је, дакле, заиста изузетно попустљив третман према онима који могу да живе ез напора и раде на рачун радног становни

Без рој малих пензијских прихода – мислимо притом на пензијску групу од 70-700 милиона марака – заиста представљају у ројкама претежну масу пореских о авеза за капиталне пензије, односно око 150.000, али ни њихов приход од капиталних камата ни њихова уплата пореза, од око 0,7 милиона, не и играли улогу у државном уџету – али оно што ове ројке чини тако значајним за нас јесте околност да је велики зајмни капитал створио у ових стотина хиљада малих прималаца камата снажну заштитну гарду од свих напада на приход од камате ез труда и рада.

Наравно, лако је у едити ове мале примаоце камата да њихова штедња мора донекле гарантовати трајно право на камату, јер је сличност ових људи који су целог живота радили и заправо радили за своју штедњу са примаоцима пензије у држави и условима запослених очигледна. Али оно што разликује овај став од идеје пензије је суштинска разлика у томе што право на пензију зависи од осо е и престаје смрћу, док је право на камату материјално и везано је независно од осо е на езличан начин за голо поседовање новца као „вечно правно потраживање".

Овим везама ћемо се даље авити у дискусији о општим пензијама за старост, јер и нам ова запажања омогућила да пронађемо прелаз од неоправдане вечне камате ка оправданом захтеву сваког националног друга за ез рижном старошћу.

Ови мали примаоци камата не долазе у о зир када се авимо питањем изванредно попустљивог третмана кредитног капитала од стране старе државе, већ само они који гутају лавовски део капиталних пензија, а затим поново иступају као велики финансијски донатори државе.

Machine Translated by Google

Дакле, доле са овом националноекономском есмислицом интересно-капиталистички оријентисане државне финансијске администрације и напоље у сло одну националсоцијалистичку државу рада и учинка осло ођену свих пореза.

Када се држава осло оди терета својих камата, видеће се шта може постићи. Ако се уз то уведу и нови извори прихода великог о има, попут коришћења хидроенергије и природних ресурса земље, онда држава ез пореза заиста више неће ити утопија већ радосна стварност.

Ако ипак желимо да говоримо о пореској политици националсоцијалистичке државе, то је зато што и из таквих пореских извора могла да се сливају средства за многе задатке који заправо чекају државно решење, за које, међутим, никада није ило више средстава у државном уџету. Овде мислимо на широка поља националног здравља, ор у против венеричних олести, злоупотре у алкохола, промоцију физичких спортова, значајније промоцију уметности и науке, породиљско одсуство, ригу о деци, изградњу градова-вртова и пре свега на отплату дуга части немачког народа према својим ратним рањеницима, ратним удовицама и сирочади.

Следеће тре а узети као водеће принципе за националсоцијалистички државни систем у о ласти пореске политике:

1. Искључује се опорезивање у сврху плаћања камате за унутрашње зајмове.
2. Порези су дозвољени само за покривање државних расхода у непродуктивне сврхе, за администрацију, спровођење правосуђа, војску, полицију и здравствени систем и о разовање, уколико вишкови комерцијалних државних предузећа, железница, поште, телеграфа, државних шума и државних рудника, као и сна девање електричном енергијом из великих државних међуградских аза, нису довољни за њихово покривање.
3. За покривање посе них потре а или за посе не ванредне ситуације, дакле посе но за случај рата, директни и индиректни порези нису само дозвољени већ су и наред ени.
4. Директни порези могу се ставити на имовину у ило ком о лику, али овде тре а планирати далекосежну градацију. Приход тре а оставити осло ођен пореза до одговарајуће мере. У овом случају, тре ало и пажљивије него до сада размотрити да ли порески о везник има породицу са децом или друге о авезе риге.
5. Државни служ еници у основи тре а да уду осло ођени пореза. За ожењене осо е деца додатци морају ити загарантовани.
6. Индиректни порези долазе у о зир у нормалним временима само за луксузне предмете. Држава овде има на располагању одлично средство да делује на начин који и контролисао и повећао цене производње предмета који служе само сметњи атрактивног луксуза, раскоши и прождрљивости у јелу и пићу, и ексцесима моде. Чак и чисто полулуксузна ро а попут дувана, алкохола, вина, уколико не служе здравственим сврхама, сносиће индиректне порезе. С друге стране, све индиректне порезе, који данас експлоатишу људе у потпуности, тре а принципијелно из егавати. Овде мислимо на све есмислене индиректне порезе који делују само на начин повећања цена, на шећер, со, ши ице, лампе, лимунаду, такође и на порезе на угаљ који чине производњу радикално скупљом, такође и на порезе на лични и ро ни превоз, и пре свега на порезе на промет ро е.
7. Прикупљање ратних и револуционарних профита тре а да се спроводи као задатак правде. За такав задатак, природно је да се прво мора створити темељ разумне основе за прорачун на основу које се може упоредити садашње огатство са ранијим. Очигледно је да се и овде поново мора направити разлика између огатства које произилази из продуктивног рада, за које је рат, међутим, означио посе ан процват. Није ништа више него исправно и

Machine Translated by Google

правилно је да се од тако значајних ратних профита део усмерава заједници.
С друге стране, много оштрија процена мора се извршити у случају огатства које произилази из посредничке трговине и спекулација.

8. Таксе и накнаде, чак и порези који ограничавају сло одно право располагања елементима огатства, уколико то располагање није усмерено против општег лагостања, тре а да уду ограничени где је то могуће. Овоме припадају и порези на наследство и поклоне.

У основи, пореска финансијска политика тре а да тежи ка крајњем циљу „државе ез пореза“, јер није задатак државе да извлачи новац од својих грађана како и одржавала у основи лажну економију државних кредита, већ да повећа опште лагостање народа.
Држава није ту да уде сакупљач камата за велики кредитни капитал, већ да заштити личност и имовину својих грађана и да учини природне ресурсе земље употре љивим заједници. Средства за непродуктивне државне задатке тре ало и, као што је већ описано, узимати првенствено из вишкова комерцијалних државних предузећа, а затим из пореза на луксуз, треће из огатства и прихода који превазилазе оно што се може стећи пуким о ављањем рада, а тек онда од имућне средње класе, као и из индиректних пореза на полулуксузну ро у чија употре а није витално неопходна. И само у ратним временима, у којима је живот целе нације угрожен, држава може захтевати да чак и заједница – као што заиста може захтевати војну služ у од свих кроз свој суверенитет служ е – и још једном са посе ним освртом на имућне класе, да свој финансијски допринос вођењу рата у о лику индиректних и директних пореза.

Закључно, можемо рећи још нешто о питању „комерцијалних државних предузећа“. Сада се више воли указивати на чињеницу да државна предузећа нису „профита илна“. Већ смо опширно разматрали фундаментално питање профита илности.

У настојању да се железнице итд. воде „на пословни начин“, да се „осло оде неекономичног државног предузећа“ или да се „доведу у мешовити економски о лик“ крије се само лоше прикривена жеља крупног зајмног капитала да чак и ову значајну компоненту огатства нације учини се и употре љивом. Ако држава преда чак и ове компоненте огатства, онда је она у потпуности предата зајмном капиталу и нема, осим дозволе да делује као инкасатор камата за зајмни капитал, више ниједно поље у коме је суверена, или у коме може да делује на регулаторни начин и из којег може да до ије знатне приходе за покривање својих задатака.

Machine Translated by Google

Финансијско политичко осло ођење државе

Прво смо описали које мере тре а предузети како и се околности какве сада доживљавамо учиниле немогућим у удућности. Ови задаци заиста захтевају креативне услуге, али се ипак могу постићи ез потре е да се постојећи законски услови оштете или промене. Другачије је са кидањем постојећих ланаца дуга наше државе везаног каматама према њеним унутрашњим и спољним повериоцима.

Мере које тре а предузети су саме по се и изузетно једноставне, само ће њихово спровођење изазвати многе тешкоће. Лек за вечну о авезу камате од унутрашњих зајмова је: законско укидање ове исплате камате. С друге стране, велики зајмни капитал ће, заступајући интересе малих пензионера, дићи велику галаму и упућивати најстрашније претње против државе која „гази неповредива права“, која „чини кршење закона које ће је опљачкати и последњег трунка поверења“. Велики капитал ће природно покренути све полуге да спречи „огромни злочин против основних економских закона“. Наравно! - не може се заиста очекивати да ће међународна сила изненада одустати од својих претензија на владавину.

У овој ици је само питање одржавања гвоздених живаца и не дозвољавања се и да уплашите се завијања кулија за штампу које издржавају високе финансије.

Јеврејин ће водити ову итку са најжилавијом тврдоглавошћу, јер је то питање „његове части“, као што је рекао стари Ротшилд: „Мој новац је моја част, а онај ко ми узме новац, одузима ми моју част“.

Сада заиста њихов новац никако не сме ити одузет од власника државних о везница, већ се морају уклонити законски захтеви који су у свом дејству постали велика неправда према националној заједници.

Али са становишта државе, као и са становишта становништва које мора да прикупи огромне суме својим радом како и задовољило ове „законске захтеве државних поверилаца“, није реч о „законским захтевима“ већ о највећој неправди свих времена – о трајној пљачки радног народа у корист малог дела великих капиталиста уз државну подршку. Држава која „раз ија каматну ро ију“ чини чињеницом ни на који начин не чини неправду, али искупљује прилично моћну неправду за чије је почињење и сама вршила марионетску услугу.

Наравно, то значи потпуну реорганизацију садашње државе; она мора да одлучи да ли жели да служи целини или, као сада, жели да уде извршитељ међународних финансија. По овом питању нема компромиса. Овде само одлучно суз ијање може довести до циља и решења.

Националсоцијалистичка држава је заиста свесна ове моћне одлуке – ило и изузетно тешко предузети тако одлучан корак да не знамо тачно шта морамо да успоставимо уместо економије капиталистичког интереса. Али зато што то знамо, идемо са најпотпунијом сигурношћу по еде у ову највећу итку светске историје. Знамо да је владавина интереса изграђена само на лажима и о манама и, зато што то знамо и јасно смо препознали, знамо и да се таква паукова мрежа лажи и о мана, колико год напорно ила исплетена, може растргати једним потезом.

Само још једно питање, последње, мора нас заокупити, питање: Шта ће стране државе рећи на такву радикалну реформу, а посе но на од ијање даљих исплата камата страним повериоцима камата?

Machine Translated by Google

Да, шта ће на то рећи стране нације? Ово питање је већ само по се и изузетно значајно за нашу немачку невољу, а и за космополитски став највећих кругова.
Шта су уопште „стране нације“? Да ли су то Французи, Енглези, Американци? Да ли су то Швеђани, Холанђани и Норвежани? Да ли су то Руси или Кинези? Или су то Индијци или Офјежани82 или црнци из Конга? Заиста, сви ови људи припадају „страним нацијама“ у односу на нас. Сада, у едљиво највећи рој свих ових „странака“ неће ништа рећи, најмањи рој Кинеза, такође најмањи рој Руса и Француза ће уопште знати о чему се ради. Коначно, остају владе наших ратних непријатеља, а затим, наравно – као они који су заиста заинтересовани – јеврејски међународни анкари, који ће „нешто рећи о томе“.
Међутим, шта ће међународне финансије рећи на то, веома је лако одговорити. Она ће, свим средствима која јој стоје на располагању, окарактерисати такав поступак као невиђени злочин против културног човечанства, она ће, путем сопствене предане штампе са свим могућим лажима и искривљењима, подићи такозвани цивилизовани свет против таквог невиђеног кршења преузетих о авеза, говорит ће о потпуном слому Европе и покушаће да подстакне Француску као посе но погодног носиоца европске цивилизације на отворени рат против Немачке. Све ће стране нације, односно јеврејске високе финансије, рећи против таквог покушаја атентата на тоталну моћ крупног јеврејства.

Стога и се могло поштедети и самог питања и одговора. Јер, јасно је као дан да се сила против које је усмерен осло одилачки рат неће покорити ез ор е, удући да се овде не ради о Немцима, којима су страни интереси и права углавном светији од права Немаца, већ о људима чија је најистакнутија карактеристика рутална воља за моћ.

У свим таквим коначним историјским питањима апсолутно је узалудно правити спекулативна запажања о томе шта ће непријатељ сада учинити, јер је очигледно да овај други неће одмах дозволити осло ођење или по уну. Сасвим је другачије разматрање којим средствима моћи противник располаже и сазнање којим снагама се располаже. Ако се, даље, тачно зна шта се мора учинити и шта ће се учинити, онда се мора посматрати како ће непријатељ парирати напад и тек тада се могу предузети контрамере. Ниједан војни план не може одредити кампању после првог напада, али заиста може дати опште смернице за енергичан ток акције. Тако је и овде.

У нашем случају, противнике је тешко ухватити јер се ради о езличној и наднационалној сили. Стога ће план кампање морати прво да размотри које силе и интереси не долазе у о зир као противници. Ово је важно да се силе не и непотре но користиле у правцу из ког не прети опасност.

Иза питања „Шта ће стране земље рећи на то?“ крије се углавном за ринутост да у таквом случају нећемо до ити кредит, храну или друге сировине из иностранства.
Каква је сада ситуација овде?

Као национална економија, ми на дужи рок можемо плаћати наш увоз увек само кроз наш извоз, односно размењивати ро у за ро у, али не папирним новцем и не „кредитима“.
Све ово функционише неко време, све док стране земље дају стварне кредите, односно све док различити страни доављачи имају поверења да ће немачки увозници платити дотичну ро у пуном вредношћу новца. Али то је могуће само ако су увозници наплатили страни новац као извозници немачке ро е.
Страх да нећемо до ити памук или масти,

---

82 Становници Огњене Земље, архипелага на јужном врху Јужне Америке.

Machine Translated by Google

Бакар или сточна храна, з ог од ијања међународних плаћања камата, спаја питања која у основи немају никакве везе једно са другим. Чак ни потпуно јеврејска велика анкарска моћ не може дугорочно спречити да вишкови у земљама произвођачима сировина на неки начин стигну до немачких фа рика и радних места, а исто тако ни немачки готови производи не могу да пронађу пут до светских тржишта. Ова међусо на размена ро е између различитих националних економија заиста се одвија према у едљивим законима понуде и потражње. Наравно, под присилом и привремено, овде се могу догодити ограничења и застоји, као што смо то искусили у рату, а затим поново у Рурској о ласти[83]. Али све су то присилне мере које на сличан начин штете страним земљама.

Стога можемо са сигурношћу претпоставити да ће велетрговина успети да покрије апсолутно неопходне потре е за увозом. Увек ће постојати неутралне земље преко којих овај увоз може стићи до нас.

Штавише, национална економија која је поново свесна својих националних дужности и која и тиме поново постала ефикаснија у случају извозних артикала, може много пре рачунати на чињеницу да ће повратити старо поверење. Привремени посреднички кредити у увозу и извозу су ствар трговинских кућа и заснивају се на њиховом личном кредиту.

Сада ово питање има још један аспект, а то је страх од политичких принудних мера з ог о уставе исплате националне камате на ратне о везнице и друге о везнице које носе камату Рајха или савезних држава. Чак је и то изузетно мало вероватно, јер се овде ради о захтевима за камате појединачних приватних поверилаца немачких државних о везница, з ог којих се тешко може предузети ило каква политичка акција. У ствари, такође се у историји државних анкрота још није догодило да је уследила војна интервенција када је држава о уставила исплату камате. Супротно мишљење да и у овом случају Французи одмах извршили одмазду никако се не може прихватити из логичких разлога, јер и у супротном непријатељи у то време морали да интервенишу војном акцијом против пада немачке марке. Пад валуте је коначно лишио стране повериоце немачких о везница свега. Сада наше мере уопште не предвиђају поништење ових унутрашњих немачких државних дугова, већ само поништење камате и трансформацију о везница у анкарску имовину. С друге стране, готовинска исплата може се одмах понудити страним повериоцима.

Како је могуће да у таквом случају, односно када господин Х. Илиноис или Чикаго до ије информацију од свог анкара да немачка влада враћа ратне о везнице у готовини и да је тај износ уписан на његов рачун, уде веома љут и покрене своју владу против Немачке?

Не тре а очекивати оз иљан отпор ни са једне стране ако и националистичка немачка влада прогласила укидање камата са свих о везница које носе камату, уз истовремену трансформацију тих о везница у ескаматну имовину у државним анкама или поштанским чековним За нас је важно да се нашим мерама не нанесе штета заједници – чињеница да ће се отпор предузети са капиталистичке стране не може ограничити осло одилачко дело. Управо у случају ове мере видећемо да ће се овде догодити раздвајање душа и да ће затворена фаланга оних који ће у овој влади осетити осло ођење и

[83] Када је крајем 1922. године утврђено да Немци оз иљно касне са плаћањем дрвне грађе и угља као ратне репарације савезницима, Французи и Белгијанци су, под вођством француског премијера Рејмона Поенкареа, окупирали индустријску регију Рур у јануару 1923. Немачка реакција на ову окупацију ила је углавном пасивни отпор, што је освојило симпатије света и довело до „омекшавања“ услова репарација у Довсовом пакту.
април 1924. (видети горе стр. 94), који је такође захтевао повлачење савезничких окупационих трупа из Рура.

Machine Translated by Google

Осло ођење рада од огромног притиска ће врло рзо о ухватити све раднике. Само ће анкарски и ерзански круг и они у кругу малих пензионера заро љених у сопственим предностима наставити да уду њихови противници.

Онај ко ради нема посе ног интереса у томе што на своју привремену имовину до ија камату од анака, а још мање има интереса да плаћа веома високе камате на кредите; са својим новцем као о ртним капиталом жели да ради и зарађује. Из тог разлога, сви изнисмени, власници фа рика и занатлије иће врло мало заинтересовани за одржавање система капиталистичког интересовања. – То постаје јасно као дан свакоме ко има на уму да се државни интереси – као што смо најјасније показали – извлаче само путем директних или индиректних пореза из прихода од рада продуктивних радника.

Онај ко јасно има ово знање на уму не може се поколе ати ни у једном тренутку, јер је то заиста само фундаментални принцип: да држава може дати само оно што мора поново да одузме од својих грађана у неком о лику.

Камате за плаћање камата држави морају се у свим околностима црпити од продуктивних радника. Ниједан радник није искључен из овог принципа, а најмање физички радник који нема на располагању о везнице које носе камату. Ова ситуација га најтеже погађа, јер га директни, а посе но индиректни порези такође најтеже погађају. Сада, када се управо од радника тражи порез кроз директни порез на доходак у о лику од итка од дохотка пре него што су сви други кругови већ учинили радника видовњаком у вези са овим питањима; исто важи и за све запослене који зарађују плату. Свакако, ови кругови су много мање свесни много радикалнијих индиректних пореза – иако их углавном осећају у инфлацији, као што је описано у поглављу о „Инфлацији“. Индиректни порез је најнесоцијалнији порез. Он оптерећује рад у корист чистог зајмног капитала. Нико не може да се повуче из њега, и стога он најтеже угњетава оног који има најмањи приход. С друге стране, индиректни порези – порези на угаљ, со, ши ице, шећер, пиво и пића, порези на лични превоз итд. – нимало не узнемиравају власника великог капиталног огатства.

Један, дакле, из круга радника који је противник таквог осло одилачког дела може ити то само з ог недостатка знања и разумевања ових веза.

Последња и најтежа ствар којом се још тре а поза авити у овом поглављу је питање укидања међународних о авеза по основу камата – другим речима, од ијање даљих плаћања камата за ратне дугове.

Ово питање је најтешње повезано са немачким историјским питањем, заправо је то немачко питање уопште, јер каже: Да ли немачка нација жели сло оду или ропство?

Знамо да у таквим коначним питањима само одлучна воља може одредити и постићи по еду – одговор на ово питање стога далеко превазилази домен финансијско-политичких посматрања. Али је неопходно да нација која мора да тежи својој сло оди зна да је њено ропство на првом месту финансијско-политичко, да су овде политика и економија најтешње повезане. Али управо је то новост у вези са садашњом ситуацијом да њоме владају политичка гледишта финансијске моћи, а да политичка гледишта војне моћи долазе тек на другом месту.

Заиста можемо говорити о мамонистичком до у као о новој епохи. Бог Мамон се попео на престо овог света. Цар и краљ се клањају пред њим. Парламенти и владе су његове покорне слуге. Он је ио у стању да покрене велике покрете – попут тежње надничара за њихово по ољшање. Међународни капитал је такође учинио...

Machine Translated by Google

штампарије света служе њеним циљевима – као што је се е учинила и управником културног огатства и преварантом сваке националне аутохтоне уметности и књижевности.

Као најистакнутије носиоце ове мамонистичке заразе и владавине светом препознали смо Јевреје и тако је круг нашег знања још једном затворен питањем свих питања – јеврејским питањем.

Решење про лема камате је решење јеврејског питања. Решење про лема камате у смислу наших о јашњења јесте рушење јеврејске светске владавине, јер оно раз ија моћ светског јеврејства – његову финансијску моћ.

Али решење про лема камате је, штавише, у конструктивном смислу, истовремено време такође и решење друштвеног питања.

Од ијање сваке исплате камата и царина на ратне дугове довело и међународне финансије, односно Француску, пред питање преузимања целокупне финансијске администрације целе Немачке. Ако се укину сви порези Рајха који сада служе за исплату камата непријатељу, то и пре свега значило унутрашње осло ођење од лудог пореског угњетавања, велико друштвено-политичко дело највећих размера, а непријатељ и морао да покуша да развије сопствену финансијску администрацију у Немачкој.

Али ако и немачки народ видео француског или јеврејског пореског служ еника како седи у свакој пореској и пензионој канцеларији, и ако и ови страни угњетачи узимали нај оље краве из штала фармера – онда и ес и негодовање можда ускоро постали толико јаки да и једне ноћи крвавом метлом отерали страну утвару и осло одили Немачку.

Да ли и, уопште, војна сила предузела такав подухват у служ и финансијска моћ је стога још увек веома упитна.

Изгледи наше воље за осло ођењем нису ни на који начин тако неповољни као што су можда изгледали на први поглед – напротив. Већ први пут када је Немачка једногласно од ила предају својих „ратних хероја“, овим „не“ је аук ио завршен.

Сада ће међународне финансије сигурно тражити друге методе, посе но метод ојкота и потпуног гушења међународног тржишта. Да у овом другом неће успети, такође је сигурно, а ојкот немачке ро е и усмерио Немачку, у почетку само у њеној економској активности, а једно време и искључиво, на њено унутрашње тржиште. Стога и и овде ио само задатак веште унутрашње политике – посе но кроз издашну промоцију у о ласти стам ене изградње – да превазиђе критична времена и да их искористи за до ро ит народа, док се не одреде нови путеви ка свету.

Ово отварање нових путева ка свету догодиће се кроз раз ијање јеврејске доминације чак и међу другим народима, јер пут појединачних народа ка здравој националној економији може ити само кроз њихово излечење од домаћег тровања јеврејско-мамонистичким отровом. Тада ће се природни путеви здраве међународне трговине и економске размене између народа отворити сами од се е – и човечанство, осло ођено јеврејског угњетавања, доживеће до а невиђеног просперитета – а пре свега, Немачка – срце света!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Верзија 1.0

О јављено 130. године по Хиџри, у Кали Југи,
окто ра 2018. хришћанског календара, од
стране Судетенланд Верлаг.

SUDETENLAND
VERLAG

Уредио Ејнар Биркеман.

Предњу корицу књиге урадио Итало.